

פנינים יקרים
מפרד"ס התורה
על סדר פרשיות השבוע

במודבר – שבועות

מאוצר שיחותיו ומאמרו
של הרב"ג מו"ר המקובל
רבי בניהו יששכר שמואלי שליט"א

התשפ"ה

כל הזכויות שמורות
למכון "בני יששכר"
שע"י ישיבת המקובלים "נהר שלום" תכב"ץ

ניתן להשיג את הספר בישיבתנו הקדושה

רחוב שילה 6 י-ם

02-6249000

או בחנויות הספרים,

הפצה ראשית

"סגולה"

02-6443300

ניתן לשלוח הארות והערות

למכון "בני יששכר"

באמייל: m6222560@gmail.com

אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמהה

לעילוי נשמת מור אבינו עטרת ראשנו
ראש ישיבתנו הקדושה "נהר שלום" תכב"ץ
האי חסידא קדישא ופרישא
עמוד התפילה ענוותן כהלל
שייף עייל שייף נפיק
ולא מחזיק טיבותא לנפשיה
כמוהר"ר **שלום אהרן שמואל** זצוק"ל
ב"ר **שמואל ורחל** ז"ל
נלב"ע ביום שב"ק כ"ג סיון התשפ"ד

ולעילוי נשמת
אמנו היקרה הצנועה והחשובה
שזכתה לזכות את הרבים
ולהעמיד דורות ישרים מבורכים
מסרה עצמה למען התורה הקדושה
הרבנית הצדקנית
מרת **שולמית רחל שמואל** ז"ל
בת נחמיה ומזל ז"ל
נלב"ע ביום השישי ז"ך אלול התשע"ט

ת.נ.צ.ב.ה.

לזכר עולם יהיה צדיק

לעילוי נשמות

מורנו ורבנו

שר התורה ועמוד ההוראה

גאון ישראל ותפארתו

הרועה הנאמן פוסק הדור

ראש ממשלת התורה

מרון הראשל"צ הגאון כמוהר"ר

עובדיה יוסף

זצוקלה"ה זיע"א

נפטר ג' בחשוון התשע"ד

ת.נ.צ.ב.ה.

הסגולה הנפלאה לערב חג השבועות מהגר"ח פלאג'י זיע"א

"ערב שבועות יפריש: צ"א
פרוטות וישראלים עד שיעור
ב' פעמים ב"ן [104] ש
ויתנם לתלמיד חכם עני ועניו.
והוא תיקון לעוון אדם
הראשון ועוון העגל ולפגם
הברית והוא סגולה לחשוכי
בנים ומקרב הגאולה."

(ספר 'מעשה הצדקה' דף קט ע"ב)

כל התורה סך 104 ש

רבני ומקובלי הישיבה יזכירו את שמו זב"ב
ביום חג השבועות בציון דוד המלך ע"ה
לאחר קריאת כל התהילים לברכה ישועה והצלחה

ישיבת המקובלים 'נהר שלום'
מיסודו של מו"ר המקובל האלקי ר' מרדכי שרעבי זיע"א

רח' שילה 6 ת.ד. 2822 מיקוד 9102701 ירושלים

טל': 02-624-9000

ספרי שבועות עכשיו על המדף

חג שבועות
עם מגילת רות

יום שבועות
כוונות

ליל שבועות
כוונות

הפצה ראשית
סגולה - החנות של ספרי הישיבה

תשמישי קדושה • ספרי קבלה • סגולות • קמיעות ועוד

רחוב שילה 4 ירושלים 📞 02-644-33-00

הלכות ומנהגי חג השבועות

סדר ליל שבועות

- א. אם אפשר, יאחרו להתפלל תפילת ערבית בערב חג השבועות ויתפללו בנעימה קדושה ובשמחה גדולה, ועכ"פ צריך לקדש כשיהיה לילה ודאי, כדי שיהיו שבעה שבועות תמימות.*
- ב. מנהגינו לומר הקידוש בליל יו"ט מעומד, ויברך שהחיינו בלב שמח, שזיכנו השי"ת ליום זה.²
- ג. לא יאריך בסעודת הלילה ויאכל מעט ולא ימלא כריסו כדי שיוכל לעשות סדר התיקון בלי לישון כלל, כי המאכל מביא את השינה ויאמר דברי תורה להלהיב הלבבות על השלחן. וילך לבית הכנסת מוקדם כדי שיהיה מעשרה ראשונים.
- ד. צריך האדם שלא לישן בליל שבועות כלל ולהיות כל הלילה נעורים ועוסקים בתורה כנז' בזוהר. ודע כי כל מי שלא ישן בלילה הזה כלל אפילו רגע אחד ויהיה עוסק בתורה כל הלילה, מובטח לו שישלים שנתו ולא יארע לו שום נזק בשנה ההיא כמ"ש הרשב"י זיע"א.³ ודע כי בשאר ימות השנה שאדם ניעור לילה אחד

עיונים והארות

עברו מן המניין, ואין אנו מונין כך וכך ימים יש לנו לזמן, כי כל זה מראה בנו הרצון החזק להגיע אל הזמן. ע"כ.

ג. ועיין כה"ח (שם ס"ק ו) שהביא לשון הזוה"ק וכן הביא לשון שער הכוונות, וז"ל, ואיתא בזוהר פרשת אמור (דף צח.) חסידי קדמאי לא הוו ניימי בהאי ליליא והוו לעאן באורייתא ואמרי נייתי לאחסנא ירותא קדישא לן ולבנן בתרין עלמין וכו' יעו"ש. ובהקדמת הזוהר (חלק א' דף ח' ע"א) כתב דכלהו דמתקנין תקונהא בהאי ליליא וחדאן בה כלהו יהון רשימין וכתביבן בספרא דדכרניא וקודשא בריך הוא מברך לון בשבעין ברכאן ועטרין דעלמא עלאה יעו"ש. וכן כתב בשער הכוונות (דף פט ע"א) שצריך האדם שלא ישן בלילה הזאת כלל ולהיות כל הלילה נעורים ועוסקים בתורה כנזכר באורך בהקדמת ספר הזוהר פרשת בראשית ופרשת אמור, ודע כי כל מי שלא ישן בלילה הזאת כלל אפילו רגע אחד ויהיה עוסק בתורה כל הלילה מובטח לו שישלים שנתו ולא יארע לו שום נזק בשנה ההיא וכו', ולא עוד אלא שהוראת חיי האדם בשנה ההיא תלויה בענין זה כי אם לא ישן כלל ודאי שלא ימות בשנה ההיא ודי בזה, ולכן פשט המנהג הזה בישראל לעסוק בתורה כל ליל חג השבועות יעו"ש. וכן כתב בפרי עץ חיים (שער כ"ג פרק א').

ואביא לפניך לשון הזוהר בהקדמה (בראשית דף ט ע"ב) וז"ל: תיבו יקריין תיבו שבו מכובדים שבו ונחדש שבו ונחדש תקון דכלל ביהאי ליליא ונחדש ונתקן קישוטי הכלה בזה הלילה. דכלל מאן דאשתתף בהדה ביהאי ליליא שכל מי שמשותף עמה ולומד ואינו ישן כלל ועושה את התיקון הנצרך לשכינה בזה הלילה, יהא נטיר עילא ונתתא כל הדיא שתא יהיה שמור בעליונים ובתחתונים כל אותה השנה, כלומר שיתבטלו מעליו גזירות שנגזרו מלמעלה, וגם יהיה שמח למטה ולא יוכלו להרע לו, ויפיק שתא בשלם ויוציא את השנה בשלום. עליוהו בתיב עליהם כתוב (תהלים לד ח-ט) חוזה מלאך יי סביב ליראיו ויחלצם. טעמו וראו כי טוב יי ומפרש שמלאך ה' שהיא השכינה הקדושה, מקפת לאותו אדם

א. כ"כ כה"ח (סי' תצד ס"ק א) וז"ל, מאחרין להתחיל ערבית בכניסת שבועות כדי שיהיו ימי הספירה תמימות. (ט"ז ריש הסימן, חק יעקב אות א.) וכן כתבו קצת מאחרונים. אמנם השל"ה (דף קע"ט ע"ב) כתב דאין צריך ליזהר רק בקידוש אבל מה שמתפללים מבעוד יום אינו כלום דהא רבי אושעיא צלי של מוצאי שבת בשבת אף על גב דעדיין שבת גמור הוא יעו"ש. ועל כן מי שאי אפשר לו לאחר בתפלה מכל מקום לא יקדש עד הלילה כמו שנכתוב באות שאחר זה, עכ"ל.

וכתב בספר חמדת ימים (שבועות פרק ב) וז"ל, ונכון לומר תפילת ערבית בזימרה ושבחה ובנעימה קדושה, כדי לעורר הנועם העליון, ויתפלל "אתה בחרתנו" בששון ובשמחה, כי עיקרו ניתקן על פאר קדושת היום הזה אשר קידשנו במצוותיו וקירבנו לעבודתו, והבדילנו מן התועים ונתן לנו תורת אמת, ואי לאו האי יומא כמה בטלני איכא בשוקא, ולא יזכר שם ישראל עוד, ואף גם כל העולם כולו היה חוזר לתוהו ובוהו.

בי על כן צריכין אנו להראות בעצמנו הענין ההוא ולשמוח בשמחת אלהינו, ולהזכירו לידע את החסד הגדול אשר הפליא לעשות עם אבותינו ולנו, להיות לו לעם נחלה כהיום הזה, ויוציאנו לרויה מתוך עמקי הקליפות זוהמת הנחש, והתמלא עלינו רחמים באהבתו ובחמלתו, ומי הוא זה אשר יבין את זאת ולא יודה וישבח לאדון הכל כפי יכולתו והשגתו מלב ומנפש חפיצה, על כל הטובה אשר עשה לישראל עמו, ויעמוד להתפלל לפני אלהיו בדעת שלימה וכוונה ראויה, ולא דרך עראי. עכ"ל.

ב. וכתב החינוך (מצוה שו) וז"ל, ומפני כן, כי היא כל עיקרן של ישראל ובעבורה נגאלו ועלו לכל הגדולה שעלו אליה, נצטוו למנות ממחרת יום טוב של פסח עד יום נתינת התורה, להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד הנכסף ללבנו, כעבד ישאף צל, וימנה תמיד מתי יבוא העת הנכסף אליו שיצא לחירות, כי המנין מראה לאדם כי כל ישעו וכל חפצו להגיע אל הזמן ההוא. וזהו שאנו מונין לעומר, כלומר כך וכך ימים

עיונים והארות

ושומרת אותו בגלל שזכה בזה הלילה ללמוד תורה להשתתף לראות ולשמוח בקישוטי הכלה.

ועוד איתא בזה"ק (אמור צז סוף ע"ב) **ומאן דמטי טהור להאי יומא** ומי שמגיע טהור ביום חג השבועות ע"י שספר את העומר, **והושבנא לא אתאבד מניה** והחשבון לא נאבד ממנו, **בד מטי להאי ליליא** כאשר יגיע לזה הלילה, **לבעי ליה למלעי באורייתא** צריך הוא ללמוד ולעסוק בתורה, **ולאתחברא בה, ולנטרא דכיו עלאה, דמטי עליה בההוא ליליא, ואתדפי ולהתחבר בתורה ובשכינה** ולשמוח הטהרה העליונה שתגיע אליו באותו לילה ע"י הספירה שגמר לספור, וע"י הלימוד של הלילה הקדוש הזה יזכה לטהרה העליונה.

ואוליפנא, דאורייתא דבעי ליה למלעי בהאי ליליא ולמדנו, התורה שצריך האדם ללמוד בזה הלילה היא, **אורייתא דבעל פה** תורה שבעל פה שהם סודות התורה, חוץ מהמקרא והנ"ך ממה שלמד עד חצות לילה, **בגין דיתדבון** (ס"א דיתדבק) **בחדא, במבועא דנחלא עמיקא** בשביל שיטהרו ויזדככו עם ישראל והשכינה כאחד בשלמות מהמבוע של הנחל העמוק, שהוא הבינה העליונה, כי אחר הלימוד באשמורת הבוקר הולכים ישראל והשכינה הקדושה יחד למקוה העליון, כי למקוה התחתון של המלכות מספיק לספור שבעה ימים, אבל למקוה העליון של הבינה צריך ז' שבועות. **לבתר בהאי יומא, ליתי תורה שבתב, ויתחבר בה ואח"כ בזה היום** שהוא חג השבועות, יבא התורה שהוא פרצוף ז"א עם הנוק' שהיא תורה שבע"פ, **וישתבחו בחדא בזווגא חד לעילא**. וימצאו יחד ביחוד אחד למעלה. **בדין מכריזי עליה ואמרי ואז מכריזים** עליו, ואומרים על מי שהשתתף בלימוד כליל שבועות ותיקן וקישט את השכינה, (ישעיה נט כא) **ואני זאת בריתי אותם אמר יי', רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיהך וגו'** הקב"ה אומר זאת בריתי שהיא השכינה, וגם רוחי שהיא שפע מו"א הנקרא רוח ישרה וישכון עליך, ודברי שהוא לימוד כ"ד ספרים שקשטת את השכינה אשר שמתי בפיהך, שכל זה עשית ע"י הבל פיהך שלמדת, עי"ז תזכה שלא ימושו מפיהך וכו'.

ועל דא, חסידי קדמאי לא הוו ניימי בהאי ליליא ועל זה החסידים הראשונים לא היו יושנים בזה הלילה של ליל שבועות, **והוו לעאן באורייתא** והיו לומדים ועוסקים בתורה, **ואמרי, ניתי לאחסנא ירותא קדישא, לן, ולבגן, בתרין עלמין** והיו אומרים, בואו לנחול את התורה שהיא ירושה קדושה לנו ולבנינו בשני עולמות. **וההוא ליליא, בנסת ישראל אתעטרא עליהו** ובאותו לילה השכינה מתעטרת ונעשית כתר ואור על ראשם, **ואתייא לאדונוגא ביה במלכא** ובאה למחרת ביום להתייחד בו במלך ז"א, בתפילות שחרית ומוסף כנודע מדברי הרב בשעה"כ, **ויתרווייהו מתעטרי על רישיהו, דאנון דזכאן להי ושניהם, זו"ן,** מתעטרים ומאירים מהיחוד העליון ומשפיעים שפע על ראשיהם של אותם שזכו לסייע ולגרום את היחוד הזה ע"י שעסקו בתורה כלילה.

רבי שמעון הכי אמר רשב"י כך היה אומר, בשעתא דמתבנשי חברייהא בהאי ליליא לגביה בשעה שהיו מתקבצים החברים בזה הלילה אצלו, **ניתי לתקנא תבשיטי פלה** נבוא לתקן את התכשיטים של הכלה שהיא השכינה הקדושה, **בגין דתשתבח למחר בתבשיטהא,**

ותקונהא כדי שתמצא למחר בשעת התפילה שאז הוא היחוד, מקושטת בתכשיטיה ותיקוניה שהם כ"ד צירופי אדנו"ת והשמות היוצאים מסוף הכ"ד ספרים, **לגבי מלכא בדיקא יאות נפאה חולקיהון דתברייא** להעלותה לצורך היחוד לפני המלך ז"א כמו שצריך. אשרי חלקם של החברים, **בד יתבע מלכא למטרונותא, מאן תקין תבשיטהא** כאשר יבקש המלך לדעת מן המלכה שתספר לו, מי הוא שתקן את תכשיטיה שהם השמות שבסוף כ"ד ספרים, **ואנהיר עטרהא** והאיר את עטרתיה שהם המוחין הגדולים שמקבלת ביום זה, **ושני תקונהא** וסידר את תיקוניה שהם כ"ד צירופי אדנו"ת. **ולית לך בעלמא מאן דינע לתקנא תבשיטי פלה, אלא חברייא ואין לך בעולם מי שידוע לתקן את תכשיטי הכלה אלא החברים שהם בעלי קבלה שיודעים סודות התורה שנקראים בנים היודעים שכל תיקוני השכינה תלויים בהם, נפאה חולקיהון בעלמא דין ובעלמא דאתי** אשרי חלקם בעולם הזה והעולם הבא.

והטעם לפי הפשט הוא, איתא בפרקי דרבי אליעזר (פרק מ), רבי חנינא אומר, בחודש השלישי, היום כפול מהלילה, וישנו ישראל עד שתי שעות ביום, ששינת יום העצרת עריבה (כי באביב האויר צח ולא חם ולא קר) והלילה קצרה (אין די בשינת הלילה, והאדם תאב לישן אף משהאיר היום), ויצא משה ובא למחנה ישראל, והיה מעורר ישראל משנתם, ואמר להם, עימדו משנתכם שהרי אלהיכם מבקש ליתן לכם את הארץ התורה, כבר החתן מבקש להביא את הכלה להכניס לחופה, כדי ליתן לכם את התורה, באה השעה, שנאמר (שמות יט, יז): "ויוצא משה את העם" וכו'. ואף הקב"ה יצא לקראתם, כחתן היוצא לקראת כלה, ליתן להם את התורה, שנאמר (שופטים ה, ד), "ה' בצאתך משעיר". ע"כ.

ובן הוא במדרש (שיר השירים רבה א, ב י"ב), רבי פנחס בשם רבי הושעיא אמר, "עד שהמלך במסבו" (שיר השירים א, יב) "עד שהמלך" מלכי המלכים הקב"ה "במסבו" ברקיע כבר הקדים, שנאמר (שמות יט, טז), "ויהי ביום השלישי בהיות הבוקר". [משל] למלך שגזר, ליום פלוני אני נכנס למדינה, וישנו להם בני המדינה כל הלילה, וכשבא המלך ומצאם ישנים, העמיד עליהם בקלאנין (חצוצרות שתוקעים בהן במלחמה) פוקינס (שפופרות נגינה) ושופר, והיה השר של אותה מדינה מעוררן ומוציאן לאפנתי (לקראת פניו) של מלך, והיה המלך מהלך לפניהם עד שהגיע לפלטיין (לארמון) שלו. כך הקב"ה הקדים, דכתיב: "ויהי ביום השלישי בהיות הבוקר", וכתוב (שם, יא) "כי ביום השלישי ירד ה' לעיני כל העם", ישנו להם ישראל כל אותו הלילה, לפי ששינה של עצרת עריבה והלילה קצרה. אמר רבי יודן אפילו פורטענא (פרעוש) לא עקץ בס. [ובהאיר היום] בא הקב"ה ומצאן ישנים, התחיל מעמיד עליהם בקלאנין (חצוצרות), הדא הוא דכתיב: "ויהי ביום השלישי בהיות הבוקר, ויהי קולות וברקים". והיה משה מעורר לישראל ומוציאן לאפנתי (לקראת פניו) של מלך מלכי המלכים הקב"ה, הדא הוא דכתיב (שם, יז), "ויוצא משה את העם לקראת האלהים". והיה הקב"ה מהלך לפניהם עד שהגיע [עמם] ובראשם [להר סיני, דכתיב (שם, יח), "והר סיני עשן כולו". אמר רבי יצחק, זה הוא שמקנתרן על ידי ישעיה, שנאמר (ישעיה נ, ב), "מדוע באתי ואין איש, קראתי ואין עונה, הקצור קצרה ידי מפדות". ע"כ.

ועוסק בתורה ניצל מכרת אחד, אמנם בליל שבועות מי שיזכה להמשיך כתר ז"א להכתיר אותו בודאי שיזכה להינצל מכמה כריתות שחייב עליהם, וזה סוד כרת אותיות כתר להורות כי על ידי תיקון זה ינצל מפגע זה, ולא עוד אלא שמכתירים אותו בכתר תורה והבן זה.

ה. סדר הלימוד בלילה: בתחילה יעסוק במקרא ויקרא ג' פסוקים ראשונים וג' אחרונים מכל פרשה בתורה וכעזה"ד בנביאים וכתובים, ואח"כ ילמד תרי"ג מצות, ואח"כ מדרש, ונהגו לקרוא מדרש יתרו העוסק בענין מתן תורה. ואח"כ שאר הלילה יעסוק בסודות התורה ובספר הזוהר כפי השגת שכלו. ונהגו לקרא אדרא רבא.

עיונים והארות

ובשער הכוונות (דף פ"ט ע"א) כתב וז"ל, וזהו הסדר של המקרא שתעסוק בו בלילה הזה כדי להמשיך הכתר הנז' תתחיל מפר' בראשית ותקרא פ' בראשית עד אלה תולדות השמים והארץ בהבראם כו' ואח"כ תדלג ותקרא ג' פסוקים האחרונים של בראשית ומשם ואילך תקרא ג' פסוקים הראשונים וג' האחרונים מכל פרשה ופרש' משאר הפרשיות ואם נזדמנה פרשה קטנה של ד' או של ה' פסוקים הן בהתחלת איזה פרשה הן בסופה תקראנה כולה וכשתגיע לפ' יתרו אז תקרא ג' פסוקים הראשונים ותדלג ותקרא מן בחדש השלישי לצאת בני ישראל עד סוף פרשת יתרו. וכשתגיע לפ' משפטים תקרא שלשה פסוקים הראשונים ותדלג ותקרא מן ואל משה אמר עלה אל ה' כו' עד תשלום הפרשה. וכשתגיע לפ' ואתחנן תקרא שלש' פסוקים הראשונים ותדלג ותקרא עשרת הדברות השניות שהם מן ויקרא משה אל כל ישראל עד סיום פרשת שמע ישראל שהוא עד ובשעריך ומשם תדלג ותקרא שלשה פסוקים האחרונים וכשתגיע לפרשת ראה תקרא ג' פסוקים הראשונים ותדלג ותקרא מן שבעה שבועות תספר לך עד סוף הפ'. וכשתסיים לקרוא כל הפרשיות על הסדר תקרא כל נביא ונביא וכל כתוב וכתוב מן הכתובים ע"ד הנז' ג' פסוקים ראשונים וג' אחרונים שבכל א' וא' מהם עד שתסיים כל הכ"ד ספרים. והפסוקים של מגילת איכה תקראם בלחש מפני שהוא י"ט ומגילת רות תקראנה כולה. ובהגיעך אל יחזקאל תקרא הפטרת יום א' של שבועות כולה שהיא מן ויהי בשלשים שנה כו' עד תשלומה ותדלג אל פ' ותשאני רוח כו' ומשם תדלג אל שלשה פסוקים האחרונים שבו ובהגיעך אל חבקוק תקרא שלשה פסוקים הראשונים שבו ותדלג אל פ' וה' בהיכל קדשו כו' תפלה לחבקוק כו' עד סוף חבקוק כי זאת היא הפטרת יום ב' דשבועות וזהו הסדר המוכרח בענין המקרא ואח"כ שאר הלילה בסודות התורה ובס' הזוהר כפי השגת שכלו, עכ"ל.

ועיין למז"ר האור לציון (ח"ג פ"ח הלכה י"א בהערה) וז"ל, ועל כן, אף שבכל השנה אדם לומד מה שלבו חפץ, מכל מקום בליל שבועות לא ישנה מן הסדר שמסר האריז"ל, שהוא תיקון גדול, והוא עדיף מלימוד גמרא בלילה זה. ואף אם לא מבינים את כל מה שקוראים, וקוראים קריאה בעלמא, עדיף הוא על לימוד גמרא. (וראה בשו"ע הגר"ז הלכות תלמוד תורה פרק ב' סעיף י"ב וי"ג). וראה בבא"ח (בפרשת במדבר אות ג') שכתב, שהלימוד המתוקן ללילה הזה, עושה פרי גדול למעלה, וממשיך לנפש האדם קדושה וטהרה. ועל כן, אף שבחק יעקב (בסימן תצ"ד ס"ק א') כתב, שאין צריך ללמוד דוקא את התיקון, שלא נתקן אלא לעמי הארץ שלא יודעים ללמוד, מכל מקום העיקר הוא שאף בני תורה אין להם להמנע מקריאת התיקון שמסר האריז"ל שיש לאומרו. וצא וראה מה שכתב החיד"א בספר לב דוד (פרק לא), שקרא תגר על קצת לומדים, שלומדים אז את ספרי הרמב"ם או האדרא, ולא

ד. כן כתב ספר מחברת הקודש משם הרב נתן שפירא זלה"ה. ה. כן מבואר בזוה"ק (בראשית ח' ע"א) וז"ל **רַבִּי שְׁמַעוֹן הָיָה יָתִיב וְלַעֲזִי בְּאַרְיֵיתָא בְּלִילְיָא דְּכַלְה אַתְחַבְרַת בְּבַעְלָה רַשְׁבִּי** היה יושב ועוסק בתורה בליל שבועות, ומקשט את הכלה שהיא השכינה בכ"ד קישוטים כדי שלמחר, הכלה תתחבר עם בעלה שהוא ז"א. **דְּתַנִּינָן, כָּל אַנְוִן חֲבֵרְיָא דְּבִנֵּי הֵיכְלָא דְּכַלְה שְׁשִׁינָן**, כל אותם החברים בני היכל הכלה, **אַצְטְרִיכוּ בְּהֵיאָא לִילְיָא צְרִיכִים** באותו לילה, **דְּכַלְה אֲזִדְמַנַּת לְמַהוּ לְיוֹמָא אַחְרָא, גִּזְהָה בְּבַעְלָה** שהכלה שהיא השכינה מזמנת ומכינה עצמה ליום המחרת שהוא יום שבועות, להיות בחופה עם בעלה ז"א בחיק אימא עילאה, **לְמַהוּ עֲמָה כָּל הָהוּא לִילְיָא** וכדי להכין את הכלה, צריכים הם להיות נעורים עם השכינה כל אותו הלילה, ליל שבועות, ולעסוק בתורה, ועי"ז השכינה שורה עליהם, **וְלְמַחְרֵי עֲמָה בְּתַקְנָהָא** ולשמוח איתה בתיקונה ע"י התכשיטים הרוחניים **דְּאֵיהִי אַתְחַבְרַת** שהיא נתקנת בהם, וזאת ע"י שאנחנו צריכים, **לְמַלְעֵי בְּאַרְיֵיתָא** לעסוק וללמוד בתורה שבכתב שהיא בז"א ובתורה שבע"פ שהיא בנוק', ועי"ז ניתקנים זו"ן, **מִתּוֹרָה לְנַבִּיאִים** בלימוד התורה מתקנים "תפארת" דו"ן, ועי"י הנביאים מתקנים "נצח הוד" דו"ן **וּמִנְּבִיאִים לְכַתּוּבִים** **וּבְמִדְרָשׁוֹת דְּקָרְאִי** ועי"י הכתובים מתקנים "יסוד ומלכות" דו"ן, ועי"י המדרש מתקנים "בינה" דו"ן, **וּבְרִזֵּי דְּחֻכְמָתָא** ובסודות חכמת הנסתר שהוא חכמה דו"ן, והכתר נתקן בלימוד ובטבילה בשחרית. **בְּגִין דְּאֵלִין אַנְוִן תַּקְוִנִין דִּילָה וְתַכְשִׁיטָהָא** מכיון שאלו הם התיקונים שלה שהם כ"ד צירופי אדניי והתכשיטים שלה הם שמות י"פ ע"ג וכו' היוצאים מהתיבות שבסוף כל ספר מהתנ"ך. **וְאֵיהִי וְעוֹלָמְתָהָ** והיא השכינה זו' נעוריה שהם כנגד ז' היכלות ששם נמצאים המלאכים המעלים את השכינה, **עֲאֵלַת וְקִיּוּמָתָא עַל רִישִׁיהוּן וְאַתְחַבְרַת בְּהוּ עוֹלָה** ונכנסת בבתי כנסיות ושורה על ראשיהם של הצדיקים שעוסקים בתורה וכן של פרצופי האצילות ונתתקנת ומתקשטת בהם, **וְחֶדֶת בְּהוּ כָּל הָהוּא לִילְיָא** ושמוחה בחברים שעוסקים בתורה, כל אותו הלילה כי ע"י לימודם ממשיכים לה אורות וקישוטים. **וְלְיוֹמָא אַחְרָא לֹא עֲאֵלַת לְחַפָּה אֱלָא בְּהִדְרִיהוּ** וליום המחרת, יום שבועות, אינה נכנסת לחופה אלא עם אותם צדיקים ונשמות שקשטו אותה, כי היא מתלבשת בפנימיות נשמות הצדיקים שהם חופפים עליה ונעשים לה מלבוש ממש וחופה, **וְאֵלִין אַקְרוּן בְּנֵי חֲפָתָא** והם נקראים בני החופה כי הם החופה שלה ממש השושבינים השמחים עמה בעת החופה. **וְכִיּוֹן דְּעֲאֵלַת לְחַפָּתָא, קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׂאִיל עֲלֵיהוּ** וכיון שנכנסת לחופה, הקב"ה שואל עליהם, מי אלו החברים שבאו עם השכינה ו**מְבָרַךְ לֹן וּמַעְטֵר לֹן בְּעֶמְרָהָא דְּכַלְה** ומברך אותם במוחין חדשים ומעטר אותם באור מקיף בעטרות השכינה מהמוחין והאורות שקבלה. **וְכָפָה חוּלְקָהוּן** אשרי חלקם.

1. יש אומרים שגם ספר "תרי עשר" קוראים מכל ספר וספר לקרא ג' פסוקים ראשונים וג' פסוקים אחרונים ואין מנהיגו כך אלא יש לקרוא שלשה פסוקים ראשונים מספר הושע (שהוא הראשון בתרי עשר), ושלשה פסוקים אחרונים מספר מלאכי בלבד (שהוא האחרון בתרי עשר). וביניהם קוראים בספר חבקוק מתרי עשר: "וה' בהיכל קדשו" וגו' עד סוף הספר (מפרק ב פסוק כ עד סוף פרק ג) מכיון שהוא הפטרת יום שני של שבועות לבני חו"ל.
2. אין ללמוד משניות בליל שבועות רק ביום.

עיונים והארות

בפע"ח יראה שהרב סתם הדברים, דכתב דתרי עשר כחד חשיבי ולא פירט ג' פסוקים ראשונים. וכן מהרש"ו בסידור חמדת ישראל שהוא קיצור שעה"כ לא כתבו. ועיין עליה ב"משנת חסידים" חלק אייר וסיון סי' ג' סעיף י' שכתב שלא לפרט אותם דתרי עשר כחד חשיבי.

ועיין עוד בספר פתח עינים החדש (ח"ז דף רלז) שכתב שם מספרו אוצר נחמד שנת תש"ם עמוד יח), וז"ל: ושאלתי דבר זה לפני למעלה משלשים שנה בשנת תש"ו את פי הגה"צ ר' בן ציון שפירא בהרה"ק ר' צבי מיכל שפירא זצ"ל ולא מצא מענה. וכתב ע"ז הגאון ר' שריה שליט"א, ונלע"ד שהוא טעות מעתיק. ומכיון שהרב בן ציון שפירא לא מצא מענה, והוא היה מיחידי רשומי ק"ק בית אל בעיר העתיקה, ואם היה המנהג שם לומר ג' פסוקים מכל ספר וספר דתרי עשר בודאי שהיה משיב לו, ומדלא מצא מענה, משמע שמנהג ק"ק בית אל שלא לומר אותם, ע"כ. וכן אנוחנו כל ימינו לא היינו אומרים אותם גם בק"ק חסידים נהר שלום של רבנו מרדכי שרעבי זצוק"ל, וכן כל הספרדים בכל בתי הכנסיות לא אומרים אותם, וכן סדרו כל הסידורים שאין אומרים אותם. וכ"ה פשטות הגמרא, דתרי עשר נחשב כספר אחד, וא"כ א"צ לחלק קריאתו, ולא דמי לפרשיות חמשה חומשי תורה שמחלקים קריאתם, דכאן לא גילה לן רבנו האריז"ל לחלקם, והנה גם עזרא ונחמיה הם שני ספרים ועושים אותו אחד, וכן התהלים יש בו חמשה ספרים ובכ"ז קוראים ג' פסוקים ראשונים ואחרונים של כל התהלים. וכ"ה בכל הסידורים שסידרו סדר תרי עשר כספר אחד עד ימינו.

3. **בא"ח** (שם) ועיין עוד בכה"ח (שם ס"ק ט'). והטעם שלא לומדים משניות בליל שבועות: כתב הגאון חיד"א בספרו לב דוד (סי' לא ד"ה ודע) וז"ל ודע שכתב מהרי"א גדליה זלה"ה בפירוש הילקוט ביחזקאל (סי' כ') ששמע מהרב החסיד המקובל כמוהר"ר חיים כהן זצ"ל תלמיד מהרח"ו, כי אין נכון ללמוד משניות בשום אופן בלילה הזאת במשנה סוד "שפחה דמטרוניתא", והלילה הזו צריך לתקן "המטרוניתא" אלא יתעסק ברזי אוריתא וכו', עכ"ל. וכן כתב מו"ר הבא"ח פרשת (במדבר הלכה ד'), וכן כתב בכף החיים (סי' תצד ס"ק ט').

ורצינו לדעת מדוע הזהירו רבותינו המקובלים לא ללמוד משניות בלילה הקדוש הזה, והרי מסופר על מרן הבית יוסף שלמד משניות וכן כתב השל"ה, ועוד, שאפשר ללמוד משניות?

תשובה, הנה כתב רבינו האר"י בשער המצות (דף לה ע"א) כי הלומד בתורה שבכתב מתקן בעולם העשיה, והלומד משניות מתקן בעולם היצירה, והלומד בתלמוד מתקן בעולם הבריאה, והלומד בסתרי תורה מתקן בעולם האצילות, ע"כ.

לומדים את תיקון האריז"ל, שלא טוב עשו בזה, וחיובא רמיה עלייהו ללמוד הסדר הלז בכלל כל ישראל, והאריך בזה ע"ש. וראה גם בדברי השל"ה (בריש מסכת שבועות) ובספר מועד לכל חי (סי' ח'), ע"ש. ועל כן יש לקרוא את סדר התיקון, תנ"ך, תרי"ג מצוות, מדרש, וקבלה דהיינו האדרה רבא. ואף מי שחשקה נפשו יותר בלימוד גמרא ונהנה בזה יותר, מכל מקום לא ימנע מקריאת התיקון בליל שבועות. ויעסוק ביום בגמרא. ואף די לו בקריאת כל התנ"ך וקטע זוהר כדי לצאת את חיוב התיקון, שכן לענין זה לא נאמר בשער הכוונות שם כמה שיעור ילמד, ורק בתנ"ך יש סדר מסוים המוכרח ללילה זה, ע"ש לשונו. (וראה גם בספר אור לציון תשובות ח"ב פרק י' תשובה ה'). ולכן יכול לקרות התיקון עד חצות, ואחר חצות יעסוק בגמרא כאוות נפשו. או ילמד את הציבור תרי"ג מצוות, ויעמוד יותר על המצוות השייכות בזמנינו. ויש בזה מעלה גדולה, וגם מקיים בזה מצות עשה מן התורה של ושננתם לבניך - אלו תלמידך, כמבואר בדברי הרמב"ם בפרק א' מהלכות תלמוד תורה הלכה ב'. ובכל השנה יכול ללמוד כאשר תאוו נפשו, מלבד שני לילות, ליל הושענא רבה וליל שבועות, שיש ללמוד התיקון שעל פי האריז"ל, עכ"ל.

וכתב הרב צמח משם הרב ראשית חכמה ז"ל, כי בלילות האלו כמו שביעי של פסח וליל שבועות וליל הושע"ר, מצוה לפרש ולגלות עומק החכמה, לפי שבאלו הימים הזמן גרמא והוא מוכן לסודות התורה וראוי לפרשם אז (פע"ח שבועות פ"א), ונהגו החברים ללמוד אדרא רבה (פע"ח שם), ואם יש זמן ילמדו האדרא זוטא גם כן (בא"ח במדבר ג).

4. **ספר** "תריעשר", כולל שנים עשר ספרים קטנים: א. הושע. ב. יואל. ג. עמוס. ד. עובדיה. ה. יונה. ו. מיכה. ז. נחום. ח. חבקוק. ט. צפניה. י. חגי. יא. זכריה. יב. מלאכי. ועיין סידור רחובות הנהר (תש"ע). דף לב-לג) וז"ל: הנה יש מוסיפין בלימוד הכ"ד ספרים גם לימוד מפורט לתרי עשר, ר"ל ג' פסוקים ראשונים ואחרונים דכל נביא ונביא מתרי עשר, כן סידר מו"ר המקובל האלקי כה"ר יהודה פתיה זצוק"ל, והביא את דבריו הרב המקובל כה"ר שמואל דרזי זצ"ל, וראייתו היא ממה שכתוב בשעה"כ דף פ"ט: בהגיעך אל חבקוק: תקרא ג' פסוקים הראשונים שבו, ותדלג אל פסוק וה' בהיכל קדשו הס מפניו כל הארץ, תפילה לחבקוק הנביא עד סוף חבקוק, כי זאת הפטרת יום ב' דשבועות ע"כ. וא"כ, ממה שכתב ג' פסוקים ראשונים, משמע שצריך לקרא מכל התרי עשר ג' פסוקים, שאם לא כן, היה די שיכתוב הרב, שיאמר הפטרה של יום ב' דשבועות, אלא ודאי שצריך לקרא מכל ספר דתרי עשר ג' פסוקים ראשונים ואחרונים כמו שעושים בפרשיות התורה. וכן עשה הלכה למעשה הגאון הנאמ"ן שליט"א, וכן הרב המקובל כה"ר יעקב משה הלל שליט"א. אבל המעין

- ת. יזהרו שלא לדבר שיחת חולין כל הלילה, וילמדו כל סדר הלימוד של זה הלילה בחשק גדול ובשמחה רבה ובהתלהבות הנפש.^ה
- ט. כחצי שעה קודם חצות, יאמרו ק"ש שעל המיטה עם כל הפסוקים. ובחצות הלילה יאמרו ברכות השחר חוץ מברכת ענט"י וברכות התורה. ובהגיע עלות השחר יאמרו ברכות התורה.^ו
- י. לא נהגו הנשים לקרוא סדר ליל שבועות כלל היות ולא שייכות בהם ע"פ סודן של דברים.^ז

עיונים והארות

בש"ס אין בזה בעיה, כי לימוד הגמרא הוא בעולם הבריאה, ולא בעולם היצירה, ושם רובו טוב ומיעוטו רע, משא"כ בעולם היצירה ועשיה שרובו רע ולכן לא יעסוק במשנה שביצירה. אבל בתלמוד שהוא בעולם הבריאה שרובו טוב והוא שכן לעולם האצילות אפשר ללמוד, וכן כתב מו"ר הגר"ץ באור לציון (ח"ג דף קצג), שאפשר ללמוד בתלמוד בלילה הזה. וכן כתב בספר זוהר חי לאדמו"ר מקאמנא זצ"ל (ח"א דף ל"א) שאפשר ללמוד גמרא בלילה הזה. וכן כל האזהרה הזאת שלא ללמוד משנה רק בלילה אבל ביום אדרבה גורם ליחוד ז' ו"ן שהוא תורה שבכתב ושבע"פ ע"י שלומד המשנה שהיא הנוק' ומחברה לבעלה.

ח. בא"ח (שם). וכן כתב הכה"ח (שם ס"ק יא) וז"ל, יזהרו שלא לדבר שיחת חולין כל הלילה וכל שכן דברים בטלים, ובפרט במקום שיש אסיפת אנשים שדרכו של יצר הרע להכשילם לדבר דברי חול ומדבר לדבר יבואו ח"ו לדברים אסורים או לדברי שחוק וקלות ראש, כי גדולה קדושת זה הלילה והלימוד עושה פרי למעלה. ועל כן צריך להיות זך ונקי בלי תערובת דברים אחרים, וגם יהיה בחשק גדול ובשמחה רבה והתלהבות הלב כדי שיעשה יותר פרי למעלה ויגדל שכרו, וכאשר האריכו האחרונים בזה ויעו"ש בדבריהם, עכ"ל.

ט. כתב מו"ר האור לציון (שם) וז"ל, ולענין קריאת שמע שעל המיטה, אף שלפי הפשט אין צריך לקרוא אלא לפני שהולך לישן כדי לבטל את המזיקים של השינה, וכדאיתא בברכות (דף ד ע"ב ודף ה' ע"א) וברבנו יונה שם, מכל מקום לפי הקבלה יש לקרוא לפני חצות לילה, ואף שלא הולך לישן, כמבואר בשער הכוונות (דף נ"ג ע"א), ע"ש. ומשום שלפי הקבלה יש חיוב לקרוא ד' פעמים ק"ש בכל יום. וכמו שנתבאר באורך בשער הכוונות (דף יט ע"ב) ובבא"ח (פרשת שמות אות ב'). וראה גם בכה"ח (בסימן רמ אות ד'). וכן כתב בבא"ח (בפרשת פקודי אות יד ופרשת וזאת הברכה אות ג), ע"ש. והיינו עם כל הפסוקים שאומרים עמה, יעלזו חסידים וכו', וכמ"ש בבא"ח שם. ופשוט שברכת המפיל אין אומרים אלא כשהולכים לישון.

ומעט אחר חצות, יש לומר ברכות השחר כולן חוץ מברכת על נטילת ידים וברכות התורה. ולפי הקבלה יש קפידא לומר דוקא מיד אחר חצות לילה את ברכות השחר, שיש בזה תיקון גדול ומעלה גדולה. וכן היו נוהגים בני ספרד. וכן יש לנהוג בכל ימות השנה, שכל שנעור הוא אחר חצות לילה, אף שדעתו לישן, יברך אז ברכות השחר. והרש"ש היה מקפיד על זה מאוד, וכמ"ש בנהר שלום, והביא לשונו בשו"ת רב פעלים (ח"ד סימן א'), ע"ש. וראה עוד בבא"ח (בפרשת תולדות אות י"ד). ואין לחוש שמא ישכח בבוקר ויאמר שוב את ברכות השחר, שכיון שרגיל בכך יזכור ולא יטעה.

עוד כתב האור לציון (שם) ויש ליטול ידים בעלות השחר בלא ברכה, כמבואר בשו"ע (בסי' ד' סעי' יג) וברמ"א (שם).

י. רב פעלים (ח"א סוד ישרים ס' ט), מיהו עיין כה"ח (שם ס"ק ח) שכתב וז"ל, ולפי זה גם הנשים הנוהגות לספור

ועיין בזה"ק בראשית (דף כ"ז כ"ח) שבעולם היצירה עולם דמטטרו"ן הנקרא עבד טוב וכו', והתורה אשר שם היא שית סדרי משנה "הנקראים שפחה". ועוד שם, ולכן נקראת משנה לפי ששם יש "שנויים" הפוכים טוב מסטרא דעבד טוב היתר, כשר, טהור. רע מסטרא דעבד רע, איסור, טמא, פסול. גם מלשון הפסוק כי מרדכי היהודי "משנה למלך" שהיא שפחה הנקראת עבד מלך מלך.

גם נקרא מלשון "שינה" וכו' עיי"ש.

ועיין בהקדמת מהר"ח לשער ההקדמות המובאת בתחילת "עץ חיים" שהאריך בזה איך לימוד פשטי התורה בלא לימוד סודות התורה הוא כגוף בלא נשמה ודומה למי שמתעסק בלבושין ובכיסויים ובקליפין ולא בעיקר הפרי בנשמה, כי עסק המשנה כפי פשטיה אין ספק שהם לבושין וקליפין חיצוניים בתכלית אצל סודות התורה הגנוזים והנרמזים בפנימיותה, כי כל פשטיה הם בעיני העוה"ז בדברים חומריים תחתונים. אמנם הם קליפין טובים למאכל כקליפת קנה הבושם. ולכן בהיותם עוסקים בפשטי המשנה ומבינים בה כהלכתה בלי טעות ונקראים עץ הדעת טוב, ואם ח"ו שוגים בה אז תהפכם לעץ הדעת רע ומר להם, עכ"ל.

היוצא מכל הנ"ל כי המשנה היא בעולם היצירה, ונקראת שפחה. ואשה שבעולם האצילות נקרא גבירה, בעלת הבית, מטרוניתא, והיא השכינה הקדושה מלכות דעולם האצילות.

והנה בליל שבועות ע"י לימוד התנ"ך אנחנו מקשטים את השכינה הקדושה הגבירה בכ"ד קישוטי כלה שהם נוק' דז"א שבעולם האצילות, ומוליכים הכלה לבית הטבילה להמשיך לה הכתר העליון, ולהכין אותה לצורך היחוד הגדול והנורא שיעשה בתפלה, וגם אנחנו זוכים על ידה לקבל אור השפע מכתר העליון וכמו שהאריך בזה בזה"ק בהקדמת בראשית (דף ח').

אם כן, הלימוד משניות בלילה החשוב הזה מעטר בקשוטים את השפחה שבעולם היצירה, ולא עוסק בעיקר לעטר את הכלה העליונה היא שכנית עוזנו שבעולם האצילות להמשיך לה את האורות הגדולים מהכתר העליון, כי מחג הפסח ליל הסדר וכן ימי ספירת העומר המשכנו את האורות הגדולים כל יום מעט מעט כדי להגיע ללילה הקדוש הזה, לעטר הכלה העליונה להביא אותה לחופה העליונה.

ומי שלומד משניות לוקח כביכול את השפחה במקום הגבירה בעלת הבית, וכזה לא יעשה, ולכן אין ללמוד בלילה הזה משניות, וכמו שכתב הגאון חיד"א. ועוד כי הזוה"ק כתב כי משנה לשון שינה ובלילה הקדוש הזה אסור לישון ולכן אין ללמוד המשנה כי נחשב לו כישן, ויש סוד גדול שהלילה הזה אנחנו משיגים באריך אנפין שאין שם שינה, ולכן לא ילמד המשנה.

אמנם מי שרוצה ללמוד בש"ס ופוסקים לאחר שלמד את הסדר המתוקן ועוסק ג"כ באדרא רבה יכול לעיין מעט

יא. בליל שבועות, בהגיע אשמורת הבוקר מעט קודם עלות השחר, אז צריך לטבול במקוה, ועי"כ אנחנו מומשיכים תוספת קדושה מבחינת הכתר העליון הנקרא שער החמשים בסוד זורקתי עליכם מים טהורים. ונוהגים לטבול טבילה זו מלבד הטבילה שטובלים בערב החג. ויאמר לשם יחוד וכו' ויטבול ה' טבילות, ויכוין בשם הוי"ה ב"ה בניקוד קמץ כזה יְהוָה יי.

עיונים והארות

בני נעורותיה, ויתדפון בַּהֲוָה אֶתֶר דְּאֶתְקִינַת בַּהֲוָה בִּי טְבִילָה ויטהרו באותו מקום שתיקנתי באותו בית הטבילה, דְּמִיִּין נִבְעִין דְּעָמִי של מים נובעים שאצלי. לְבַתֶּר תִּקְיִנוּ לָהּ בַּתְּכִשְׁטָהּ לאחר מכן תקשטו אותה בתכשיטה, אֶלְבִּישׁוּ לָהּ לְבוּשָׁהּ ותלבישו אותה בלבושה, אֶעֱטֶרָהּ לָהּ בְּעֶטְרָהּ ותעטרו אותה בעטרותיה. לְמַחֵר פֶּד יִיתִי בְּרִי לְאֻדְוֹנָהּ בְּמִטְרוֹנִיתָהּ ולמחר כאשר יבא בני להתייחד עם המלכה, יִתְקִין הִיכְלָהּ לְבָלָהּ, וישתפח מדוריה בָּבו בַּחֲדָה הוא יכין היכל לכולם וימצא דירתו בכם יחד.

בְּד מְלָכָה קְדִישָׁה, וּמִטְרוֹנִיתָהּ, וְחִבְרִיָּהּ, בְּהִיא גְּוֹנָה וְהַנְמֶשֶׁל, כך המלך הקדוש ז"א והמלכה, והחברים הצדיקים העוסקים בתורה כעין זה. וְאִימָה עֲלָהּ דְּמִתְקַנַּת בָּלָהּ ואמא העליונה שמתקנת את הכל. אֶשְׁתַּפַּח דְּמְלָכָה עֲלָהּ, וּמִטְרוֹנִיתָהּ, וְחִבְרִיָּהּ נמצא שהמלך העליון והמלכה והחברים, מְדוּרֵיהוֹן בַּחֲדָה, וְלָהּ מִתְפַּרְשִׁין לְעֶלְמִין משכנם יחד ואינם נפרדים לעולם. הֲדָא הוּא דְּכִתִּיב זהו שכתוב (תהלים טו א-ב), יְי' מִי יִגֹּר בְּאֶחָלָד יְגוֹ', הוֹלֵךְ תָּמִים וּפּוֹעֵל צֶדֶק. מֵאֵן הוּא פּוֹעֵל צֶדֶק מִי הוּא פּוֹעֵל צֶדֶק. אֵלָּה, אֵלֶּיךָ אֲנִין דְּמִתְקַנִּין לְמִטְרוֹנִיתָהּ בַּתְּכִשְׁטָהּ, בְּלִבוּשָׁהּ, בְּעֶטְרָהּ. וְכָל חַד, פּוֹעֵל צֶדֶק אֲקָרִי הם אותם הצדיקים שמתקנים את המלכות בתכשיטה בלבושה ובעטרותיה וכל אחד נקרא פועל צדק.

אָמַר רַבִּי חֵיָּה, אֶלְמָלָא לֹא זְכִינָה בְּעֶלְמָה, אֵלָּה לְמִשְׁמַע מְלִין אֲלֵין דְּיִי אָמַר רַבִּי חֵיָּה, אִם לֹא הִיִּיתִי זֹכֶה בְּעוֹלָם אֵלָּה לְשִׁמּוּעַ מִלִּים אֵלּוּ דִּי לִי. זְכָאָה חוֹלְקִיהוֹן דְּאֲנִין דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאֻרִּיָּתָהּ אֲשֶׁרִי חִלַּקְשׁ שֶׁל אוֹתָם שְׁעוֹסִים בְּתוֹרָה, וְיִדְעִין אֻרְחֵיהּ דְּמְלָכָה קְדִישָׁה ויודעים את דרכיו ומצותיו של המלך הקדוש, דְּרַעוּתָהּ דְּלָהוֹן בְּאֻרִּיָּתָהּ ושהרצון שלהם בתורה ובמצות, עֲלִיָּהוּ בְּתִיב עֲלִיהֶם כְּתוּב (תהלים צא יד) כִּי בִי חֶשֶׁק וְאֶפְלָטָהוּ. וְכִתִּיב (תהלים צא טו) אֶחְלָצְהוּ וְאֶכְבְּדָהוּ.

וּב"כ בשער הכוונות (דף פ"ט ע"א) ז"ל, ובהגיע אשמורת הבוקר מעט קודם עלות השחר בעת שמשחירין פני הרקיע במזרח אשר אז נק' אילת השחר כנודע. אז צריך שתטבול במקוה, ותכוין אל המקוה העליון שהוא כתר עליון דז"א הנמשך לו בלילה הזה והוא נקרא שער החמשים כמ"ש ועליו נאמר זורקתי עליכם מים טהורים כו', ועי"כ אנו מקבלים תוספת קדושה מבחי' הכתר הזה. וטעם הדבר הוא לפי שאנחנו בלילה הזה עושים ב' דברים הא' הוא להמשיך את כתר העליון דז"א ע"י עסק התורה כנו', ואחר כך באשמורת הבוקר אנו נעשים שושביני' דמטרוניתא רחל נוק' דז"א ומוליכין את הכלה הכלולה לבית הטבילה וטובלת במקוה העליון הנז' שהוא הכתר הנז' וגם אנחנו שושבינין דילה טובלים עמה, עכ"ל.

וּכְתַב שם עוד ז"ל, אבל הנלע"ד שזה הוא מה ששמע ממוז"ל והוא שיכוין להמשיך בחי' הכתר שבה ג"כ כנו' וזהו יהיה ע"י הטבילה הזו, ותכוין בב' אותיות י"ה הראשו' שבהויה דע"ב ודס"ג שהם יו"ד ה"י יו"ד ה"י והם

העומר כמו שכתבנו לעיל סימן תפ"ט אות ט' יעו"ש יכולין ללמוד התנ"ך גם כן כיון שהוא תשלום התיקון של ספירת העומר כנוזר, אבל אם אינם סופרות העומר אינן צריכות ללמוד התנ"ך אלא ילמדו דבר אחר.

יא. מקורו מהזוה"ק (פר' אמור צח). וז"ל, תָּהּ חֲזִי בא וראה, חִבְרִיָּה מִתְקַנֵּי בְּהִיא לִילִיָּהּ תְּכִשְׁטָהּ לְבָלָהּ, וּמֶעֱטָרִי לָהּ בְּעֶטְרָהּ החברים ע"י לימוד ליל שבועות, מתקנים בזה הלילה את הנוק' שהיא השכינה הקדושה בכ"ד קישוטים ומעטרים אותה בעטרות ע"י שממשיכים לה את המוחין, לְגַבִּי מְלָכָה כדי שתוכל לעלות למלך ז"א. וּמֵאֵן מִתְקִין לִיהָ לְמְלָכָה בְּהִיא לִילִיָּהּ ושואל, ומי מתקן את המלך שהוא ז"א בזה הלילה, לְאֶשְׁתַּכְחָה בָּהּ בְּבָלָהּ, לְאֻדְוֹנָהּ בָּהּ בְּמִטְרוֹנִיתָהּ להמצא עם הכלה להתייחד עם השכינה, כלומר שז"א יהיה מתוקן ומזומן עם המוחין להתייחד עם השכינה, הגורם לזה הוא. נִהְרָה קְדִישָׁה עֲמִיקָה דְּכָל נִהְרִין, אִימָה עֲלָהּ הנהר הקדוש העמוק מכל הנהרות שהיא אמא העליונה, שהיא נותנת לו את המוחין ומתקנת לו את הכתר מהת"ת שלה כנודע. הֲדָא הוּא דְּכִתִּיב, זהו שכתוב (שיר השירים ג יא) צִאֲיָהּ וּרְאִינָהּ בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמִלְךָ שְׁלֹמֹה וְגו'. לְבַתֶּר דְּאֶתְקִינַת לִיהָ לְמְלָכָה, וְאֶעֱטַר לִיהָ אַחֲרֵי שהאמא העליונה תיקנה את המלך ועיטרה אותו במוחין דכח"ב, אֶתִּיתָ לְדַכָּאָה לָהּ לְמִטְרוֹנִיתָהּ היא באה לטהר את המלכה, וְלֵאנֹן דְּמִשְׁתַּכְחִי גְּבָהּ ולכל אותם שנמצאים אתה, כלומר בני ישראל העוסקים בתורה.

לְמְלָכָה דְּלָהּ לִיהָ בְּרִי חֵיָּדָי משל למלך שהיה לו בן יחיד, אֶתָּה לְזוֹנָה לִיהָ בְּמִטְרוֹנִיתָהּ עֲלָהּ בא להשיא לו את הכלה העליונה והחשובה, מֵאִי עֲבַדַּת אִמִּיהָ כָּל הָהוּא לִילִיָּהּ מה עשתה אימו אותו ליל הנישואין, עֲאֵלַת לְבִי גְּנִיזָהּ ונכסה לבית האוצרות, אִפִּיקַת עֶטְרָה עֲלָהּ בְּשַׁבְעִין אֲבָנֵי יָקָר סַחֲרָהּ, וְאֶעֱטַר לִיהָ והוציאה עטרה עליונה וחשובה שקבועות בה שבעים אבנים יקרות סביבה, שהם כנגד שבעים אותיות של עסמ"ב קס"א קמ"ג קנ"א (ע"ה) והעטירה לחתן בהם. אִפִּיקַת לְבוּשִׁין דְּמִילַת וְאֶלְבִּישַׁת לִיהָ ועוד הוציאה מלבושי משי והלבישה אותו בסוד אור מקיף, וְאֶתְקַנַּת לִיהָ בְּתִקְוִיָּה דְּמִלְכִּין ותיקנה אותו במלבושי מלכים.

לְבַתֶּר עֲאֵלַת לְבִי כָּלָה ולאחר מכן נכנסה אמא עילאה לבית הכלה, חֲמָאָה עוֹלִימְתָהּ, דְּקָא מִתְקַנֵּי עֶטְרָהּ וראתה את נעורותיה שהם הצדיקים שמתקנים את עטרותיה שהם המוחין שלה, וְלִבוּשָׁהּ, וְתְּכִשְׁטָהּ, לְתִקְנָהּ לָהּ ואת לבושה שהם אורות המקיפים שלה, ואת תכשיטה שהם השמות שיוצאים מכ"ד ספרים כדי לתקן ולקשט אותה. אֶמְרָה לֹא, הָא אֶתְקִינַת בִּי טְבִילָה, אֶתֶר דְּמִיִּין נִבְעִין אמרה להם אמא עילאה, הרי תיקנתי את בית הטבילה מקום של מים נובעים כדי שתטהר מן החיצוניים שסובבים אותה, וְכָל רִיחִין וּבוֹסְמִין סוּחְרָנֵי אֲנִין מִיִּין, לְדַכָּאָה לְבָלָתִי וכל ריחות ובשמים טובים סביב אותם המים כדי לטהר את כלתי, לִיתִי בָלָתִי, מִטְרוֹנִיתָהּ דְּבִרִי וְעוֹלִימְתָהּ, וא"כ תבוא כלתי המלכה של

סדר תפילת יום שבועות

- א.** תפילת שחרית ומוסף יתפללו בהתלהבות וזריזות כדי שלא תחטפנו שינה באמצע ויבוא לידי טעות. וידוע כי גמר הפרי של תיקון ספירת העומר ולימוד ליל חג השבועות יהיה בתפילת מוסף, לכן צריך להזהר בה הרבה כי הכל הולך אחר החתום, וביותר יזהר בקדושת כתר דמוסף שבה נמשך הכתר העליון².
- ב.** ביום שבועות יקרא ג"פ י"ג מידות בעת פתיחת ההיכל ויאמר תפלה רבש"ע וכו' מרבנו האריז"ל כמסודר במחזורים, ואח"כ יאמר ואני תפילתי ג"פ י" וכן הוא מנהג בית אל, וכן הנהיג המקובל האלהי כמוהר"ר מרדכי שרעבי זצוק"ל בישיבת ק"ק "נהר שלום" תכב"ץ. ואחר שיאמר ואני תפילתי, טוב לכון בכ"ד צרופים היוצאים מר"ת וס"ת של תיבה שניה של פסוק אחרון דכל ספר וספר מהתנ"ך י"י.
- ג.** רימונים של הס"ת יש בהם ענין גדול ונשגב ע"פ הסוד. ועל כן נהגו למכור מצוות הנחת הרימונים לס"ת³.

עיונים והארות

בחילוף א"ת ב"ש כי קבלת הארת הכתר הוא מדיקנא דא"א. וקודם הטבילה יאמר הפסוקים מי אל כמוך נושא עון ועובר על פשע וכו'.

יב. בא"ח, (שנה א' פרשת במדבר, אות ה). ועי' מש"כ מו"ר מופת הדור (חזו"ע יו"ט דף שי"ג הלכה ט) וז"ל, יתגבר כארי בתפלת שחרית לבל יתן שינה לעיניו ולעפעפיו תנומה, שלא יצא שכרו בהפסדו אם יישן בשעת קריאת שמע ותפלה. [ואסור לילך לישן תוך חצי שעה לפני עמוד השחר והלאה (שו"ת בנין עולם סימן א עי"ש)].

יג. שעה"ב (דפ"ט ע"ב וע"ג). ומו"ר מופת הדור כתב (חזו"ע פסח דף רמ"ה הלכה ד) שלא לומר, וז"ל: בהוצאת ס"ת, יש נוהגים שהשליח ציבור פותח באמירת י"ג מדות, בטעמי המקרא כאדם הקורא בתורה, והציבור עונים אחריו. ויש מפקפקים על זה, שעל כל פנים אין לומר י"ג מדות ביו"ט. ולכן שב ואל תעשה עדיף. וכן אנו נוהגים שלא לומר י"ג מדות כלל, לא ברגלים ולא בימים הנוראים.

יד. פע"ח (שבועות פ"א). ועיין מ"ש בסידור רחובות הנהר (עמוד כ"ב) כמה סגולות יש בשמות אלו, וז"ל, ועי' בסידור למהר"א פירא, שאחר גמר כוונות כ"ד קישוטים כתב בשם פע"ח שם שהם מסוגלים לזכירה והצלחה וטובים ומסוגלים מאד מאד, וכ"כ בסידור היר"א הדאיה (דף 359) שטובים לזכירה ומסוגלים מאד, ויזהר לכון בהם. וידוע ג"כ ששמות אלו מסוגלים שתתקבל תפילתו כמ"ש הרב בשעה"כ דרושי כפור. ואפשר מכון שהיום הוא שורש של השנה בענין לימוד התורה, לכן יכון בהם שיהיה לו הצלחה וזכרון בלימוד.

טו. כ"ב רבנו הבא"ח בשו"ת רב פעלים (ח"ד ירד סי' ל) שהרימונים לא נתקנו בשביל נוי, דאז היה אסור להסירם כלל מעליו, כי צריך שיהיה הס"ת מלובש בעדי ונוי תמיד בין אם הוא עומד בחוץ בין הוא עומד בפנים, ואיך נוהגים בכל המקומות להסירם אחר שיצניעו הס"ת בהיכל, אלא עיקר הדברים שיש בזה טעם ע"ד הסוד, ורומזים לדברים העומדים ברומו של עולם, כמבואר בפרי עץ חיים [שער קריאת התורה] שהם כנגד ב' תרין עיטרין דחסד וגבורה, ולפ"ז ניחא שתקנו להלבישם רק בעת הוצאת ס"ת סמוך לפתיחתו ולקריאתו, אשר זה ירמוז לאורות גדולים המתעוררים ומתגלים בעת ההיא.

עוד כתב מו"ר (שם) שיפה עושה השמש להסיר הרימונים מן הס"ת קודם שעה או יותר, כדי שיבא קונה המצוה של

בגימ' ע', ותחבר ג"כ עמוהם שני מילויי היות דע"ב ס"ג שהם מ"ו ל"ז כנודע והם בגי' פ"ג ויהי' הכל בגי' קנ"ג הסר משם ב' כוללים של ב' השמות הנז' וישארו בגי' קנ"א כמנין מקו"ה, ותכון שהיא טובל' עתה במקוה הזה לקבל הכתר שבה כנז' וזהו הנראה לע"ד ששמע בזה ואינו זוכר היטב.

ולכן נראה כי קודם שיכנס למקוה, יכין כל השמות הנז' גי' מקוה שהם סוד המקוה ואז יטבול, ועיין "משנת חסידים" שכתב כי בטבילה יכין שמקוה זה של הכתר הוא מס' יוד הי' דע"ב ודס"ג ומ"ו ול"ז, וכאשר יוסר מהם ב' כוללים של שני השמות ישארו מס' מקוה וזה יכין בטבילה זו, ובזה מתקן הכתר דנו"ק שתהיה ראויה להזדווג בתפילת היום כמו בשאר ימים טובים. ולא שיחלק את הכוונות בב' טבילות אלא כולם יכין אותם בטבילה אחת בלבד.

ואמנם עיין בספר "לשון חכמים" להרי"ח טוב שכתב לכון בשם הויה בניקוד קמץ שבכתר- טבילה ראשונה? קמץ, שניה ה' קמץ, שלישית ו' קמץ, רביעית ה' קמץ, וחמישית אור החסד העליון שהוא הרצון העליון המתגלה במזל השמיני הנקרא נוצר חסד.

ובסידור הרב האר"י "קול יעקב" דף ק"א ע"א כתב: תכון כי המקוה הזה הוא סוד מדור העליון הנקרא עליה ששם הוא סוד שער הנ' דבינה, המגיע עד שליש ת"ת העליון דבינה אשר משם נעשה בחי' הכתר הנודע, ושם עייל ההוא שביל דקיק דלא אתידע. ושם הם שני שמות יו"ד ה"י דע"ב ודס"ג ושני שמות מילוי מ"ו ול"ז, ולכן צריך לכון שמקבל ב' מוחין שהם ב' שמות-יוד הי' יוד הי' גי' ע'. ומילואים של ע"ב ס"ג בגי' פ"ג ס"ה קנ"ג, ותסיר ב' כללות השמות, נשאר קנ"א כמנין מקוה והוא סוד מקוה העליונה, כי יש מקוה למטה במדור התחתון הוא סוד שם קנ"א גי' מקוה, ועתה היא טובלת במקוה העליונה ומקבלת הארת הכתר, ותכון להמשיך הארה זו גם לנשמתך ויקוים בו "וזרקתי עליכם מים טהורים" ויקוים גם בך "תתחדש כנשר נעורין", כמו שהיא מתחדשת עתה ונטהרת מכל טומאה, כן תטהר נשמתך ותתחדש. ועוד כתב שם בשם הרב האר"י ז"ל: צריך לטבול ד' פעמים נגד ד' אותיות הויה בניקוד קמץ, כל טבילה אות אחת כי זה הויה דכתר כנודע. עיי"ש. וכן סידור הרי"ח טוב כדלעיל. וכתב עוד-ותאמר ליחזקאל שמה דקוב"ה בדחילו ורחימו בשם כל ישראל הריני טובל את גופי במקוה זו לטהר את עצמי מטומאתי ולקבל נר"ן מעלמא דדכורא מסיטרא דאצילות. וכתב השל"ה הקדוש שיאמר במקוה י"ג מדות

ד. כל אדם ישתדל להסתכל באותיות הס"ת מקרוב ממש, באופן שיוכל לקרותם היטב, כי עי"ז נמשך אור גדול אל האדם^ט. וטוב שיסתכל האדם בתיבה שאות ראשונה של התיבה כמו אות ראשונה שבשמו^י. וצריכין כולם להשתחוות לס"ת כשהוא פתוח, אפילו הנשים והטף, ובעת שהכתב לפניו יכרע ויאמר וזאת התורה וכו' תורת ה' תמימה וכו' אל שדי אמת, משה אמת, ותורתו אמת^י.

ה. מנהג בית אל, שלא להוסיף על הקרואים לספר תורה ביום טוב יותר על חמשה לפי שמניין העליות מכוון ע"ד הסוד^ט.

ו. בקריאת התורה צריך להיות אזניו קשובות כאילו עתה עומד על יד הר סיני ושומע עשרת הדברות מפי הגבורה, כמו"ש בזה"ק. וכפי הכנתו כך ירגיש הארה עצומה בנפשו לקבל התורה מחדש ביום הקדוש הזה^ז.

ז. יש נוהגים לעמוד בעשרת הדברות כמו בעת קבלת התורה שנאמר ויעמוד העם וגו' ומנהג קהילות קודש הספרדים ברוב המקומות שהקהל יושבים בקריאתם, כדי שלא יאמרו רק אלו מהקב"ה ויבואו לכפירה, ונהגו שהחכם עולה וקורה בפיו בקול רם עשרת הדיברות^{כא}.

ח. מנהג ק"ק בית אל שהשליח ציבור ביו"ט עולה משלים^{כב}, ומפטירין במרכבה דיחזקאל, והטעם לפי שכל

עיונים והארות

נמצאנו למדים שממש בכל שנה מתחדשת קבלת התורה, וצריך האדם להרגיש ולראות כאלו ממש עומד ומקבל את התורה על הר סיני, ועי"ז זה יחיה לאורך ימים על התורה ועל העבודה.

כא. כתב ג"ע החיד"א בספרו טוב עין (סי' י"א), לאשר ולהתיר את המנהג לעמוד בזמן קריאת עשרת הדברות וז"ל, שאלה בכמה מקומות נהגו העם לקום כשקורין עשרת הדברות בספר תורה בפרשת יתרו ושבועות ופרשת ואתחנן. ויש שערערו על זה דמוכח בש"ס דאין לעשות הפרש בין עשרת הדברות לשאר התורה וכמ"ש בש"ס דבטלו קריאתן מפני תרעומת המינין יורינו המורה ושכמ"ה.

תשובה: נראה דלא דמי, דתרעומת המינין הוא כמ"ש בירושלמי פ"ק דברכות שלא יאמרו אלו לבדם ניתנו למשה בסיני, ורש"י הוסיף לבאר בבבלי שם פרק קמא דברכות שלא יאמרו עמי הארץ אין שאר תורה אמת ותדעו שאין קורין אלא מה שאמר הבורא ברוך הוא ושמעו מפיו בסיני עכ"ל. ואם כן הכא שקורין בספר תורה כל התורה מידי שבת בשבתו וגם ביום זה שהם קורין עשרת הדברות קורין איזה חלק מהתורה בספר תורה לית לן בה, דמוכח דהכל אמת, אלא שהם עומדים בהם להיות שהם יסוד התורה ונכתבו בלוחות ואמרם הבורא ברוך הוא לכל ישראל ויחד כל העם באמירת הקב"ה אותם ורוצים לעשות איזה זכר לקום באמירתן. ובזה לא יש קפידא. והוחזקו במנהג זה כמוה שנים כידוע ומעין דוגמא כתב הרב מטה יהודה (סוף ס"ק ה') על מ"ש הרב בית יעקב ע"ש.

אמנם עיין למור"ר מופת הדור בשו"ת יחיה דעת (חלק א' סימן כ"ט) שכתב באריכות בענין זה והביא שדעת שו"ת קול אליהו (חלק אורח חיים סימן ה') וכן בספר ווי העמודים על היראים (סי' ל"ו אות י') ובפתח הדביר (סי' קמ"ו אות ג') ובשו"ת ציץ הקודש (סי' כ"ו אות ט') ובשדי חמד בפאת השדה (מערכת ב"ת כלל כ"ט) וכן בספר נוח שלום (בהל' קריאת התורה אות כ"ב) שכולם הסכימו ועלתה בדעתם לאסור לעמוד בקריאת עשרת הדברות כדעת הרמב"ם הנז"ל עיין עליו עוד שם מ"ש בזה.

כב. דברי שלום (אות ל"ה) עיין במחברת הקודש (דף ס"ז ע"ג) שכתב להעיר ולתת טעם ע"פ הסוד מדוע משלים עדיף משאר העולים וז"ל, ונלע"ד מאחר שהחמישי כנגד יסוד

הלבשת הרימונים להשים הרמונים על הס"ת בעת הראוי ומתוקן למצוה זו, שהוא סמוך לפתיחת התיק של הס"ת, להראות בתורה להקהל העומדים ולקרות בו הש"ץ, ודבר בעתו מה טוב, משא"כ אם היה הס"ת מלוכש ברמונים מעיקרא בתמידות אין ניכר הרמז של הסוד שרומזים אליו הרמונים שהוא ענין תרין עטרין דחסד וגבורה הנז"ל אשר הם מתגלים ומאירים בעת ההיא, עכ"ד.

טז. ע"פ מהרח"ו בשעה"כ, והביאו דבריו בבא"ח (שנה ב' פ' תולדות אות טז) ובכה"ח (ס' קלד סק"י).

יז. בא"ח (שם). ובכה"ח (שם סקי"ג) כתב ששמע הטעם שהוא מועיל להצלחה.

יח. שו"ע (סי' קלד סעי' ב) ומ"ב (סקי"ב) ובא"ח (שם). וכ"כ גם בדברי מרן החיד"א בספרו לדוד אמת (סי' גי אות ה) דהעיקר להשתחוות דוקא כשהספר פתוח לפניו ורואה הכתב.

יט. עיין להגה"ק הרב שמן ששון על הכוונות (חלק ג' דף ק"ג ע"ב אות כ"ז) שהעיד שכך היה מנהג בית אל וז"ל: ומנהגינו פה ק"ק בית אל יכב"ץ דאין עולים לספר תורה בשבת ויום טוב רק כפי המספר הנזכר [היינו] ז' בשבת וה' ביום טוב ולא עוד עכ"ל.

כ. ואיתא בילקוט (פ' יתרו) שאמר הקב"ה לישראל: בני, היו קורין את הפרשה הזאת בכל שנה ושנה ואני מעלה עליכם כאילו אתם עומדים לפני על הר סיני ומקבלים את התורה.

וסיפר לנו הרב קולדצקי חתנו של הגאון ר' חיים קנייבסקי שליט"א שמעשה היה באברך ת"ח שחלה במחלה הקשה ל"ע ובא אותו אברך למרן הגאון ר' יוסף שלום אלישיב זצוק"ל והיה בוכה ומספר לרב את מה שגילו שהוא חולה מאד ובקש מהרב שיברך אותו והיה זה מספר ימים לפני חג השבועות. ואמר לו הרב, תשמע הרי בעוד מספר ימים מגיע חג השבועות וקוראים בתורה את פרשת מתן תורה עשרת הדברות, וידוע מה שאמרו חז"ל (ילקו"ש רע"ב) שבשעה שנתן הקב"ה את התורה לעם ישראל כל החולים נתרפאו. ולכן תלך אתה לבית הכנסת ותשמע מהחזן שקורא בתורה מלה במלה ותחשוב ותכוין דעתך כאלו אתה עומד ממש בהר סיני, ובעזרת ה' תהיה בריא. שמע אותו אברך לעצת הרב זצוק"ל ועשה כן. לאחר מכן כשהלך לעשות בדיקות ראו שהמחלה נעלמה וכלא היתה.

ישראל השיגו באותו יום מעין מעשה מרכבה דחזקאל הנביא ע"ה, ועוד דנבואתו היתה בשבועות כמרומז בפסוקים^{יג}.

דיני סעודת יו"ט

א. יעשה סעודת יו"ט ביום שבועות ויזהר בה אשר היא מתקנת בחי' חיצוניות העולמות ויש סוד בדבר יד. ויזהר לאכול הסעודה קודם חצות היום^{יד} ולכתח' יסמך הסעודה אחר התפילה מיד.

ב. מנהג ישראל לאכול מאכלי חלב בחג השבועות ואח"כ מאכלי בשר לשמחת יו"ט. והטוב ביותר שלאחר התפילה יעשו קידוש ויטלו ידיים ויברכו המוציא ויאכלו מאכלי חלב, ולא יאכל עוגות בלבד מפני שפעמים אוכלים כמה מיני עוגות חלביות ובאים לספק ברכת המזון י, וגם נהגו לאכול מאכלי דבש בשבועות, וסימנך

עיונים והארות

מאכלים, וגם צאן ובקר שחטו להם, והראה מפרשת השליח ומעוד מקומות). כי לבשר היו צריכים הכנה רבה, לשחוט בסכין בדוק בלי פגם כאשר צוה ה', ולנקר החלב וגיד הנשה, ולמלוח הבשר ולהדיחו, ולבשל הבשר בכלים חדשים, כי הכלים שהיו להם מקודם, שבישלו בהם תוך מעת לעת, נאסרו מפני המאכלים שנתבשלו בהם קודם מתן תורה, שלא היו כשרים לאכילה לאחר מתן תורה. [ובלאו הכי לכולי עלמא תורה ניתנה בשבת (המועדים בהלכה)]. ולכן היו זקוקים למאכלי חלב. ואנו עושים זכר לזה. (משנ"ב ס' תצד ס"ק יב). והוסיף הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל רמז לטעם זה. מצינו בגמרא שבת (פו:) דלכולי עלמא בשבת ניתנה תורה לישראל. בכך מתיישבת התמיהה שהלא היה באפשרותם להגיע כלים ולהכשירם, ולמה הוצרכו דוקא למאכלי חלב. אלא מכיון שאותו יום שבת היה ואסור היה להעביר אש ולהרתח מים להגעלה. ודבר זה מרומז בפסוק 'דבש וחלב תחת לשונך', אשר לפי המדרש קאי על מתן תורה, וסופי תיבות של דבש וחלב תחת נוטריקון "שבת", לרמז כי בגלל יום השבת נצטרך להיות נזונים ביום מתן תורה בדבש וחלב כנ"ל. (חכמת חיים). ובספר תורת חיים לבבא מצינא (פו:) כתב הטעם שאוכלים מאכלי חלב ביום מתן תורה, על פי האגדה, שכשבא הקב"ה ליתן את התורה לישראל קיטרגו עליהם המלאכים, כי רצו לקבל את התורה לעצמם, אמר להם הקב"ה בכולהו זמנין מקטרגין עליהו, ואתון בשעתא דאתיתו לגבי אברהם אכליתו בשר וחלב, שנאמר "ויקח חמאה וחלב וכן הבקר אשר עשה", ואילו תינוק של ישראל אינו אוכל בשר וחלב ביחד, מיד הלכו להם בפחי נפש. ולכן נוהגים לאכול מאכלי חלב ביום מתן תורה, ואחר קינוח והדחה אוכלים בשר, שיראו המלאכים שאנו נזהרים יפה בדיני בשר וחלב וכו'. וכן כתב בספר בגדי שש. [ועיין עוד בשו"ת נודע ביהודה תנינא (חיו"ד סוף סימן סד). ובילקוט הגרשוני. ועיין בשו"ת ברכת יוסף לנדא (סי' כ).] וצריכים להזהר שלא לאכול מאכלי חלב אחר בשר כי אם כעבור שש שעות, וכתורה יעשה, ומנהגנו לאכול תחלה מאכלי חלב, ואחר קינוח והדחה כמשפט, אוכלים מאכלי בשר. ויש נוהגים לאכול דבש וחלב, לרמז על מתן תורתנו שנמשלה לדבש וחלב, כמו שנאמר "דבש וחלב תחת לשונך".

עוד טעמים לאכילת מאכלי חלב

יש בזה זכרון לשתי הלחם שהיו מקריבים ביום הבכורים

הרמ"א (סי' תצד סעי' ג) כתב שכשם שלוקחים בליל פסח שני תבשילים, זכר לפסח ולחגיגה, כן אוכלים בשבועות מאכלי חלב ואחר כך מאכלי בשר, וצריך להביא עמהם שתי לחם על השולחן

אבא המגולה לחוץ לכן המשלים הוא יותר חשוב משאר העליות מה שאין כן בשבת [שאז הששי הוא כנגד היסוד והוא החשוב מכולם] והבן זה עכ"ל.

ומו"ר הרי"ח הטו"ב בספרו בן איש חי (שנה שניה פרשת תולדות אות י"ז) כתב כן וז"ל, וביום טוב עולים חמשה. הראשון כנגד נצח דחכמה, והשני נגד נצח דבינה, והשלישי הוד דחכמה, והרביעי הוד דבינה, והחמישי יסוד דחכמה, וכן נזכר בשער הכוונות. ולפי זה ביום טוב, החמישי גדול מכולם עכ"ל.

כג. עי' כה"ח (סי' תצ"ד ס"ק כ"ז).

וכתב הרב שלמי חגיגה (דף רצ אות יג), ואנו מפטירין בו, שהוא דוגמת מעמד הר סיני שנגלתה אליו המרכבה פנים בפנים, ולפיכך יאותה לנו לעמוד על עמדינו בקריאתה. וכן ראוי להיות המפטיר גדול וחכם, ולא על ידי קטנים ותעלולים. עכ"ל.

והגאון החיד"א ז"ל כתב בספרו ברכי יוסף (סי' תצד אות ג) בשם מהר"י לינגו ז"ל הטעם להפטרה זו היום, כי בזוהר חדש (יתרו דף לז ע"ד) איתא כי ביום חג השבועות ראה הנביא יחזקאל ע"ה את המרכבה.

כד. כ"ב בסידור הרש"ש בנהר שלום (דף ל"ז ע"א) וכ"כ בסידור רחובות הנהר (דף תל"ז) וז"ל, ובסעודת יום שבועות יכין להמשיך המוחין דא"פ דפנים דחיצוניות אשר כבר נמשכו המוחין דאב"א דכל הבחינות הנז' לחיצו' דזו"ן ע"י מנחת שעורין ועתה יכין המוחין דפב"פ ולזווגם דוגמת מה שנעשה בתפילות ולהמשיך טיפת ה"ח הנמשכים ע"י שתי הלחם דחטים כי חט"ה גי' כ"ב אתון סוד ה"ח כנודע.

כה. עי' אור לציון (ח"ב פכ"א במקורות לתשובה ד) שכתב ה"ה בסעודת יו"ט שיש לסעוד דוקא קודם חצות היום ובפרט בחג השבועות שרגילים לאכול בבוקר מזונות ואת סעודת החג מאחרים לשעת הצהרים שיש להזהר לערוך את הסעודה קודם חצות.

כו. עיין למו"ר מופת הדור בחזון עובדיה (דף שי"ח) שנתן כמה טעמים למאכלי חלב וזת"ד, ויש נותנים טעם למנהג מאכלי חלב בחג השבועות, מפני שבעשרת הדברות נתגלו לאבותינו כל חלקי התורה ומצותיה, וכמו שכתב רב סעדיה גאון, שבעשרת הדברות כלולות כל מצות התורה, וכשירדו מאצל הר סיני אל בתיהם לא מצאו מה לאכול תיכף, וזלת מאכלי חלב, (אם כי יש מקום לשאול והלא דור מקבלי התורה נזונו מהמן שירד להם, ומסתבר שנוסף למן אכלו שאר

"דבש וחלב תחת לשונך" י. ואח"כ ינוח מעט ויקום קודם חצות היום ויעשה סעודת יו"ט בבשר ויין לשמחת יו"ט כה.

עיונים והארות

בסיון היה, מלמד שהחזירוהו למשה על כל המצוות כולם ולא ינק, לזאת אוכלים מאכלי חלב.

עוד טעם מובא בשו"ת כנף רננה בהקדמה ליו"ד, ע"פ הגמרא (סוטה יב:) ר' אחא בר חנינא אמר אותו היום שהניחה אמו של משה אותו ביאור ששה בסיון היה, וכתב, "וקראתי לך אשה מינקת מן העברות" - מלמד שהחזירוהו למשה על כל המצוות כולם ולא ינק, לזאת אוכלים מאכלי חלב להורות על דברי הגמרא הנ"ל, שעל שעתיד משה לקבל תורה בסיון ביום זה נמנע מלאכול חלב טמא.

סימן שיהודי צריך להיות רך כחמאה

שנה אחת בעת סעודת החלב בשבועות ישב הרה"ק בעל הדברי שמואל מסלונים זי"ע ושאל את חסידיו: תאמרו נא מדוע אוכלים מאכלי חלב בחג השבועות, נענו כמה מזקני החסידים ואמרו כמה וכמה טעמים, נענה הרבי ואמר: בואו ואומר לכם מהו הטעם: אכילת מאכלי החלב, הם לסימן שיהודי צריך להיות רך כחמאה, כמו שאמרו חז"ל (תענית כ:): "לעולם יהא אדם רך כקנה ואל יהא קשה כארז".

ויש טעם נחמד כי התורה נמשלה לדבש וחלב והפירוש הוא שבחי' דבש שהרי הדבורה היא מלקטת מכל הפרחים ועושה דבש כן הת"ח שומע ומלקט דברי תורה מן חכמי ישראל. והחלב רומז שאח"כ הוא מעכל ואוכל המאכלים ונהפך אצלו לדם וזה הופך לחלב כי מייצר את הדם שנהפך להיות חלב וזה שאמרו שמקיא חלב שניק משדי אמו.

החלב רומז לחסד ובא להודיע דהקב"ה נתן לנו התורה כי גבר עליו חסדו

חלב רומז לחסד, גוון לובן, ומה שנתן לנו את תורתו הוא מצד החס"ד הגמור והרחמי"ם, כי גבר עליו, להודיע לבריותיו ולגלות להם מסתורין דיליה, והנה להגיד בבוקר חסדך ראשי תיבות חלב. (בני יששכר).

הביאו ראיה מבשר וחלב שפוסקים בו להלכה 'תתאה גבר', ובוזה ניצח משה רבינו את טענת המלאכים, ולכן אוכלים מאכלי חלב בחג השבועות

ונראה לבאר על פי דברי השולחן ערוך (יו"ד סימן צא סעיף ד') שאם נפל בשר צונן לתוך חלב רותח או חלב צונן לתוך בשר רותח הכל אסור משום דתתאה גבר, כלומר התחתון הרוותח גובר על העליון הצונן ומנצחו. ולכן כשביקשו המלאכים לפגוע במשה רבינו ואמרו להקב"ה (שבת פח:): מה אנוש כי תזכרנו וכן אדם כי תפקדנו (תהלים ח-ה) ה' אדונינו מה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים, והיתה שאלה האם העליון כלומר המלאכים, נוצח את התחתון כלומר בני האדם, או להיפך, הביאו ראיה מבשר וחלב שפוסקים בו להלכה 'תתאה גבר', ובוזה ניצח משה רבינו את טענת המלאכים, ולכן אוכלים מאכלי חלב בחג השבועות. (הרה"ק מהר"ם מרימאנוב זי"ע).

כו. כה"ח (שם ס"ק ס').

כח. והרמב"ם (בפ"ו מהלכות יום טוב הלכה יז-יח) כתב וז"ל: וחייב אדם להיות בהן שמח וטוב לב הוא ובניו ואשתו ובני

(כי לחם הנאכל עם חלב אי אפשר לאכול עם בשר - מ"ב ס"ק י"ד) שהוא במקום המזבח, ויש בוזה זכרון לשתי הלחם שהיו מקריבים ביום הבכורים. [וכמו שאנו עושין זכר בפסח ליקח ב' תבשילין בליל הסדר, זכר לקרבן פסח ולקרבן חגיגה]. ועיין גם בדברי הכנה"ג שהובא בכה"ח (שם ס"ק ס"א), שמוכח שהיה נוהג לאכול מאכלי החלב בסעודת פת, שהרי כתב שהיה מברך אחריה ברכת המזון.

וכתב מרן החיד"א בספרו לב דוד (פרק ל"א) מנהג נכון לאכול חמץ ומצה בסעודת היום. לפי שהיו חמץ ומצה בשתי הלחם ובמנחת נסכים. והוא מנהג קדמון לפנינו בישראל.

מצוות לא תעשה של בשר וחלב היא ה-66 במנין מצוות לא תעשה, והיא מקבילה לחג השבועות שהוא יום ה-66 מראש השנה לחדשים - ראש חודש ניסן

הרה"ק רבי חיים ויטאל זי"ע כתב: איתא בזהר הק', ששם"ה לאוין שבתורה מכוונים נגד שש"ה ימות החמה, ובכל יום יש לו את הלאו שכנגדו! (במסכת מכות כג: ובמדרש תנחומא פר' כי תצא מובא: שש"ה מצוות לא תעשה כמנין ימות החמה. ובכל יום ויום שהחמה זורחת עד שהיא שוקעת, צווחת ואומרת לאדם: גוזרני עליך במי שהגיע ימך ליום הזה, אל תעבור בי את העבירה הזאת). צא וחשוב, ותמצא שמצוות לא תעשה של בשר וחלב היא ה-66 במנין מצוות לא תעשה, והיא מקבילה לחג השבועות שהוא יום ה-66 מראש השנה לחדשים - ראש חודש ניסן...

יום הביכורים מכוון נגד הלאו של לא תבשל גדי בחלב אמו

עוד נראה, כי מסמיכות הפסוקים "ראשית בכורי אדמתך" וגו' - "לא תבשל גדי בחלב אמו", נרמז שיום הביכורים מכוון נגד הלאו של לא תבשל גדי בחלב אמו. ולכן המנהג לדקדק לאכול מאכלי חלב ומאכלי בשר - כפי הלכותיהן - בהפסק קינוח והדחה, לעשות פעולה ניכרת שאנחנו מקיימים מצוות אזהרת בשר בחלב שהוא נגד יום הביכורים - חג השבועות...

הסיבה שאנו אוכלים מאכלי חלב בשבועות, להורות דבתר השתא אזלינן - אנו מסתכלים על המצב שנמצא בו כעת האדם, וכל העוונות מתכפרים

הגה"ק מהרש"ם מבערזאן זי"ע כתב, הטעם שנהגו לאכול מאכלי חלב, על פי מה שמוכח בירושלמי (פר"ד דר"ה ה"ח), בכל הקרבנות כתיב חטא ובעצרת אין כתיב חטא, (דכתוב במוסף "ושעיר אחד לכפר", ולא כתוב "חטאת"). א"ל הקב"ה כיון שקבלתם עליכם עול תורה מעלה אני עליכם כאילו לא חטאתם. והנה ידוע, שהענין שלא מזכירים לבעל תשובה את חטאיו, היא מהסיבה שאנו לא מסתכלים "מה היה", אלא "מה עכשיו", ובתור השתא אזלינן, ולמדים זאת מ'חלב' שמוותר באכילה ושתיה אף שלכאורה נוצר מהדם של הבהמה כמוכח בגמרא (נדה ט.) דם נעכר ונעשה חלב, ולכאורה היה צריך לאסרו, אך מכיון שהוא נהפך לדבר אחר, אז מותר, (ועיין במג"א סימן רט"ז ו"ח סימן תס"י). וזו הסיבה שאנו אוכלים מאכלי חלב בשבועות, להורות דבתר השתא אזלינן - אנו מסתכלים על המצב שנמצא בו כעת האדם, וכל העוונות מתכפרים...

אותו היום שהניחה אמו של משה אותו ביאור ששה

הלכות ומנהגי יום שבועות

- א. בחג השבועות שזכינו בו לכתר תורה יש חיוב יותר לשמוח^{כט}, וכמו שאמרו דהכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכס^ל.
- ב. ישתדל מאד ללמוד גם ביום קבלת התורה, ואי לא אפשר מתוך כובד ראש בשינה, ינוח מעט ויקום ויחזור ללימודו כל היום כי גדול וקדוש היום שהוא יום קבלת התורה^{לא}.
- ג. לימוד התהלים ביום חג השבועות הוא צורך גדול שבו נפטר דוד המע"ה^{לב} ויעלה לרצון ביותר. ולכן, כל אחד יקרא התהלים כולו ביום חג השבועות, ויזהר לדלג לשון מחילה וסליחה של עוונות ופשעים האמור בבקשות המתוקנים לאמרם קודם תהלים ואחר תהלים כי יו"ט הוא. וכן יזהר שלא לומר "ונזכה ונחיה שבעים שנה וכו'" בבקשות הנ"ל אלא יאמר ונזכה ונחיה אורך ימים ושנות חיים בתורה ובמצות ובמעשים טובים^{לד}.
- ד. נהגו לקרות מגילת רות בשבועות, ומגילה זו נכתבה ע"י שמואל הנביא. ומנהג בני ספרד שקוראים אותה בליל שבועות עם הכ"ד ספרים, בטעמי הכתובים, ובנוסף גם קוראים אותה ביום עם מפרשים כל אחד בביתו^{לד}.

עיונים והארות

המנחה וחוזרין לבתיהן לאכול ולשתות שאר היום עד הלילה, עכ"ל. וכן פסק מרן השו"ע (ס' תקטס סעי' א) וז"ל מצות יום טוב לחלקו חציו לבית המדרש וחציו לאכילה ושתייה.

לא. כף אחת להחיד"א ז"ל (סי' כ"ב אות ז').

לב. וכן מובא בירושלמי בביצה (פ"ב ה"ד) ובחגיגה (פ"ב ה"ג), שהביאו מחלוקת ב"ש וב"ה אם מקריבין עולות ביו"ט, דב"ש אוסרין וב"ה מתירין, אבל שלמים שהם לאכילת אדם לכו"ע מותרין, וכו' ועל כרחך כדא"ר יוסי בי רבי בון, דדוד מת בעצרת והיו כל ישראל אונגין והקריבו למחר. וכן הוא בילקוט שמעוני תהילים (רמז תשל"ה ד"ה הודיעני) כתב דוד מת בעצרת שחל בשבת.

גם ידוע מה שכתבו המפרשים ז"ל הטעם שלומדים רות בעצרת, לפי שממנה יצא דוד המלך ע"ה שנולד בעצרת, כי כל מגילת רות לא נכתבה אלא בשביל יחוס דוד המלך ע"ה, וכיון דנולד בעצרת לכך קורין רות בעצרת. ולכן נפטר בעצרת, כי הקב"ה משלים שנותיהן של צדיקים מיום ליום, וכמו שאמרו (קידושין לח.) על משה רבנו ע"ה שנולד בשבעה באדר, ולכן נפטר בשבעה באדר.

לג. בא"ח (ש"א פר' במדבר אות ו). כה"ח (שם ס"ק לד).

ומורנו הרב חיים פלאגי ז"ל בספרו מועד לכל חי (סי' ח אות יט) כתב, באשמורת הבוקר, יחלקו התהלים בין היחידים, ואחר הלימוד סמוך לעלות השחר יאמר התפילה שבספר יוסף בסדר. עכ"ל.

לד. וכמה טעמים נאמרו בקריאתה ביום זה: א. בילקוט רות (רמז תקצ"ו) איתא מה ענין רות אצל עצרת בזמן מתן תורה, כדי ללמדנו שלא ניתנה תורה אלא ע"י יסורין ועוני כמו שהיה לרות כשנתגיירה. ב. לפי שמגילה זו היא יחוס לדוד המלך ע"ה, שנכתבה לדורות שכשר לבוא בקהל, כמ"ש ביבמות (עז.), ובעצרת הוא יום פטירתו, וממילא גם יום לידתו, שהשי"ת ממלא שנותיהם של צדיקים, וכמ"ש בשע"ת (ס' תצד סק"ז). ג. לראות שבח גומלי חסדים כדאמר ר' זעירא שהתורה תחילתה גמילות חסדים וסופה גמילות חסדים. (אליהו זוטא

ביתו וכל הנלוים עליו שנאמר (דברים ט"ז) ושמחת בחגך וגו', אף על פי שהשמחה האמורה כאן היא קרבן שלמים כמו שאנו מבארין בהלכות חגיגה יש בכלל אותה שמחה לשמוח הוא ובניו ובני ביתו כל אחד ואחד כראוי לו. כיצד? הקטנים נותן להם קליות ואגוזים ומגדנות, והנשים קונה להן בגדים ותכשיטין נאים כפי ממונו, והאנשים אוכלין בשר ושותין יין, שאין שמחה אלא בבשר ואין שמחה אלא ביין. עכ"ל.

והגאון חיד"א בברכי יוסף (סי' תקכ"ט סעיף ד) גם כן פסק שכיום מצות השמחה ברגל היא מדאורייתא וז"ל, חייב אדם להיות שמח וכו' גם בזמן הזה דליכא שלמי שמחה מצות עשה מן התורה לשמוח ביום טוב כראוי לו, ובמה שנהנה ממנו עיין שו"ת שאגת אריה (חדש סימן ס"ה) עכ"ל.

ובמשנה ברורה (סי' תקכ"ט ס"ק מ"ו) הביא דעת הגאון שאגת אריה להלכתא והוסיף דגם הנשים מצוה עליהן לשמוח בחג וז"ל, חייב אדם להיות שמח וכו' והוא מצות עשה מן התורה דכתיב ושמחת בחגך ונוהגת גם בנשים עכ"ל.

ורבנו האריז"ל כתב בשעה"כ (דף ע"ז ע"ג) שמחויבים אנחנו לשמוח ביום טוב יותר מבשבת, שביום טוב מרבין בסעודה ובבשר וביין ע"כ.

ומהר"ח זע"א בספרו שערי קדושה (חלק א' שער ד') מנה את השמחה כמצות עשה כדעת הרמב"ם, וכתב שמצות דאורייתא לשמוח בשלוש רגלים פסח ושבועות וסוכות ולשמח אשתו ובניו העניים כל אחד כראוי לו עכ"ל.

כט. ועיין במעשה רב שכתב וז"ל, ומאד שמח רבינו ז"ל ותגדל לו השמחה יותר מכל רגל, ועלז לבו בשמחת מתן תורה והאריך בשלחנו במאכל ומשתה ובשבחים.

ל. וזה לשון הרמב"ם (פ"ו מהלכות יו"ט הי"ט) אף על פי שאכילה ושתייה במועדות בכלל מצות עשה, לא יהיה אוכל ושותה כל היום כולו, אלא כך היא הדת, בבקר משכימין כל העם לבתי כנסיות ולבתי מדרשות ומתפללין וקורין בתורה בענין היום וחוזרין לבתיהם ואוכלין, והולכין לבתי מדרשות קורין ושונין עד חצי היום, ואחר חצי היום מתפללין תפלת

- ה. משה תיקן להם לישראל שיהיו שואלין ודורשין בענינו של יום, הלכות פסח בפסח, הלכות עצרת בעצרת והלכות חג בחג, ועל כן יש חיוב ללמוד וכן לדרוש לציבור בהלכות יו"ט בחג השבועות לה.
- ו. כתב הטור (ס' תצ"ד) ונוהגין בכל המקומות לומר במוסף אחר חזרת התפלה אזהרות העשויות על מנין המצות וכל מקום ומקום לפי מנהגו. ונכון ללמוד ביום שבועות בדברי הימים א' סי' כ"ח וסי' כ"ט דדבר בעתו מה טוב לו.
- ז. הרמ"ק ז"ל כתב דביום שבועות היה עוסק בחכמת האמת והיה רואה סימן יפה במשנתו לה.
- ח. אם בר הכי הוא, ישתדל לחדש איזה חידוש בתורה, והוא סימן טוב להתחיל לחדש ביום מתן התורה לכל השנה, ואם לאו בר הכי הוא, ישתדל לידע חידוש בתורה אשר לא ידעו מקודם לו. וכל דבר חדש שלא למדו עד עתה חשיב כחידוש.
- ט. ישמח מאד בחג הקדוש הזה ויתעורר על אשר בחסדיו יתברך הגדולים נתן לנו את תורתו הקדושה מא. ואמרו רבותינו ז"ל, שכל המקבל על עצמו עול תורה מעלה הקב"ה עליו כאילו לא חטא מימיו. על כן יתחזק האדם בפרט ביום זה, ויקבל על עצמו בכל לבו ונפשו, ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי התורה הזאת ויזכה בזה לכפרת עוונותיו, לטוב לו בזה ובבא.
- י. נוהגים לעלות לרגל ביום חג השבועות זכר למקדש ועולין לכותל ומתפללים שם מוסף ושמחים שם

עיונים והארות

הרמב"ן.
לו. בא"ח (במדבר אות ו), כה"ח (שם ס"ק ל"ג). ויש נוהגים לאמרם על השולחן בסעודה.
לח. החיד"א בעבודת הקודש, כה"ח (שם ס"ק ל"ו).
לט. כף אחת להחיד"א ז"ל (סי' כ"ב או ח'). כתבו הקדמונים שביום שבועות נגזר על האדם כמה יחדש בתורה, על כן יחזיר וזרזי שלא לאבד היום הקדוש הזה בשינה. כי לימוד שעה אחת בשבועות היא כערך לימוד של כמה שעות בימים אחרים. וישתדל כפי כוחו לחדש בתורה, שיהא לו לסימן טוב לכל השנה.
מ. אחרונים.
מא. מורה באצבע להחיד"א ז"ל (אות רכה) וז"ל: ישמח מאוד בחג הקדוש הזה, ויתעורר על אשר בחסדיו הגדולים נתן לנו את תורתו הקדושה. עכ"ל.

ובספר סדר היום (סדר חג השבועות) כתב: בחג השבועות ראוי שישמח בו האדם שמחה יתירה, מפני שהוא יום שניתנה בו תורה לישראל, והכל מודים בקדושתו הגדולה מקדושת שאר הימים טובים. הכל מודים בעצרת דבעינן לכם (פסחים סח): והטעם, כדי לשמח הגוף שעוסק בתורה ובמצוות שניתנו ביום הזה. וכן מצינו במר בריה דרבינא, דכולא שתא הוה בתעניתא בר ממעצרתא וכו'. מטעם זה שאמרנו, אין ראוי לענות הגוף ביום זה, כיון דבאמצעות הגוף התורה מתקיימת ואין זולתו קיום, וראוי לשמחו ולענגו בשמחת התורה יותר משאר חגים ומועדים. ועם כל זה, אין ראוי למשוך בשמחתו כל היום, כי גם הנפש המשכלת צריכה שמחה, כי עיקר תועלת הלימוד והקיום תלוי בהבנת השכל, להבדיל בין טמא לטהור, ובין אסור ומותר, שמחתה כי אם לעסוק בתורה ומצוות. עכ"ל.

מב. כ"ה בירושלמי (ר"ה פ"ד ה"ח) וז"ל, בכל הקרבנות כתיב חטא ובעצרת אין כתיב חטא, אמר להן הקב"ה: מכיון שקיבלתם עליכם עול תורה מעלה אני עליכם כאילו לא חטאתם מימכם.

מג. וב"ב בחידושי הרי"ם שכיון שיום מתן תורה הוא כיום חופה בין הקב"ה וכנסת ישראל, הרי הוא יום מחילת

ס' תצד סק"ו, ובברכ"י סק"א). ד. להראות שכרם של גרים הבאים לחסות בצל השכינה שאהובים אצל הקב"ה עד שיצא מרות מלך המשיח, והוא עדות לכל באי עולם שכל מי שבא לחסות תחת כנפי השכינה באמת הרי הוא אהוב אצל השי"ת אפילו היה נכרי בזוי, וכן אבותינו נכנסו בברית כמ"ש בכריתות בג' דברים נכנסו אבותינו לברית ונעשו גרים, במילה וטבילה והרצאת דמים (אבודרהם).

לה. דעת הרב ב"י (ס' תכ"ט ד"ה תניא) דדוקא בפסח בעינן שלשים יום משום דהלכתא רבתי לפסח, מה שאין כן בשאר ימים טובים. ועוד, כמו שכתבו התוספות (עבודה זרה ה: ד"ה והתנן) דבפסח מהאי טעמא בעינן שלשים יום משום קרבן. אף על גב דלביקור ממומין סגי בארבעה ימים, מכל מקום צריך זמן לחקור למצוא בהמה הראוי לו ותמימה. ואף בזמן הזה דליכא קרבן, מכל מקום נשאר תקנה ראשונה, ומצינו כהאי גוונא טובא, וזה שייך דוקא ביום טוב של פסח דכל אחד צריך לקרבן פסח, מה שאין כן בשאר ימים טובים.

אולם דעת המג"א (שם ס"ק א') דהוא הדין בשאר ימים טובים בעי שלשים יום לדרשה, והא דהזכירו במפורש דוקא פסח משום דמיניה ילפינן כדאיתא בפסחים (דף ו:): שהרי משה עמד בפסח ראשון והזהיר על פסח שני להאנשים הטמאים בפסח ראשון ושאלוהו למה נגרע מלהקריב קרבן ה', והיה די אם היה משיב לשאלתם כיון שהם טמאים אסורים לעשות פסח ראשון, והוסיף להודיע להם שיעשו פסח שני, ובין פסח ראשון לשני יש שלשים יום, אלמא דשלושים יום לפניו יש לדרוש. ומפסח ילפינן לשאר ימים טובים.

ודעת הב"ח דלאחר שלמד ל' יום קודם שוב א"צ ללמוד בחג עצמו, וכתב הביאור הלכה (שם ד"ה שואלין) דהרבה אחרונים חולקין עליו עיי"ש. וכ"ד המג"א (שם).

לו. יסודתם של האזהרות מרבותינו הקדמונים זיע"א. והנדפס אצלנו בסידורים הוא מרבי שלמה בן גבירול. וכתב בברכ"י (ס' תצד ס"ק י'), מנהגן של ישראל ללמוד ביום שבועות אזהרות אשר יסד מהר"ש בן גבירול או אזהרות הרב יצחק בר ראובן, וכיוצא. וכבר ידוע שכל אלו אזהרות לא סלקי שפיר לדעת הרמב"ם, ולכן טוב וישר ללמוד בתרי"ג מצוות לדעת הרמב"ם. ומה נעים ללמוד איזה מצוות שהם מתרי"ג לדעת

ויש בזה מצוה דרבנן^{יד} וכן נוהגים אנשי ירושלים להשתטח על קבר דוד המע"ה ביום שבועות ואומרים שם מזמורי תהילים ומברכין ברכות ושרים שירות ותשבחות להשי"ת ואם לא הספיק לעלות בחג יעלה אחר החג באסרו חג לכותל ולקבר דהמע"ה ויכול לעלות ולהשלים עד י"ב סיון שהוא סוף ימי המילואים^{מח}.

יא. אם חל חג השבועות ביום שישי לא יקראו שנים מקרא ואחד תרגום ביום טוב של שבועות אלא ביום שבת לאחר תפילת מוסף לפני הקידוש^{מט}.

יב. זכות גדולה מאד למכניס ס"ת חדש לבית המדרש בחג השבועות ונחשב לו כאילו הקריב מנחה חדשה לה' בזמנה^נ.

יג. רבינו החפץ חיים זצוק"ל היה רגיל בכל חג השבועות לספר בפרוטרוט על גר הצדק הגרף פוטוצקי, שהיה בזמן רבינו הגר"א זיע"א, שמסר עצמו על קידוש ה' ונשרף חי לכבוד ה', ויש קבלה בשם הח"ח שאם היו מניין יהודים עונים אמן על ברכתו שברך אשר קדשנו במצותיו וצונו לקדש שמו ברבים, היתה באה הגאולה^{נא}.

עיונים והארות

שבליטא, שם למד בבית המדרש המקומי בשקידה רבה. בעיר זו התגורר נער יהודי פוחז ועז פנים, שהיה יורד לחיי הגר הנרדף ומפריע לו בלימודו. פעם, לאחר שהנער החצוף הציק לו, מרוב צער קרא לעברו הגר מילת גנאי. הלך הנער וסיפר את הדבר לאביו. האב, שדמה בתכונותיו לבנו, בא לבית המדרש, ותקף בכעסו את הגר, חירפו וגידפו. התנצלותו של הגר ובקשת הסליחה מצדו, לא הועילו להשקיט את חמת האב האכזר. לא נתקרה דעתו של אותו כעסן ולא שלט על יצורו, עד שבחימה רצחנית הלך ועשה מעשה שפל ביותר. הוא נחפז למשטרה העירונית והלשין כי בבית המדרש המקומי נמצא הגרף פוטוצקי - האיש המבוקש כל כך על ידי השלטונות.

מיד נאסר הגר, ונחשב בבית האסורים המרכזי בעיר וילנא, מקום שם נידון, או לשוב לנצרות או להשרף חי. הגר"א מוילנא שלח להודיעו, כי יש באפשרותו על ידי כוחות טמירים להצילו, אולם הגר הצדיק השיב: "אינני מבקש הצלה, מעדיף אני להישרף חי על קדושת השם!" הנוצרים, בראותם את עקשנות הגר ודביקותו בדת ישראל, לבלי שוב לנצרות על אף כל האימונים, התעללו בקורבנם קשות. לפני ביצוע גזר הדין צחקו ואמרו לו: "כאן, בעולם הזה, אנו נוקמים בך, אך לעומת זאת שם בעולם העליון תתנקם אתה בנו..." השיב הגר בחיוך שלו, חופשי מכעס ונקמה, אל מעניו צמאי הדם: "אספר לכם משהו מימי נעורי. באחוזתו של אבי הייתי משחק עם ילדי האיכרים. פעם, לאחר שעות עבודה, עלה בידי לייצר מחמר פסלים של חיילים שהצבתם בתוך הגן, באו חברי, ילדי האיכרים, ובמגפיהם הגסות רמסו את הכל לעפר. מיד אצתי אל אבי, ובדמעות בעיני סיפרתי לו על 'אסוני הכבד', ובקשתו כי יעניש קשות את חברי. ברם אבי, תחת למלא בקשתו, הוכיחני על פני באומרו: 'היות ואתה משכיל יותר מילדי האיכרים, אל לך לדרוש עונשים על דברים פעוטים חסרי ערך כאלו'. הרהרתי בלבי: אמנם כעת הנני חדל אונים, אך לכשאגדל - כבר אקח אני בעצמי נקמה במחבלי מעשה ידי..." "כסבורים אתה" - המשיך אברהם - "כי משגדלתי עלתה אי פעם במחשבתי להנקם בהם? וכי מה עשו לי אז, בהיותם ילדים נבערים מדעת? שברו דמויות של חמר, רמסו בוץ, ותו לא..." כאן פנה גר הצדק למעניו ואמר: "כלום סבורים אתם שבעולם האמת, לכשיהיה הכל ברור בשכלי, תהיה דעתי נתונה לנקמה בכם, על שבבערותכם שרפתם את בשרי וחרתם את עצמותי, שאינם אלא עפר מן האדמה?!!"

עוונות, וגם בכל שנה ושנה נעשה כן.

מד. מו"ר הראשל"צ מופת הדור רבנו עובדיה יוסף זצוק"ל (בשורת יחיה דעת). אמנם מו"ר הגאון המקובל כמוה"ר מרדכי שרעבי לא היה הולך לכותל להתפלל ביום חג השבועות כיון שרצה שנתפלל בנחת, וגם שמתפללים בכוונות הרש"ש, ואמר לנו שזה לא מתאים לילך כל הדרך הזה אלא תלכו ביום אחר, ואמר לנו דעו כי חבל על הזמן של יום קדוש זה יותר כדאי לעסוק בתורה זה המעלה הגדולה ביותר.

והזכרנו ימים מקדם לאחר חתונתי הייתי חזן קורא בתורה בבהכנ"ס אברהמוב תכב"ץ ושם היו מתפללים מו"ר חסידא קדישא חכם ששון לוי זצוק"ל ועוד רבנים חשובים, וקנים צדיקים, ובשלוש רגלים לאחר תפילת שחרית וקריאת התורה היו הולכים כל הקהל הקדוש להתפלל מוסף בכותל המערבי ובדרך היינו פוגשים את מנין של מו"ר מרן ראש הישיבה כמוה"ר יהודה צדקה זצוק"ל והיינו הולכים יחד עם ראש הישיבה וכל הדרך היה אומר לנו חידושים נפלאים וסיפורי צדיקים הפלא ופלא וכן היינו פוגשים במנין של מו"ר הגאון כמוה"ר יעקב מוצפי זצוק"ל והיה שמחה גדולה וכאשר היינו יורדים לכותל אלפים היו חוזרים בחזרה מהתפלה והיינו רואים ת"ח מופלגים בתורה ובראשם הגאון הגדול מרן הרב יוסף שלום אלישיב זצוק"ל שהיה גבוה ומורם מעם ומרחוק היו מזהים אותו. וכאשר היינו מגיעים לכותל המערבי הייתה לנו שמחה גדולה והיינו מתפללים מוסף ואומרים המזמור של החג וחוזרים בחזרה עם מרן ראש הישיבה והוא אמר לנו חידושים נפלאים ומוסרים החודרים ללב ולא היינו מרגישים הדרך, אשרינו שזכינו לזה.

מה. אחרונים.

מו. בא"ח (שנה ב' פ' לך לך אות ט), וכ"כ באול"צ (פי"ח תשובה יב).

מז. ברכ"י (ס' תצ"ד אות י"ב) והביאו הכה"ח (ס"ק י"ט).

מח. בחג השבועות חל היארצייט של גר הצדק מוילנא - הגרף פוטוצקי זצ"ל.

דמות מופלאה בהסטוריה של יהדות ליטא, היתה דמותו המזהירה של גר הצדק, הגרף פוטוצקי, המפורסם בישראל בשם "אברהם בן אברהם". לאחר שהתגייר, הסתתר אברהם מאימת הכנסיה הקתולית בוילנא, בעיר איליאי

יד. יום אסרו חג קדוש מאד ויש לשמוח בו מט וישתדל לעשות סעודה נאה כי יש סוד בדבר, וגם ע"פ הפשט הוא מצוה¹. ויום אסרו חג דשבועות הוא גדול מכל ימי האסרו חג שהוא יום טבוח ויש בו קדושה גדולה.

טו. עד י"ב בסיון אין אומרים תחנון היות והם ז' ימי מילואים דחג השבועות ובזמן ביהמ"ק היו מקריבים קרבנות כל ז' מי שלא הקריב בתחילה ואין מספידין ואין צידוק הדין יא.

עיונים והארות

ההלכה, כי מוטב שיחיש את צעדיו כדי לקדש שם שמים, ויפה שעה אחת קודם. עד כאן בדבריו.

ויש להקשות: מדוע שלא ישתדל הגר להאט את צעדיו, מתוך תקוה שאולי בינתיים תתבטל הגזירה, וכמו שמצינו בספר "מחנה ישראל" לגבי חייל הצריך לעשות מלאכה במשך השבת, שאסור להקדים לעשותה בבין השמשות, אף שהוא רק ספק שבת, משום ש"גזירה עבדא דבטלה", והוא הדין בענייננו, היה לו לקוות שיתבטל גזר דין המוות, וכפי שאכן קרה, כמסופר שם, שאמו של הגר התחננה אליו שיחזור בו, והוא ענה: "אמא יקרה, את מאד יקרה לי, אבל האמת עוד יותר יקרה לי", ובליט בריחה, מיהרה לנסוע אל הקיסר בכבודו ובעצמו, לבקש על חיי בנה, ואכן השיגה ממנו אישור מיוחד להשאירו בחיים, אלא שהכמרים הקדימוהו ביום אחד, והוציאוהו להורג יום לפני בוא האישור.

מדוע, אם כן, הורה לו הגר"א להחיש צעדיו אל מיתתו? שני תירוצים בדבר:

א. לא איכפת לן אם הגזירה תתבטל, כי מצות קידוש ה' עצומה היא.

ב. יש לכל אדם לחוש אולי מחמת הפחד הנורא יחזור בו מהנכונות למסור נפשו על קידוש ה', ועל כן יש לו למהר ולעשותה.

דבר זה ניתן ללמוד זאת מאברהם אבינו. הלא הלכה זו של זריזין מקדימין למצוות נלמדת מאברהם אבינו, כמבואר בגמרא (פסחים ד ע"א): "כל היום כולו כשר למילה, אלא שזריזין מקדימין למצוות, שנאמר: 'וישכם אברהם בבקר'". והרי אברהם הלך לשחוט את יצחק, ואף על פי כן לא עיכב הליכתו כדי שיחיה יצחק עוד חיי שעה, אלא הלך בזריזות לקיים מצות בוראו, והוא הדין כאשר גויים מוציאים אדם להורג על קידוש ה' י"ש לו ללכת בזריזות לקיום המצוה.

ולכן כל אדם בכל יום ובפרט ביום מתן תורה יאמר בכונה "ברוך אלהינו שבראנו לכבודו, והבדילנו מן התועים, ונתן לנו תורת אמת, הוא יפתח לבנו בתורתו, וישים בלבנו אהבתו ויראתו לעשות רצונו ולעבדו בלבב שלם".

מט. החיד"א (שם אות רכ"ח)

נ. החיד"א (שם אות ר"כ)

נא. אחרונים.

וכמה מדהימים ומפליאים המה דברי הגר אודות אותו מלשין שפלי: "אם רק אזכה לזכות כלשהי בעולם האמת, לא אנוח ולא אשקוט, עד שיעלה בידי להביא את אותו מלשין לחיי עולם הבא, שהרי הוא אשר זיכני באושר גדול שכזה, להשרף על קדושת השם הגדול!"

מין ה"חפץ חיים", שהיה רגיל לספר דברים אלו, היה תמה: מהיכן זכה גר זה לנשמה כל כך נשגבה ואצילה? וכה פירש: בשעת מעמד הר סיני, חזר הקב"ה על כל אומה ולשון, ולא אבו לקבל את התורה. אך אין זאת אומרת שכולם ממש לא חפצו בה. נמצאו יחידים מבין האומות שכן חפצו לקבל את התורה, ומכאן סוד מקור מחצבתם ומסירות נפשם של נשמות הגרים.

לעומת זאת, כשבא הקב"ה ליתן את התורה לישראל, פתחו כולם ואמרו "נעשה ונשמע", אולם יתכן שהיו בודדים מהעם היהודי שלא אבו לקבל את התורה, ונשמות אלו הן מקור המשומדים בישראל, כי הרי אמרו חז"ל שכל הנשמות מכל הדורות העתידים, היו נוכחים במעמד הר סיני.

הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א, בספרו "הגדה של פסח - חישוקי חמד", מביא נידון מעניין בסיפורו של גר הצדק הגרף פוטוצקי.

בספר "הגאון מוילנא" מסופר, כי את דרכו האחרונה אל המוקד שהוכן עבורו, עשה ר' אברהם בן אברהם בצעידה דרך רחובות העיר, כאשר מלוויו מובילים אותו. יהודי העיר שחששו ממעשי נקמה של ההמון הנוצרי המוסת, הסתגרו בבתייהם מאחורי דלתות נעולות ותרסיסים מוגפים.

כשעבר גר הצדק תחת חלון ביתו של רבנו הגר"א, פתח הגר"א את החלון, וקרא לעברו

"ר' אברהם, לך בזריזות!"...

ונתבארו הדברים באופן זה. ספק הלכתי עלה בלבו באותה שעה של ר' אברהם, האם על פי דין תורה הוא חייב להאט את צעדיו, כדי להציל עצמו לחיי שעה ולהרויח עוד כמה דקות של חיים, או שמא מחייבת מצות קידוש ה' דווקא להזדרז ולמהר, משום "זריזים מקדימין למצוות", ובכך להגדיל גם את מעשה קידוש השם. בא הגר"א והכריע עבורו את פסק

מאמרי הזוה"ק

בו ידבר בהרחבה גדולה במעלת הלילה הגדול הזה וסדר הלימוד

בראשית ח' ע"א

רַבִּי שְׁמַעוֹן הָוָה יְתִיב וְלָעִי בְּאוֹרֵייתָא בְּלִילְיָא דְּכָלָה אֶתְחַפְּרַת בְּבַעֲלָה רשב"י
היה יושב ועוסק בתורה בליל שבועות, ומקשט את הכלה שהיא השכינה בכ"ד קישוטיה כדי שלמחר, הכלה
תתחבר עם בעלה שהוא ז"א. **דְּתַנִּינָן, כָּל אַנּוּן חֲבֵרָא דְּבָנֵי הֵיכְלָא דְּכָלָה** ששנינו, כל אותם
החברים בני היכל הכלה, **אַצְטְרִיכוּ בְּתַהֵיא לִילְיָא** צריכים באותו לילה, **דְּכָלָה אֶתְדַמְנַת לְמַהוּי**
לְיוֹמָא אַחְרָא, גּוּ חֶפְהָ בְּבַעֲלָה שהכלה שהיא השכינה מזמנת ומכינה עצמה ליום המחרת שהוא יום
שבועות, להיות בחופה עם בעלה ז"א בחיק אימא עילאה, **לְמַהוּי עָמָה כָּל תַּהוּא לִילְיָא** וכדי להכין
את הכלה, צריכים הם להיות נעורים עם השכינה כל אותו הלילה, ליל שבועות, ולעסוק בתורה, ועי"ז השכינה שורה
עליהם, **וְלְמַחְרֵי עָמָה בְּתַקוּנָהא** ולשמוח איתה בתיקוניה ע"י התכשיטים הרוחניים **דְּאִיהִי**
אֶתְתַּקְנַת שהיא נתקנת בהם, וזאת ע"י שאנחנו צריכים, **לְמַלְעֵי בְּאוֹרֵייתָא** לעסוק וללמוד בתורה שבכתב
שהיא בז"א ובתורה שבע"פ שהיא בנוק, ועי"ז ניתקנים ז"ן, **מִתּוֹרָה לְנַבִּיאִים** בלימוד התורה מתקנים "תפארת"
דז"ן, וע"י הנביאים מתקנים "נצח הוד" דז"ן **וּמִנְּבִיאִים לְכַתּוּבִים וּבְמִדְרָשׁוֹת דְּקָרְאִי** וע"י הכתובים
מתקנים "יסוד ומלכות" דז"ן, וע"י המדרש מתקנים "בינה" דז"ן, **וּבְרָוִי דְּחֻכְמָתָא** ובסודות חכמת הנסתר שהוא חכמה
דז"ן, והכתר נתקן בלימוד ובטבילה בשחרית. **בְּגִין דְּאֵלֵין אַנּוּן תַּקּוּנֵין דִּילָה וְתַבְּשִׁיטָהא** מכיון שאלה
הם [א] התיקונים שלהם כ"ד צירופי אדנ"י והתכשיטים שלהם שמות י"פ ע"פ וכו' היוצאים מהתיבות שבסוף כל
ספר מהתנ"ך. **וְאִיהִי וְעוֹלָמָתָהא** והיא השכינה זו' נערוטיה שהם כנגד ז' היכלות ששם נמצאים המלאכים
המעלים את השכינה, **עָאֵלַת וְקִיִּימַת עַל רִישִׁיהוּן וְאֶתְתַּקְנַת בְּהוּ** עולה ונכנסת בבתי כנסיות
ושורה על ראשיהם של הצדיקים שעוסקים בתורה וכן של פרצופי האצילות ונתתקנת ומתקשטת בהם, **וְחֲדַת בְּהוּ**
כָּל תַּהוּא לִילְיָא ושמחה בחברים שעוסקים בתורה, כל אותו הלילה כי ע"י לימודם ממשיכים לה אורות
וקישוטים. **וְלְיוֹמָא אַחְרָא לָא עָאֵלַת לְחֶפְהָ אֶלָּא בְּתַדִּיחֵהוּ** וליום המחרת, יום שבועות, אינה
נכנסת לחופה אלא עם אותם צדיקים ונשמות שקשטו אותה, כי היא מתלבשת בפנימיות נשמות הצדיקים שהם חופפים

עיונים והארות

גדול לעולם. וצריך לדעת מה שכתוב בזוה"ק פרשת אחרי מות:
דהטלת הזוהמא בחוה היה כ"ד זיני מסאבותא, ולכן כדי לבטל
זה, מכוונים בכ"ד צירופי אדנ"י הנ"ל, וכן קורין כ"ד פרקי
שבת, וסימנך, "ואיב"ה אשית בינך" ואיב"ה גימט' כ"ד.

א. ורמז "ותמלא כד"ה ותעל" פי', אם נתקן כ"ד קישוטים
של אות ה' שהיא השכינה, אז ותעל השכינה יש לה עילוי.
ועוד ע"פ הפסוק "ושמתי כדכד שמשותיך", כי ע"י כ"ד
קישוטים וע"י כ"ד צירופי השמות היוצאים מכל ספר, יצא אור

עליה ונעשים לה מלבוש ממש וחופה, וְאֵלֵין אֶקְרוּן בְּנֵי חֲפָתָא, והם נקראים בני החופה כי הם החופה שלה ממש השושבינים השמחים עמה בעת החופה. וְכִיּוֹן דְּעָאֵלֵת לְחֲפָתָא, קוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא שְׂאִיל עַל־יֵהוּ, וכיון שנכנסת לחופה, הקב"ה שואל עליהם, מי אלו החברים שבאו עם השכינה וּמְבָרְךְ לֹון וּמְעַטֵּר לֹון בְּעֵטְרָהָ דְּכָלָה, ומברך אותם במוחין חדשים ומעטר אותם באור מקיף בעטרות השכינה מהמוחין והאורות שקבלה. וּפָאָה חוּלְקָהוֹן, אשרי חלקם.

וְהָוָה רַבִּי שְׁמַעוֹן וְכָלָהוּ חֲבֵרִיָּא מְרַנְנִין בְּרָנָה דְּאוּרִיָּתָא, והיה רשב"י וכל החבריא קדישא שמחים בשמחת התורה ומרננים בניגון הטעמים דטנת"א ליחד יחוד עצום על ידם, וּמַחְדָּשֵׁן מְלִין דְּאוּרִיָּתָא כָּל חַד וְחַד מְנִיָּהוּ, ומחדשים חידושים בפרד"ס התורה וכך היו מקשטים את השכינה כל אחד ואחד מהם, וְהָוָה חֲדֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן וְכָל שְׂאָר חֲבֵרִיָּא, והיה שמח רשב"י וכל החברים. אָמַר לֹון רַבִּי שְׁמַעוֹן, אמר להם רשב"י, בְּנֵי, וּפָאָה חוּלְקָבוֹן, בְּנִין דְּלְמַחַר, לֹא תִיעוּל כָּלָה לְחַפָּה אֶלָּא בְּחֲדִיָּכוֹ, בני, אשרי חלקכם, כיון שלמחר יום שבועות, לא תכנס הכלה, השכינה ליחוד העליון לחופה אלא אתכם. בְּנִין דְּכָלָהוּ דְּמִתְקַנִּין תְּקוּנָהָ בְּהַאי לִילִיָּא וְחֲדָאן בָּהּ, בשביל שכל אותם החברים שעוסקים בתורה ומתקנים את תכשיטיה בזה הלילה ושמחים בה, כָּלָהוּ יַחוּז רְשִׁימִין וּבְתִיבִין בְּסִפְרָא דְּדְכַרְנָיָא, כולם יהיו רשומים וכתובים בספר הזכרון שהוא המלכות כי הספר הוא בחי' המלכות והזכרון הוא היסוד, וא"כ כל החברים יהיו חקוקים בשכינה הקדושה, וְקִנְדָּשָׁא בְּרִידָה הוּא מְבָרְךְ לֹון בְּשִׁבְעֵין בְּרַכָּאן, והקב"ה מברך אותם בשבעים ברכות, שהם אותיות עסמ"ב קס"א קמ"ג קנ"א שיש בהם ע' אותיות (ע"ה), וכן שבע ספירות של ז"א שכל אחת כלולה מעשר, וְעַטְרִין דְּעֶלְמָא עֲלָאָה ועטרות, שהוא אור מקיף, מעולם העליון, שהיא אמא עילאה, אל המלכות.

פִּתַּח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים כְּבוֹד אֵל (תהלים יט ב) השמים הוא הת"ת שהוא הז"א, ואמר, ה-שמים לכלול את הנוק' עם ז"א, ויש יחוד ז"א ונוק', ולכן הם מאירים כספירים, וכאשר מזדווגים, אז מאיר ז"א אל המלכות הנקראת "כבוד אל" גימט' ס"ג, כי עתה ביום שבועות, המלכות יש לה הארה מן הדעת הפנימית שהיא ס"ג. קִרְאָה דָּא הָא אוֹקִימָנָא לִיָּהּ, פסוק זה כבר פירשנו אותו. אֲכָל בּוֹמָנָא דָּא דְּכָלָה אֶתְעָרָא לְמִיעַל לְחַפָּה בְּיוֹמָא דְּמַחַר, אבל בזמן הזה, בליל שבועות, כשהכלה שהיא השכינה מתעוררת כל הלילה להכנס לחופה למחרת ביום שבועות, אֶתְתַּקְנַת וְאֶתְנַהֲיַת בְּקִשּׁוּטָהָ בְּחֲדֵי חֲבֵרִיָּא דְּחֲדָאן עָמָה כָּל תַּחֲיָא לִילִיָּא, נתקנת בכ"ד צירופי אדנ"י ומאירה בקישוטיה מהשמות היוצאים מכל ספרי התנ"ך יפ' ענ' וכו' יחד עם החברים השמחים איתה, שעסקו בתורה כל אותו הלילה, וְאִיָּהּ חֲדָאָה עָמָהוֹן, והיא שמחה עמהם. וּבְיוֹמָא דְּמַחַר, וביום המחרת בתפילות שחרית ומוסף, בְּמָה אוֹכְלוּסִין תִּיִּלִּין וּמִשְׁרִיין מִתְבַּנְּשִׁין בְּחֲדָה, כמה אוכלוסין שהם חיילות דמלכות דבריאה וחיילות דמלכות דיצירה וחיילות דמלכות דעשיה מתכנסים אתה יחד בעלייתה ליחוד לקבל השפע. וְאִיָּהּ וְכָלָהוּ

מִחֲבָאן לְכָל חַד יְחַד דְּתַקִּינוּ לָהּ בְּהָאֵי לִילְיָא והיא וכל אותם חיילות מחכים לכל אחד ואחד שתיקנו אותה וקישטו אותה בזה הלילה היות ואי אפשר לכיין השעה של כל המתפללים בארץ ובעולם שתיקנו וקישטו אותה בזה הלילה כי בלימוד תיקנו בחי' האח' שלה ועתה בתפילה מתקנים בחי' הפנים שלה וגורמים היחוד בשים שלום.

בִּיּוֹן דְּמִתְחַבְּרִין בְּחֻדָּא מכיין שכבר כולם מתחברים כאחד העליונים והתחתונים יחד עם השכינה, ובודאי שהם עולים עמה אבל לא נכנסים עמה יחד לחופה, **וְאִיהִי תָמָאֵת לְבַעֲלָהּ** והיא השכינה רואה ומתייחדת עם בעלה פ"פ. **מַה בְּתִיב מַה כְּתוּב תְּשֻׁמִּים מְסַפְּרִים** [ב] **כְּבוֹד אֵל. תְּשֻׁמִּים דָּא חֲתָן דְּעָאֵל לַחֲפָה** השמים זה החתן שהוא ז"א שנכנס כדי להזדווג עם השכינה. **מְסַפְּרִים, מְנַהֲרִין בְּזוּהָרָא דְּסַפִּיר** מספרים פירוש מאירים מבח המוחין שקיבל מפרצופי או"א וא"א כזוהר הספיר, **דְּנִהִיר וְזִהִיר מְסִיפִי עֲלָמָא וְעַד סִיפִי עֲלָמָא.** שמאיר ומזהיר מסוף העולם מהכתר, עד סוף העולם שהוא עד המלכות, היות וקבל המוחין מאו"א וא"א, ובתחילה קודם קבלת המוחין היה מאיר מהחסד עד המלכות ועתה מהכתר עד המלכות.

כְּבוֹד אֵל, דָּא כְּבוֹד בְּלָה דְּאַקְרִי אֵל זה כבוד הכלה שהיא השכינה הקדושה שנקראת אל, **דְּכְתִיב (תהלים ז יב), וְאֵל זֹעֵם בְּכָל יוֹם** המלכות זועמת מתוקף הדינים שיש בה ושם א"ל שבה ממתק אותם. **בְּכָל יוֹמֵי שְׁתָּא אֶקְרִי אֵל** בכל ימות השנה נקראת המלכות בשם אל בלבד, **וְהַשְׁתָּא דִּהָא עָאֵלֵת לַחֲפָה** ועתה ביום שבועות שהיא נכנסת לחופה ומקבלת שפע דמוחין דדעת הפנימי שהוא שם ס"ג שמספרו כבו"ד א"ל, **אֶקְרִי כְבוֹד** נקראת כבוד ג"כ ע"י כ"ד קישוטי כלה, **וְאַקְרִי אֵל** ונקראת אל כי ג"כ מקבלת שפע מהכתר העליון. **יְקַר עַל יְקַר.** כבוד על כבוד, שקבלה מח חכמה נְהִירוּ עַל נְהִירוּ אורות על אורות כנגד מח בינה. **וְשִׁלְטָנוּ עַל שִׁלְטָנוּ.** ושלטון ומלכות על שלטון ומלכות, כנגד הדעת, ועתה נשלמו לה מוחין דחב"ד, ועי"ז היא שולטת ומנהיגה את העולם. **בְּרִין בְּתִהִיא שְׁעָתָא דְּשָׁמַיִם עָאֵל לַחֲפָה** ואז באותה שעה שעם ישראל מתפללים שחרית ומוסף שאז ז"א שנקרא שמים נכנס להזדווג עם המלכות בהיכל או"א, **וְאִתִּי וְנִהִיר לָהּ** ובא ומאיר ונותן מוחין לנוק, **כָּל אֲנָוִין תְּבַרְיָא דְּאַתְקִינוּ לָהּ** כל אותם החברים שתקנו וקשטו את הכלה בליל שבועות, **בְּלָהּ אֶתְפָּרְשִׁי בְּשִׁמְחָה תָּמָן** כולם נזכרים בחופה העליונה בשמותם פלוני בן פלוני, ע"י היסוד דז"א בספר הזכרון להזכירם לברכה. **הָרָא הוּא דְּכְתִיב זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים יט ב), וּמַעֲשֵׂה יָדָיו** הם ישראל הקדושים מעשה ידיו דזו"ן, **מְנִיד תְּרַקִּיעַ** היסוד שנקרא רקיע מפרש את שמותם. **מַעֲשֵׂה יָדָיו, אֵלִין אֲנָוִין מְאִירִי קִיּוּמָא דְּבְרִית בְּהִדִּי בְּלָה** אלו אותם בעלי שמירת הברית עם הכלה שהיא השכינה שכרתו עמה ברית, **וְאֲנָוִין מְאִירִי קִיּוּמָא דְּבְרִית**

עיונים והארות

ב. בכל השנה כולה, המלכות מקבלת הארת "אל" בלבד ולכן בגימט' "כבוד אל" ואין לה הארה זו רק בשבת ובשבועות ולכן נקראת "אל", אבל בשבועות מקבלת הארה משם ס"ג העולה שבועות רק יום אחד.

אֶקְרוֹן מַעֲשֵׂה יָדָיו אותם בעלי שמירת הברית נקראים מעשי ידיו, **בְּמָה דָּאֵת אָמַר** כמו שנאמר (תהלים צ יז), **וּמַעֲשֵׂה יָדָיו בּוֹנֵנָהוּ דָּא בְּרִית קַיָּמָא דְּחַתִּים בְּבִשְׂרָא דְּכַר נֶשׁ פִּי** זה ברית קודש ששמורה וחתומה בבשר של האדם שאנחנו מלים אותה "בוננהו" שלא יבא לידי עבירה [ג].

ח"א דף ט' ע"א

וסיים רשב"י המאמר ואומר ומפרש שכרו של מי שלומד כל הלילה:
תִּיבּוּ יִקְרִין תִּיבּוּ שבו מכובדים שבו **וּנְחַדֵּשׁ תִּקּוֹן דְּכָלָּה בְּהָאֵי לַיְלָא** ונחדש ונתקן קישוטי הכלה בזה הלילה. **דְּכָל מָאן דְּאֶשְׁתַּתֵּף בְּהַדָּה בְּהָאֵי לַיְלָא** שכל מי שמשתתף עמה ולומד ואינו ישן כלל ועושה את התיקון הנצרך לשכינה בזה הלילה, **יְהֵא נָטִיר עֵילָא וְתַתָּא כָּל הַהֵיא שְׁתָּא** יהיה שמור בעליונים ובתחתונים כל אותה השנה, כלומר שיתבטלו מעליו גזירות שנגזרו מלמעלה, וגם יהיה שמח למטה ולא יוכלו להרע לו, **וַיִּפִּיק שְׁתָּא בְּשָׁלָם** [ד] ויוציא את השנה בשלום. **עַלֵּיהּוּ בְּתִיב עֲלֵיהֶם** כתוב (תהלים לד ח-ט) **חֹנֶה מִלֶּאדָּ יִי סָבִיב לִירָאִיו וַיַּחֲלֹצֵם. טַעֲמוֹ וְרָאוּ כִּי טוֹב יִי** ומפרש שמלאך ה' שהיא השכינה הקדושה, מקפת לאותו אדם ושומרת אותו בגלל שזכה בזה הלילה ללמוד תורה **וְיִי** להשתתף לראות ולשמוח בקישוטי הכלה.

אמור צ"ז ע"ב

תָּא חַזִּי, כָּל בַּר נֶשׁ דְּלֹא מְנִי חוֹשְׁבָנָא דָּא בא וראה, כל אדם שלא סופר חשבון זה, **אֲנִין שִׁבְעַ שְׁבָתוֹת תְּמִימוֹת** שהם שבע שבתות תמימות של ספירת העומר, **לְמִזְבֵּי לְדָבוּתָא דָּא** כדי לזכות לטהרה העליונה הזאת, מאחיות החיצונים, **לֹא אֶקְרִי טָהוֹר, וְלֹא בְּכָלָּא דְּטָהוֹר הוּא** [ה] לא נקרא טהור ואינו בכלל ישראל הטהורים, **וְלֹא הוּא בְּדָאֵי לְמַהוּי לִיה חוֹלְקָא בְּאוֹרֵייתָא** ואין הוא כדאי שיהיה לו חלק בתורה כי חסרה לו הטהרה והקדושה שקונים בה את התורה כי לפני אותיות תורה יש אותיות קדושה. **וּמָאן דְּמַטִּי טָהוֹר לְהָאֵי יוֹמָא** ומי שמגיע טהור [ו] ביום חג השבועות

עיונים והארות

ג. והנה בעלי ברית הכלה כל כחם בהבל לימודם וצריכים להתרחק מדיבור רע שאם ח"ו אינו צנוע בפיו לא די שלא תועיל תורתו ולימודו אלא אדרבא קלקל במקום שאמרו לתקן (מקדש מלך) לכן כדאי מאד לקבל עליו ללמוד בלילה הזה בתענית דיבור בחשק גדול.

ד. ע"י להרב פת"ע על הסידור שכתב עד ר"ה. ומו"ר כף החיים כתב עד חג השבועות הבא. וכ"ז שלא ישן כלל ולא התבטל כלל ועיקר, כמ"ש רבנו האר"י בשעהכ"ו. וטעם לזה כתב במחברת הקודש כי בכל לילה שאדם לא ישן, מתקן כרת אחת. ובלייל שבועות הוא שורש של כל לילות השנה כי הוא בחי' "הכתר" וכתר הוא אותיות "כרת", וניצול מכל כריתות של כל השנה. ולכן יוציא שנתו בשלום בלא פגע. וגם מכתירים אותו בכתר תורה עיי"ש. ועוד, ע"י ששומע קריאת התורה שזה כמו מעמד הר סיני שאז

ה. היות ויש בימי העומר ב' דברים: א' גידול שערות, שאסור להסתפר עד שבועות ואז המגדל שערותיו נקרא קדוש כמו הנזיר שנאמר בו "קדוש יהיה גדל פרע שער ראשו". ב', ע"י הספירה מטהר כל יום ומוסיף טהרה ונקרא טהור, ואם חסר אפי' יום אחד מהספירה לא נקרא טהור.

ו. וע"י כך יזכה לטהרה, פירוש כי כל מ"ט לילות אנחנו סופרים את העומר, ועי"ז אנחנו נשמרים מן הטומאה. ובלייל שבועות לא סופרים, והיחוד אינו בלילה אלא ביום בתפילה. ולכן צריך כל הלילה לא לישון אלא לעסוק בתורה ולקשט

ע"י שספר את העומר, וְחוֹשֶׁבֶנָּה לֹא אֶתְאֲבִיד מִנִּיהָ והחשבון לא נאבד ממנו, כִּד מְטִי לְהָאִי לִילִיָּא כאשר יגיע לזה הלילה, לְבָעִי לִיָּה לְמַלְעִי בְּאוֹרֵייתָא צריך הוא ללמוד ולעסוק בתורה, וּלְאַתְחֲבָרָא בָּהּ, וּלְנִטְרָא דְכִּיּוֹ עֲלָתָהּ, דְּמְטִי עָלֶיהָ בְּהִתְחַוָּא לִילִיָּא, וְאַתְדַּבְּרִי ולהתחבר בתורה ובשכינה ולשמור הטהרה העליונה שתגיע אליו באותו לילה ע"י הספירה שגמר לספור, וע"י הלימוד של הלילה הקדוש הזה יזכה לטהרה העליונה.

וְאוֹלִיפְנָא, דְּאוֹרֵייתָא דְּבָעִי לִיָּה לְמַלְעִי בְּהָאִי לִילִיָּא ולמדנו, התורה שצריך האדם ללמוד בזה הלילה היא, אוֹרֵייתָא דְּבָעֵל פֶּה תורה שבעל פה שהם סודות התורה, חוץ מהמקרא והנ"ך ממה שלמד עד חצות לילה, בְּגִין דִּיתְדַבְּוִן (ס"א דִּיתְדַבֵּק) בְּחֻדָּא, מִמְּבוּעָא דִּנְחֻלָּא עֲמִיקָא בשביל שיטהרו ויזדככו עם ישראל והשכינה כאחד בשלמות מהמבוע של הנחל העמוק, שהוא הבינה העליונה, כי אחר הלימוד באשמורת הבוקר הולכים ישראל והשכינה הקדושה יחד למקוה העליון, כי למקוה התחתון של המלכות מספיק לספור שבעה ימים, אבל למקוה העליון של הבינה צריך ז' שבועות. לְבָתֵּר בְּהָאִי יוֹמָא, לִיתִי תוֹרָה שְׂבָבְתָב, וְיִתְחַבֵּר בָּהּ ואח"כ בזה היום שהוא חג השבועות, יבא התורה שהוא פרצוף ז"א (ס"א בָּהּ) עם הנוק' שהיא תורה שבע"פ, וְיִשְׁתַּבְּחוּן בְּחֻדָּא בְּזוּיגָא חַד לְעִילָא. וימצאו יחד ביחוד אחד למעלה. בְּדִין מְכַרְיֵי עָלֶיהָ וְאַמְרִי ואז מכריזים עליו, ואומרים על מי שהשתתף בלימוד בליל שבועות ותיקן וקישט את השכינה, (ישעיה נט כא) וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּכֶם אֲמַר יי', רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וְדַבְּרִי אֲשֶׁר שְׁמָתִי בְּפִיךָ וְגו' הקב"ה אומר זאת בריתי שהיא השכינה, וגם רוחי שהיא שפע מז"א הנקרא רוח ישרה וישכון עליך, "ודברי" שהוא לימוד כ"ד ספרים שקשטת את השכינה אשר שמתי בפך, שכל זה עשית ע"י הבל פך שלמדת, עי"ז תזכה שלא ימושו מפך וכו'.

וְעַל דָּא, חֲסִידֵי קַדְמָאִי לֹא הָווּ נִיִּמֵי בְּהָאִי לִילִיָּא ועל זה החסידים הראשונים לא היו ישנים בזה הלילה של ליל שבועות, וְהָווּ לְעָאן בְּאוֹרֵייתָא והיו לומדים ועוסקים בתורה, וְאַמְרִי, נִיתִי לְאַחֲסָנָא יְרוּתָא קַדִּישָׁא, לָא, וּלְבָנִי, בְּתֵרִין עֲלָמִין והיו אומרים, בואו לנחול את התורה שהיא ירושה קדושה לנו ולבנינו בשני עולמות. וְהָהוּא לִילִיָּא, בְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אֶתְעַטְרָא עָלֵיהּ ובאותו לילה השכינה מתעטרת ונעשית כתר ואור על ראשם, וְאַתֵּיָּא לְאַדְוִיגָא בֵּיהּ בְּמִלְכָּא ובאה למחרת ביום להתייחד בו במלך ז"א, בתפילות שחרית ומוסף כנודע מדברי הרב, וְתִרְוִייהוּ מִתְעַטְרִי עַל רֵישִׁייהוּ, דְּאֲנִי דְּזָכָאן לְהָבִי ושניהם, זו"ן, מתעטרים ומאירים מהיחוד העליון ומשפיעים שפע על ראשיהם של אותם שזכו לסייע ולגרום את היחוד הזה ע"י שעסקו בתורה בלילה.

עיונים והארות

את הכלה להיות מבני היכלא דמלכא, ועי"ז הוא נשמר, ואז ביום יש את היחוד הגדול והנורא.

רַבִּי שְׁמַעוֹן הָכִי אָמַר רשב"י כך היה אומר, **בְּשַׁעֲתָא דְּמִתְכַּנְשֵׁי חֲבֵרִיָּא בְּהָאֵי לִילְיָא לְגַבִּיהּ** בשעה שהיו מתקבצים החברים בזה הלילה אצלו, **נִיתִי לְתַקְנָא תְּכַשִּׁיטִי כְּלָה** נבוא לתקן את התכשיטים של הכלה שהיא השכינה הקדושה, **בְּגִין דְּתַשְׁתַּכַּח לְמַחֵר בְּתַכְשִׁיטָהָא, וְתַקְוִנְהָא** כדי שתמצא למחר בשעת התפילה שאז הוא היחוד, מקושטת בתכשיטיה ותיקוניה שהם כ"ד צירופי אדנו"ת והשמות היוצאים מסוף הכ"ד ספרים, **לְגַבִּי מְלָכָא בְּדָקָא יָאוּת וּפָאָה חוּלְקִיהוֹן דְּחֲבֵרִיָּא** להעלותה לצורך היחוד לפני המלך ז"א כמו שצריך. אשרי חלקם של החברים, **כִּד יִתְבַּע מְלָכָא לְמַטְרוֹנִיתָא, מֵאֵן תִּקְיִן תְּכַשִּׁיטָהָא** כאשר יבקש המלך לדעת מן המלכה שתספר לו, מי הוא שתיקן את תכשיטיה שהם השמות שבסוף כ"ד ספרים, **וְאַנְהִיר עֲטָרָהָא** והאיר את עטרוטיה שהם המוחין הגדולים שמקבלת ביום זה, **וְשִׁנִּי תַקְוִנְהָא** וסידר את תיקוניה שהם כ"ד צירופי אדנו"ת. **וְלִית לָךְ בְּעֶלְמָא מֵאֵן דִּידַע לְתַקְנָא תְּכַשִּׁיטִי כְּלָה, אֶלָּא חֲבֵרִיָּא** ואין לך בעולם מי שידע לתקן את תכשיטי הכלה אלא החברים שהם בעלי קבלה שיודעים סודות התורה שנקראים בנים היודעים שכל תיקוני השכינה תלויים בהם, **וּפָאָה חוּלְקִיהוֹן בְּעֶלְמָא דִּין וּבְעֶלְמָא דְּאִתִּי** אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא.

תָּא חַוִּי בא וראה, **חֲבֵרִיָּא מְתַקְנֵי בְּהָאֵי לִילְיָא תְּכַשִּׁיטָהָא לְכְּלָה, וּמַעֲטִירִי לָהּ בְּעֲטָרָהָא** החברים ע"י לימוד ליל שבועות, מתקנים בזה הלילה את הנוק' שהיא השכינה הקדושה בכ"ד קישוטים ומעטרים אותה בעטרות ע"י שממשיכים לה את המוחין, **לְגַבִּי מְלָכָא** כדי שתוכל לעלות למלך ז"א. **וּמֵאֵן מְתַקִּין לִיה לְמְלָכָא בְּהָאֵי לִילְיָא** ושואל, ומי מתקן את המלך שהוא ז"א בזה הלילה, **לְאַשְׁתַּכַּח בָּהּ בְּכָלָה, לְאַזְדוּוּנָא בָּהּ בְּמַטְרוֹנִיתָא** להמצא עם הכלה להתייחד עם השכינה, כלומר שז"א יהיה מתוקן ומזומן עם המוחין להתייחד עם השכינה, הגורם לזה הוא. **נִהְרָא קִדְיָשָׁא עֲמִיקָא דְּכָל נִהְרִין, אִיפָא עֲלָאָה** הנהר הקדוש העמוק מכל הנהרות שהיא אמא העליונה, שהיא נותנת לו את המוחין ומתקנת לו את הכתר מהת"ת שלה כנודע. **הָדָא הוּא דְּכְתִיב, זֶהוּ שְׁכָנוֹב (שיר השירים ג יא) צְאִינָה וְרֵאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמַלְךְ שְׁלֹמֹה וְגו'.** לְכַתֵּר דְּאַתְקִינַת לִיה לְמְלָכָא, וְאַעֲטַרְת לִיה אחרי שהאמא העליונה תיקנה את המלך ועיטרה אותו במוחין דכח"ב, **אַתְיִית לְדַכָּאָה לָהּ לְמַטְרוֹנִיתָא** היא באה לטהר את המלכה, **וְלְאַנּוֹן דְּמַשְׁתַּכַּחִי גַבְהּ** ולכל אותם שנמצאים אתה, כלומר בני ישראל העוסקים בתורה.

לְמְלָכָא דְּהוּא לִיה בַּר יַחֲדָאִי משל למלך שהיה לו בן יחיד, **אַתָּא לְזוּוּנָא לִיה בְּמַטְרוֹנִיתָא עֲלָאָה** בא להשיא לו את הכלה העליונה והחשובה, **מֵאִי עֲבַדַת אֲמִיהָ כָּל תְּהוּא לִילְיָא** מה עשתה אימו אותו ליל הנישואין, **עֲאֵלַת לְבִי גְנִיזָהָא** נכנסה לבית האוצרות, **אֲפִיקַת עֲטָרָא עֲלָאָה בְּשַׁבְעִין אֲבִנֵי יָקָר סַחְרָנְהָא, וְאַעֲטַרְת לִיה** והוציאה עטרה

עליונה וחשובה שקבועות בה שבעים אבנים יקרות סביבה, שהם כנגד שבעים אותיות של עסמ"ב קס"א קמ"ג קנ"א (ע"ה) והעטירה לחתן בהם. **אִפִּיקֶת לְבוֹשֵׁיךָ דְּמִילֶת וְאַלְפִישֶׁת לִיָּהּ** ועוד הוציאה מלבושי משי והלבישה אותו בסוד אור מקיף, **וְאַתְּקַנְתָּ לִיָּהּ בְּתִקְוֵי דְּמַלְכִּין** ותיקנה אותו במלבושי מלכים.

לְבַתָּר עֲאֵלֶת לְבִי בְּלָהּ ולאחר מכן נכנסה אמא עילאה לבית הכלה, **חֲמָאֵת עוֹלִימְתָהּ, דְּקָא מִתְּקֵנִי עֲטָרָהּ** וראתה את נערותיה שהם הצדיקים שמתקנים את עטרותיה שהם המוחין שלה, **וּלְבוֹשָׁהּ, וְתַכְשִׁיטָהּ, לְתַקְנָא לָהּ** ואת לבושיה שהם אורות המקיפים שלה, ואת תכשיטיה שהם השמות שיוצאים מכ"ד ספרים כדי לתקן ולקשט אותה. **אָמְרָה לֹזֶן, הָא אֲתִקְנִית בִּי טְבִילָה, אֲתֵר דְּמִיין נְבָעִין** אמרה להם אמא עילאה, הרי תיקנתי את בית הטבילה מקום של מים נובעים כדי שתטהר מן החיצוניים שסובבים אותה, **וְכָל רִיחִין וּבּוֹסְמִין סוּחְרֵי אֲנּוּן מִיין, לְדַבָּאָה לְכַלְתִּי** וכל ריחות ובשמים טובים סביב אותם המים כדי לטהר את כלתי, **לִיְתִי בְּלָתִי, מְטָרוֹנִיתָא דְּבָרִי וְעוֹלִימְתָהּ, וְאִ"כ תבוא כלתי המלכה של בני ונערותיה, וְיִתְדְּבוּן בְּהָהּ אֲתֵר דְּאֲתִקְנִית בְּהָהּ בִּי טְבִילָה** ויטהרו באותו מקום שתיקנתי באותו בית הטבילה, **דְּמִיין נְבָעִין דְּעָמִי** של מים נובעים שאצלי. **לְבַתָּר תְּקִינוּ לָהּ בְּתַכְשִׁיטָהּ** לאחר מכן תקשטו אותה בתכשיטיה, **אַלְפִישׁוּ לָהּ לְבוֹשָׁהּ** ותלבישו אותה בלבושיה, **אַעְטְרוּ לָהּ בְּעֲטָרָהּ** ותעטרו אותה בעטרותיה [ז]. **לְמַחַר בְּרִי יִיְתִי בְּרִי לְאֻדְוֹנָא בְּמְטָרוֹנִיתָא** ולמחר כאשר יבא בני להתייחד עם המלכה, **יִתְקִין הִיכְלָא לְכַלְהוּ, וְיִשְׁתַּכַּח מְדוּרֶיהָ בְּכוּ בְּחָדָא** הוא יכין היכל לכולם וימצא דירתו בכם יחד.

בְּךָ מְלָכָא קְדִישָׁא, וּמְטָרוֹנִיתָא, וְחֲבַרְיָא, בְּהָא גִּוּוֹנָא והנמשל, כך המלך הקדוש ז"א והמלכה, והחברים הצדיקים העוסקים בתורה כעין זה. **וְאִימָא עֲלָאָה דְּמִתְקַנְתָּ בְּלָא** ואמא העליונה שמתקנת את הכל. **אֲשַׁתַּכַּח דְּמְלָכָא עֲלָאָה, וּמְטָרוֹנִיתָא, וְחֲבַרְיָא** נמצא שהמלך העליון והמלכה והחברים, **מְדוּרֶיהוֹן בְּחָדָא, וְלֹא מִתְפָּרְשִׁין לְעֵלְמִין** משכנם יחד ואינם נפרדים לעולם. **הָדָא הוּא דְּכַתִּיב** זהו שכתוב (תהלים טו א-ב), **יְי' מִי יָגוּר בְּאַהֲלָדָּ וְגו', הוֹלֵךְ תָּמִים וּפּוֹעֵל צֶדֶק. מֵאֵן הוּא פּוֹעֵל צֶדֶק** מי הוא פועל צדק. **אַלָּא, אֵלִין אֲנּוּן דְּמִתְקֵנִי לְמְטָרוֹנִיתָא בְּתַכְשִׁיטָהּ, בְּלְבוֹשָׁהּ, בְּעֲטָרָהּ. וְכָל חַד, פּוֹעֵל צֶדֶק אֲקָרִי** הם אותם הצדיקים שמתקנים את המלכות בתכשיטיה בלבושיה ובעטרותיה וכל אחד נקרא פועל צדק.

עיונים והארות

הטבילה, אז לובשת אותם. אמנם מפשט שער הכוונות משמע שהולכת לטבילה עם התכשיטים שהם האורות עיי"ש, והיע"א. ויש ליישב לענ"ד שהתכשיטים הם לא כפשוטם אלא אורות עליונים הנותנים לה ומאירים בה וע"כ באים איתה בטבילה.

ז. וקשה, כי למעלה למדנו שע"י לימוד הכ"ד ספרים מתקנים אותה ומקשטים אותה בתכשיטים וכו' ואח"כ הולכת למקוה עם האורות והתכשיטים שתקנו לה וקשטו אותה, וכאן משמע שאחרי המקוה מלבישים אותה את התכשיטים? ואפשר לומר שבלימוד מתקנים ומכניסים את התכשיטים אבל לא ממש מלבישים אותה בהם עד לאחר

אמר רבי חייא, אלמלא לא זכינא בעלמא, אלא למשמע מלין אלין דיי אמר
 רבי חייא, אם לא הייתי זוכה בעולם אלא לשמוע מילים אלו די לי. **וכאן חולקיהון דאנון**
דמשתדלי באורייתא אשרי חלקם של אותם שעוסקים בתורה, **וידעין אורחוי דמלכא**
קרישא ויודעים את דרכיו ומצותיו של המלך הקדוש, **ידעוּתא דלחון באורייתא** ושהרצון שלהם
 בתורה ובמצות, **עלייהו כתיב** עליהם כתוב (תהלים צא יד) **כי בי חֶשֶׁק ואַפְלִטָהוּ. וכתִּיב**
אַחֲלִצְהוּ ואַכְבִּדְהוּ. (תהלים צא טו)

מאמרי הפרשה

"וידבר ה' אל משה במדבר סיני באהל מועד באחד לחדש השני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים
לאמר" (א, א).

אש מים ומדבר

במדרש תנחומא (פרק ד) אמרו: וידבר ה' אל משה במדבר סיני. ולמה במדבר סיני? מכאן שנו רבותינו: בשלשה דברים
 ניתנה התורה, באש במים ובמדבר, וכו'. ולמה ניתנה בשלשה דברים הללו? לומר לך, מה דברים הללו חנים
 לכל באי עולם - אף התורה חנים לכל באי עולם, וכו'. ולמה במדבר סיני? אלא כל מי שאינו עושה עצמו הפקר כמדבר,
 אינו יכול לקנות את התורה, לכך נאמר: במדבר סיני. ע"כ.

ופירש מו"ר מרן ראש הישיבה הגאון רבי יהודה צדקה זצוק"ל, כי בשלושת הדברים הללו - אש, מים ומדבר, רמוזים
 התנאים להצלחה בלימוד, אשר מבלעדיהם אין כמעט כל סיכוי שהלומד יראה חיל בלימודו.

האש - מסמל את הלימוד בחשק ובהתלהבות. המים - הם סמל הענווה, בהיותם זורמים תמיד לכיוון מטה, אל המדרון.
 והמדבר - מסמל את רצונו של נותן התורה שיפקיר הלומד כליל את עצמו ואת רכושו, וכפי שאומר המדרש:
 כמדבר שהכל דשין בו. כלומר, שלא יהיה אכפת לו על ממונו, טרחתו וכבודו, ויבין וידע שחיי המותרות הינם ההיפך
 הגמור מחיי התורה.

מסירות הנפש של העם היהודי למען הבורא ותורתו

הגאון רבי מאיר שפירא מלובלין זצ"ל (בהקדמתו לספרו "אור המאיר") ביאר באופן מופלא את המסר שיש בשלושת
 הכוחות, אש מים ומדבר. הנה במשך כל הדורות קמו מסיתים ומשטינים על התורה, וניסו לאבדה מישראל,
 ורק בזכות ה'אש' של אברהם אבינו, שמסר נפשו על כבשן האש, נמסר כוח מסירות הנפש לישראל, ולכן היה בכוחם
 להתגבר על כל המשטינים.

והיה, אם יבוא מאן דהוא וינסה לטעון, כי רק אברהם אבינו היה יחיד ומיוחד בכוח מסירות הנפש שלו, וכי רק הוא
 היה יכול לעמוד בכך, ומניין לנו אפוא לומר, שהעם היהודי בכללותו ניחן אף הוא בכוחות האדירים הללו?!

על כן מציין המדרש את ה'מים', הרומזים למי ים סוף, והם המוכיחים לנו על מידת מסירות הנפש של כל העם, שהרי
 כל ישראל, ללא יוצא מן הכלל, השליכו עצמם אל תוך הים ונכנסו לתוכו, ככתוב (שמות יד, טז): 'ויבואו בני ישראל
 בתוך הים'.

ואם עדיין תהיה רשות לטעון לטעון, כיצד אפשר להביא ראיה מאירוע יחיד? אולי רק פעם אחת היה בכוחם להשליך
 נפשם מנגד, ומניין לנו שבכחם לגלות עקביות ולהתמודד עם כוחות הקִּשָּׁע במסירות נפש לאורך כל החיים?

לכן ניתנה התורה ב'מדבר', שם אנו רואים כיצד עם ישראל מתגלה במלוא יפעתו, כאשר הוא הולך אחרי הקב"ה במקום נחשים ועקרבים, לא יום אחד ולא יומיים, אלא במשך תקופה ארוכה של ארבעים שנה, עם ילדים קטנים על זרועותיהם, ומסרו נפשם בעוזבם ארץ נושבת. וכמאמר הכתוב (ירמיהו ב, ב): 'זכרתי לך חסד נעוריך, אהבת כלולותיך, לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה'.

כל אלו מוכיחים על מסירות הנפש העקבית של העם היהודי למען הבורא ולמען תורתו. ומסירות-נפש זו אינה מתבטאת רק בדברים גדולים. גם כאשר אדם מוותר, למען התורה, על דבר מסויים שהוא חושק בו, גם לזה מסירות נפש יקרא!

שנאתם של האומות לישראל בגלל התורה

בספר "מאיר לארץ" (לרבי מאיר ביקיאים, בפרשתנו) ציין לדברי המדרש (ילקוט שמעוני, במדבר רמז תרפד) המספר, כי אומות העולם נתקנאו בישראל שקיבלו את התורה, ומאז ועד היום הם מקנאים ושונאים אותנו מחמת התורה הקדושה.

והנה אמרו רז"ל (עבודה זרה ב:), שהקב"ה ביקש בתחילה לתת להם את התורה אך הם לא קיבלוה, כמו שכתוב (דברים לג, ב): וזרח משעיר למו הופיע מהר פארן. אם כן למה נתקנאו? כי בשעה שאמר להם הקב"ה 'הביאו ספר יוחסין שלכם' - ולא היה להם, אמרו: הלוא גם ישראל הם כמונו, שכן אין להם ספר יוחסין, וכל שכן שהיו בתוך גלות מצרים, ואם שלטו בהם המצרים - כל שכן בנשותיהם. מה עשו ישראל? מיד (א, יח): ויתילדו על משפחותם, ושם י"ה העיד עליהם שלא שלטו בנשיהם, כמו שכתוב (במדבר כו, ה): הפלואי החנוכי וגו'. וכך כתיב (תהלים קכב, ד): ששם עלו שבטים שבטי י"ה עדות לישראל. אבל אומות העולם לא היה להם ספר יוחסין, ועל כן נתקנאו בישראל.

וזהו שאמר הכתוב (תהלים צו, ז): חבו לה' משפחות עמים, ר"ת: מעל"ה. ועל זה כתוב (להלן פסוק ג): מבן עשרים שנה ומעל"ה, שנתנו יוחסין מבן עשרים שנה, מפני שבית דין של מעלה מקבלים ועונשים את האדם מבן עשרים. וזה מה שרמז הכתוב (דברים לג, ב): וזרח משעיר למו, 'משעיר' ר' אותיות עשרי"ם. 'למו הופיע מהר פארן' - ר"ת עם הכולל בגימטריא 'ומעל"ה' [עם אותיותיה].

וזהו שנתקנאו בישראל שהיה להם ספר יוחסין, ועדיין הם עומדים בקנאתם ובשנאתם, שציוה הקב"ה: שאו את ראש כל עדת בני ישראל, ועל זה נתקנאו שגברו ישראל עליהם, ובמקום ומעל"ה נותן לכם כסא למלכות בית דוד. 'מעל"ה' נוטריקון: מוכן לשבת על הכסא. (דברי פי חכם חן).

"במדבר סיני" (א, א).

חמשה שמות למדבר סיני

חמשה שמות יש לו: מדבר "צין" - שנצטוו עליו. מדבר "קדש" - שנתקדשו ישראל עליו. מדבר "קדמות" - שנתנה קדומה עליו. מדבר "פארן" - שפרו ורבו עליה ישראל, כי כל אחד נתעברה אשתו זכר במצות (דברים ה, כז): שובו לכם לאהליכם. מדבר "סיני" - שירדה שנהא לאומות העולם עליו. (שבת פט.).

"שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחתם לבית אבתם במספר שמות כל זכר לגלגלתם" (א, ב).

מתוך חיבתן לפניו מונה אותם כל שעה

חומש "במדבר" נקרא גם "חומש הפקודים" - על שם הציווי הראשון בחומש, בו ציווה הקב"ה את משה רבנו לערוך "מפקד אוכלוסין" לבני ישראל במדבר סיני.

וכתב רש"י הקדוש, כי מתוך חיבתן לפניו מונה אותם בכל שעה. כשיצאו ממצרים - מנה אותם, כשנפלו בעגל - מנאן לידע מנין הנותרים, וכשבא להשרות שכונתו עליהן במשכן - שוב מנאן.

וכמו אבא שאהב מאוד את בניו, וכאשר חוזר מעבודתו נכנס לחדר הילדים ורואה אותם ישנים, ומתבונן לראות שהכל בסדר, מסדר אותם ומכסה אותם, ואח"כ נכנס פעם נוספת ומתבונן בילדים וכו'. כך פרשתנו עוסקת באוצרו החשוב של הקב"ה - בנו האהוב - בני בכורי ישראל. חביבין ישראל שנקראו בנים למקום, שנאמר (דברים יד, א): "בנים אתם לה' אלהיכם" ומתוך חיבתו הוא מתבונן בנו שוב ושוב, ו'סופר' אותנו.

וצריך להבין, וכי זקוק הקב"ה למפקד בכדי לדעת את מספר בני ישראל? עונה על כך רש"י, כי אע"פ שהקב"ה ללא ספק יודע את מספר בני ישראל גם ללא מנייתם, מכל מקום ציווה לפקוד אותם בכדי להודיע חיבתן - כלומר, לבטא את האהבה והחיבה של הקב"ה לעם ישראל.

המפקד מבטא כי כולם שווים אצל הקב"ה. "גם בני אדם גם בני איש יחד עשיר ואביון" (תהלים מט, ג). אין פוקדים את העם לפי כשרונותיהם ותכונות נפשם, אלא פוקדים את הנקודה הפנימית השווה בכולם, ומבחינת אותה נקודה - אין הבדל בין יהודי ליהודי.

אי לכך, הקשר של הקב"ה לכל אחד מישראל אינו לפי ייחוסו, מעמדו או מצבו הכלכלי וכדומה, אלא מתוך אהבה וחיבה לכל אדם באשר הוא אדם. אהבה שאינה מותנית ותלויה בגורם משתנה, אלא נעוצה בנקודה היהודית השווה בכולם.

ע"י המניין ידע להעריך את מעשיו

המפקד הביא לידי כך שתהא השכינה שורה בישראל, שכן כל אחד ואחד שם על לבו, כי יש חשבון מדויק, והוא עלול להכריע את גורל העולם כולו, כפי שאמרו חז"ל (קידושין מ:): "לעולם יראה האדם את עצמו, ואת כל העולם, חציו זכאי וחציו חייב, עשה מצוה אחת - אשריו שמכריע את עצמו ואת כל העולם לכף זכות. עבר עבירה אחת - אוי לו שהכריע את עצמו ואת כל העולם לכף חובה". חשבון זה של כל יחיד, שהוא אחד מרבים, מביא לידי תשובה וממילא לידי השראת שכינה בישראל. (של"ה הקדוש).

עשר פעמים נמנו עם ישראל

אמרו רז"ל (במדבר רבה, במדבר פ"ב ס"א) עשר פעמים נמנו ישראל, ובפעם העשירית יהיה קודש לה', כמו שלתפלה צריך מנין, והעשירי יהיה קודש, כי כבר ניתן לומר קדיש וכל דבר שבקדושה במנין, כך במנין העשירי יהיה כשיבוא משיח צדקנו.

וז"ל המדרש שם: אלה פיקודי בני ישראל לבית אבותם. בעשרה מקומות נמנו ישראל. אחד, בירידתן למצרים [שנאמר] (דברים י, כב) בשבעים נפש ירדו אבותיך למצרים. ואחת בעלייתן [שנאמר] (שמות יב, לו) ויסעו בני ישראל מרעמסס סכתה [כשש מאות רגלי] וגו'. ואחת אחר מעשה העגל [שנאמר] (שם ל, יב) כי תשא את ראש בני ישראל וגו' ושנים בחומש הפיקודים, אחד בדגלים, (במדבר א') ואחד בחילוק הארץ [שם כו']. ושנים, בימי שאול (שמואל א' טו, ד) ויפקדם בטלאים. (שם יא ח) ויפקדם בבזק. ואחד בימי דוד, [שנאמר] (שמואל ב' כד, ט) ויתן יואב את מספר מפקד העם. ואחד בימי עזרא [שנאמר] (עזרא ב, סד) כל הקהל כאחד ארבע רבוא וגו'. ואחד לעתיד לבא (ירמיה לג, יג) עוד תעברנה הצאן על ידי מונה.

ודע שכאשר מלך המשיח ימנה את ישראל ויראה המשיח שישראל עושים רצונו של מקום, אזי נותן הוא לכל אחד ואחד מלבוש וכתר רוחני, כמו שניתן לאבותינו במתן תורה.

סגולה נפלאה נגד עין הרע

אלא שצריך להבין, איך צוה אותם הקב"ה למנות את בני ישראל? והרי ידוע כי על ידי המניין שולט עין הרע! התירוצ' לזה, מובא בספר 'אדרת אליהו' לרבנו יוסף חיים זצוק"ל, בשם ר' שמשון מאוסטרופולי זצוק"ל הי"ד. אך קודם לכן אספר, כי בהיותי בחור בגיל שבע עשרה לערך, למדתי אז בכיתת מו"ר מרן ראש הישיבה זצוק"ל, ובהפסקות זכיתי ללמוד עם הצדיק החכם ר' יוסף וולטוך זצ"ל, וביחד למדנו ב"ה כמה וכמה מסכתות. ובערב הייתי מלווה אותו לאכסניא בה היה מתארח. פעם אחת ביום חמישי של פרשת במדבר, כאשר עברנו בשכונת מאה שערים, עבר גוי אחד והסתכל במשך דקות ספורות בהסתכלות חזקה מאוד על ר' יוסף, ושמתני לבי לכך שר' יוסף הניח את הגודל שלו על הנחיר, ואומר בלחש: 'איש איש איש' - ג' פעמים. כששאלתי אותו לפשר הענין, אמר לי: וכי לא ראית שהגוי הנ"ל שם עלי "עין הרע" והתבונן בי? אמרתי לו: א"כ מה הועלת בכך ששמת את הגודל על הנחיר ואמרת ג' פעמים "איש"? ענה לי: עדיין אתה צעיר, וכאשר תתחתן בעזרת השם אסביר לך, כי יש בזה סודות גדולים. אמרתי לו בבדיחות: אם לא תגלה לי - יגלו לי מן השמים. והוא צחק והשיב בבדיחות: בחלומות... וכך נפרדנו בברכת שבת שלום.

באותה שבת, נסענו עם ראש הישיבה לעשות את השבת בעיר צפת, והאכסניא הייתה אצל משפחת שכבו הי"ו. בבוקר יום שישי עלינו לרכבת ונסענו לחיפה, ומשם באוטובוס לצפת. ובמשך כל הדרך, היה מו"ר ראש הישיבה אומר לנו חידושים על מסכת יבמות מהמחברת שלו עד שהגענו לצפת, ואז כל אחד הלך לדרכו להכין עצמו לקראת שבת קודש. אני עבדכם, אמרתי אל לבי אולי יאמר לי ראש הישיבה לומר איזה דבר תורה על השולחן בליל שבת קודש,

ולכן נכנסתי לאחד מבתי המדרש ללמוד חידוש כלשהו על הפרשה. ופתחתי בספר "אדרת אליהו" לרבנו יוסף חיים, וראיתי שהוא שואל את השאלה, איך אפשר למנות את בני ישראל, והרי על ידי זה תשלוט בם עין הרע?

וכך הוא כותב: "מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא בישראל תפקדו אותם לצבאותם אתה ואהרן, ואתכם יהיו איש איש למטה". יובן בס"ד לרמזו קשר הפסוקים, ונקדים בס"ד מה שכתב הרב הקדוש מורינו הרב שמשון מאוסטרופולי זיע"א זלה"ה (בספרו הבהיר 'דן דיין' במאמר י"ד דף צ"ו), וז"ל: פירוש, מה שאמרו רז"ל בפרק ערבי פסחים (פסחים קי.) שיתן הגודל בנחיר ימין וכן בשמאל, ידוע כי 'נחיר' גימטריא מספר רס"ה, וכן נחיר השני גימטריא רס"ח. והנה רס"ח נחסר ממנו מ"ג להשלים למנין שי"א, שהוא סוד שי"א נימין קדישין. וכיצד יהיה ב' פעמים שי"א? יעשה כך: נחיר שהוא רס"ח ישים בו גודל שמספרו מ"ג, רס"ח ומ"ג גימטריא שי"א, וכן יעשה בנחיר ימין וכן יעשה בנחיר שמאל.

והנה, ב' פעמים שי"א - גימטריא תרכ"ב, והסוד (חבוק ג, ח): כי תרכב על סוסך מרכבותיך ישועה, כשהוא בדרך אינו צריך שיתירא מן עין הרע. וזהו שאמרו, שהתקנה בנחיר שיש בו שי"א נימין קדישין וכו', עכ"ד זלה"ה ע"ש. וכתב שם הרב המפרש 'קרן הצבי' ז"ל, וזו לשונו: פירוש, שבגמרא אמרו שיש תקון לעין הרע שלא תשלוט, כי יתן הגודל בנחיר ימין וכן בשמאל, באופן שיוכל לראות בעצמו את נחיריו. ואמר בסודו, שיש בכל נחיר האחד שי"א נימין קדישין, והנה לא רמיזא ה-שי"א בנחיר אלא א"כ יתן הגודל בו, שאז נשלם השי"א בו וכו' ע"ש.

והנה, באמת בגמרא בפסחים (שם) הוזכרה סגולה זו בשביל הזוגות. ואולי קבלה היא ביד רבנו בעל הקרנים ז"ל ורבנו מהר"ש ז"ל, שהיא סגולה להציל גם מעין הרע. ויתכן, שענין הזוגות הוא גם-כן עין הרע, וא"כ הכל אחד.

עכ"פ, הרי מצינו תיקון שלא תשלוט עין הרע, והוא שיתן הגודל בנחיר ימין להשלים למספר שי"א להמשיך שפע משי"א נימין קדישין שבימין, וכן יתן נמי הגודל השני בנחיר שמאל להשלים מספר שי"א, להמשיך שפע משי"א נימין קדישין, להנצל מעין הרע.

ובזה יובן בס"ד מה שרמז השם יתברך למשה ואהרן ואמר, מבן עשרים שנה וכו' תפקדו אותם לצבאותם אתה ואהרן. ואם תאמר, ואיך תפקדם? והלא יש לחוש לעין הרע שלא תשלוט ח"ו, לכן אמר: ואתכם יהיו איש איש, כלומר אתכם יהיו - בעזרתכם, אי"ש אי"ש - הוא סוד שי"א שי"א נימין קדישין, שרמז לו על הסגולה הנזכרת שהיא שי"א נימין מ-ימין ושי"א מ-שמאל להציל אותם מעין הרע.

ובזה יובן בס"ד מה שאמר בפרשת שלח לך (במדבר יג, ב): אי"ש אחד אי"ש אחד, לשון כפול, לרמזו על שי"א ושי"א הנזכרים שימשיכו אותם לשלחם עמהם, אולי לא תזיק הסטרא-אחרא שהיא עינא בישא להחטיאם. ע"כ דברי רבינו יוסף חיים.

כשראיתי דברים אלו שמחתי מאוד, כי הנה גילו לי מן השמים מה עשה הצדיק רבי יוסף וולטוך זצ"ל. ובליל שבת אכן אמר לי ראש הישיבה: בניהו תאמר איזה דבר תורה, וסיפרתי את המעשה שראיתי אצל רבי יוסף בענין הגוי הנ"ל, ואמרתי את מה שכותב רבנו יוסף חיים ב'אדרת אליהו' והיינו שמחים מאוד.

ביום ראשון חזרנו לירושלים, ובצהריים לאחר השיעור עם ראש הישיבה - פגשתי בצדיק רבי יוסף וולטוך, ואמרתי לו שגילו לי כבר מן השמים, והסברתי לו את כל מה שכתוב שם, ושמח שמחה גדולה.

"שאו את ראש כל עדת בני ישראל" (א, ב).

ללמד סניגוריה על עם ישראל

שואל רבנו יוסף חיים מבבל (בספרו 'עוד יוסף חי'): לכאורה המילה "כל" מיותרת, שכן היה די לומר: "שאו את ראש עדת בני ישראל", וממילא נבין שהמדובר בכל כלל ישראל? ועוד, מדוע נכתב לבית אבותם?

והשיב על כך, כי הנה ידוע שצריך כל אדם ליהרר שלא ידבר חובה וקטרוג על ישראל לפני הקדוש ברוך הוא, ואפילו על הרשעים שבהם. ואף על פי שהחכם צריך להוכיח את רשעי ישראל ורשאי לדבר עמהם קשות כדי להחזירם למוטב, עם כל זה לפני הקדוש ברוך הוא לא ידבר חובה וקטרוג, שהרי ישעיה הנביא ע"ה שאמר לקדוש ברוך הוא (ישעיהו ו, ה): "ובתוך עם טמא שפתים אנכי יושב" - נענש, ואפילו שבאמת היו רשעים.

וסיפר רבנו יוסף חיים זצ"ל על כך, כי שמע מאדם המדבר בגנות עם ישראל היושבים בארצות אירופה ואומר כי הם מחללי שבת בפרהסיא מקטנם ועד גדולם, ואוכלים מאכלות אסורות, ועוד הרבה בגנותם. אמר לו הרב: מדוע

אתה מקטרג על עם ישראל? וכי משהו שאל אותך עליהם? ענה: וכי איזה שבח יש ביהודים האלו שאני מספר עליהם? אמר לו הרב: יש ויש, שהרי תמצא באותם אנשים שמחללים שבתות, ואוכלים בשר חזיר, ובשר וחלב, ושותים יין עם הגויים, ובכל זאת מחזיקים ביהדות אומרים בפה מלא שהם יהודים ולא מתביישים בכך, ואדרבה מתגאים ביהדותם!

ובזה יובן הפסוק "שאו את ראש כל עדת בני ישראל", שתיבת "כל" באה לרמוז, כי אפילו לאותם בעלי עבירות תעשו נשיאות בשבח וזכות וסניגוריה. ואיזה שבח תמצאו להם? - "למשפחותם לבית אבותם", דהיינו שיש להם מעלה שלא נושאים נשים נכריות, אלא רק נדבקים למשפחותם שהם לבית אבותם, והם נוהרים בזה, מפני שחביב עליהם שם יהדותם שלא יפסק מזרעם ולא יוסר מעליהם. עכ"ד.

ועל רבי יצחק לוי מברדיצ'וב זצ"ל המכונה 'סנוגורן של ישראל' מסופר, כי פעם עבר ליד אדם שהיה מעשן סיגריה בשבת. ובראותו את הרב, התבייש וזרק את הסיגריה מידו. נשא הרב את עינו למרום ואמר: ריבוננו של עולם! איזה עם נפלא יש לך! הנה, אפילו כשהם מחללים שבת בפרהסיא, עדיין יש להם בושט פנים במעשי העבירה! וכך היה רגיל הרב למצוא תמיד סנוגוריה על עם ישראל.

ופעם אחרת ראה אדם מעשן בשבת, ואמר לו: אולי אינך יודע ששבת היום? ענה: אני יודע. אמר ר' יצחק לוי: ראו, שאפילו שהוא מחלל שבת, בכל זאת אינו משקר!!

ובתלמוד (שבת קכו.) מסופר על אדם אחד שירד מגליל העליון ונשכר אצל בעל הבית אחד בדרום. לאחר שלוש שנים של עבודה, בערב יום הכפורים, אמר לאדון: תן לי שכרי ואלך ואזון את אשתי ובני. אמר לו: אין לי מעות. ביקש ממנו פירות במקום הכסף, אך האדון אמר לו כי אין ברשותו. ביקש שוב: תן לי קרקע, - אין לי. תן לי בהמה, - אין לי. תן לי כרים וכסתות, - אין לי. ארז את חפציו והלך לביתו בפחי נפש.

לאחר הרגל, נטל בעל הבית שכרו בידו, ועמו שלושה חמורים מלאים של מאכל ומשתה ומיני מגדים, והלך לביתו של השכיר, אכלו ושתו ונתן לו שכרו בשפע רב.

אמר לו: בשעה שאמרתי לך אין לי מעות, במה חשדת אותי? אמר לו: דנתי אותך לכף זכות, שמא נודמנה לך סחורה בזול וקנית אותה בכל כסףך.

ובשעה שאמרתי אין לי בהמה? אמרתי שמא השכרת ביד אחרים. ובשעה שאמרתי אין לי כרים וכסתות? אמרתי, שמא הקדשת כל נכסיך לשמים. אמר לו בעל הבית: בשבועה! שבדיוק כן היה, והקדשתי כל נכסי משום הורקנוס בני שלא עסק בתורה, ולא רציתי שיירש אותי. וכשבאתי אצל חברי בדרום התירו לי כל נדרי, לכן עכשיו יש לי כדי לשלם חובך. וסיים: ואתה, כשם שדנתני לזכות, הקדוש ברוך הוא ידון אותך לזכות.

וכתב הגאון רבי אריה ליב יעלין (בפירושו 'פה עינים') בשם השאילתות, שאותו אדם שהיה בגליל העליון הוא רבי עקיבא, שנשא את רחל בתו של כלבא שבוע, ועוד לפני שלמד תורה, היה צניע ומעלי כפי שמעידים לנו חז"ל (כתובות סב:), ובעל הבית שלו היה רבי אלעזר בן הורקנוס [וככל הנראה, בנו נקרא על שם אביו].

נתאר לעצמנו, באיזה מצב היה אותו שכיר שעזב את אשתו ובניו, ולאחר שלוש שנות עבודה הוא מבקש משכורתו עליה עבד בזיעת אפו, ואילו בעל הבית עונה לו: אין לי. ולאחר שניסה לבקש כל מה שאפשר, הוא יוצא ממנו בידים ריקניות והולך לביתו. אדם אחר היה אומר: פעם ראשונה, אני עוד מסוגל לדון לכף זכות, וכן פעם שניה וכו', אבל לאחר חמש פעמים שהלה מתחמק, אני לא מסוגל כבר לדון אותו לכף זכות. ולא עוד, אלא שרואה הוא לנגד עיניו את כל נכסיו של בעל הבית, ובעל הבית אומר לו להיפך! בודאי כי במצב שכזה אי אפשר לדונו לכף זכות! ובכל זאת הוא דן אותו לכף זכות, והמציאות הוכיחה את עצמה, שכפי שדן אותו כך היה.

על אחת כמה וכמה, שיש לדון כל יהודי לכף זכות, ובפרט שברוב המקרים ישנם הרבה צדדים המחייבים זאת, וכשם שנדון את חברנו לכף זכות על אף שלא היה כך, הקדוש ברוך הוא גם ידונו לכף זכות גם במקרה שהאמת אינה כן. (לבוש יוסף).

"שאו את ראש כל עדת בני ישראל" (א, ב).

להגביה ולהרים נשמות עם ישראל

עליכם לשאת ולהגביה את נשמות ישראל אל ה"ראש" שלהם - שורש ומקור הנשמה. (ספר המאמרים).

דבר שבמנין אפילו באלף לא בטל

רבי יצחק מאיר מגור בעל חידושי הרי"ם, היה אומר: הקב"ה ציוה למנות את ישראל כדי שיהיו "דבר שבמנין", ודבר שבמנין אפילו באלף לא בטל.

גם הקב"ה נמנה עם ישראל

רוצה לומר, מי שהוא ראש ומתנשא לכל לראש, תמנו עמכם. אמר הקב"ה למשה: צרף אותי עמהם להשלים החשבון. וזהו שאמר (תהלים טז, ה): ה' מנת חלקי וכוס"י, לשון תכוסו על השה שהוא לשון מנין, כך הקב"ה מצטרף לחשבון עם ישראל ונמנה עמהם, וכן עשה בכניסתו למצרים, והיו שבעים נפש חסר אחת, והשלים הקב"ה למנינם. וכל שעה שישראל נמנים לדבר מצוה - שכינה עמהם (רבנו אפרים ז"ל, הובא בנחל קדומים).

"בְּמִסְפָּר שְׁמוֹת" (א, ב).

האוהב נהנה להזכיר שם אוהבו

חביבין ישראל לפני, שאני רוצה שתזכיר שמותם שיש לי נחת רוח להזכיר שמם. כי השונא אינו רוצה להזכיר שם שונאו, אבל האוהב רוצה בכל פעם להזכיר שם אוהבו. וכן הוא טעם (שמות לה, ל): ראו קרא ה' בשם בצלאל, וכן (שמות לג, יז): ואדעך בשם. (הרב פני דוד זיע"א).

"כָּל זָכָר לְגִלְגָּלָתָם" (א, ב).

משה רבנו ע"ה ידע גילגוליהם של ישראל

משה רבנו ע"ה ידע כמה פעמים יתגלגל כל אחד מישראל, וזהו סוד: כל זכר לגלגלותם, מלשון גלגול ועיבור. וכתב הגאון חיד"א, כי בדווקא אמר הפסוק: "כל זכר לגלגלתם", שכן דוקא הזכר בא בגלגול, משא"כ הנקבות, בדרך כלל אינן באות בגלגול.

ו**כותב** ה"ערכי נחל", מדוע מלך שלמה המלך על כל העולם כולו, ואף על החי ועל הצומח, בעוד דוד אביו, ואפילו משה רבנו - לא מלכו אלא על ישראל בלבד?! אין זאת, הוא כותב, אלא משום שעד לתקופת שלמה המלך, קיננה נשמה חדשה בכל יהודי שנולד. אולם, מתקופתו ואילך, החלו הנשמות להתגלגל ולבוא לעולם הזה, וכך אירע שנשמות ישראל התגלגלו גם בקרב הנכרים, ואף בגופם של בעלי חיים וגם בצמחים וכדומה. ומאחר שהובטח לשלמה המלך שימלוך על כל ישראל, נוצר צורך להמליכו על כל העולם, כדי שגם אותם גלגולים יהיו נתונים למרותו.

מנין עם ישראל כמספר המלאכים

מספר מחנות ישראל והדגלים, כמספר המלאכים בארבעה מחנות שכינה. ועל כן אמר 'במספר שמות', כלומר במספר המלאכים. שכן היו ישראל באותו מעמד קדוש כמלאכים גופניים כאן למטה, ומספרם כמספר המלאכים המשרתים במרום. וזהו שאמר: תפקדו אותם לצבאותם, כלומר, נגד צבאות השמות, כי ישראל הם צבאות מטה נגד צבאות מעלה. (רבינו בחיי).

"תִּפְקְדוּ אֹתָם לְצִבְאוֹתָם" (א, ג).

מדוע אסור למנות ציבור?

רבנו בחיי מבאר מדוע אסרה תורה למנות את הציבור לגולגולתם, כי עד עתה נמצא כל יחיד בתוך כלל הרבים, ולפיכך ניצול הוא מדין שמים בזכות הכלל. אמנם, ברגע שמונים ופורטים את הכלל להרבה יחידים, אזי נידון כל יחיד לבדו.

ומ**סופר** על הגאון רבי מאיר שמחה מדוינסק זצ"ל בעל ה'אור שמח', שכאשר חלה את חוליו האחרון, נשאל מחכם גדול אחד, האם כדאי שיתפללו עליו בשיבות ובתי כנסיות ויאמרו תהלים לרפואתו. והשיב, כי מוטב שלא יתפללו במיוחד עבורו, שכן על ידי זה ייפרד מתוך הכלל, והתביעה עליו בשמים תהיה גדולה יותר, כאשר ידונו אותו לפי מעשיו, שלא בתוך כלל ישראל.

לפי זה מובן, שכאשר דוד מנה את העם, נפרדה החבילה של כלל ישראל, והיה כל יחיד נידון כבודד. כיון שכך, נתרבתה עליהם מידת הדין, ולכן נידונו במגיפה.

ויש להביא כאן את מה שכתב הזוהר הקדוש (נח, דף סט): על ענין השונמית שאמר לה אלישע (מלכים ב' ד, יג): היש לדבר לך אל המלך או אל שר הצבא, ותאמר בתוך עמי אנכי יושבת. ויש לבאר, מה ענתה לו השונמית על מה

שאמר לה היש לך לדבר אל המלך, ומה בכך אם בתוך עמה היא יושבת? אלא, אומר הזוהר הקדוש, היה זה ביום ראש השנה, וכך אמרה לו: כעת אני כלולה בתוך עמי, ואם תתפלל עלי לבד - ייזכרו עוונותי ביחידות, ובכך אינני חפצה. (מוסר חכמים).

"וְאֵלֶּה שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר יַעֲמְדוּ אִתְּכֶם" (א, ה).

הרמזים והסודות בשמות הנשיאים

"לראובן אליצור בן שדיאור" (א, ה) מה הצור סובל כל מה שבבית, כך הקב"ה סבל עוונותיו של ראובן, ומחל לו כשעשה תשובה. וממי למד? מיהודה, כשאמר (בראשית לח, כד): הוציאוה ותשרף. וזהו שד"י-או"ר - הושלך לאש ואז הודה, וגרם גם לראובן להודות.

"ליהודה נחשון בן עמינדב" (א, ז) שירד נחשול של ים בטרם נבקע, והנו"ן מתחלף בלמ"ד, בן עמינדב, שנעשה נדיבו של הקב"ה. לכן זכה יהודה למלכות, היתה יהודה לקדשו (תהלים קיד, א), מלמד שקידש שמו של הקב"ה על הים, ומחמת כן - ישראל ממשלותיו, נעשה מושל לישראל.

ועיין בזוהר הקדוש פרשת נשא (קכד:), שכאשר השליכו עץ עם שם ה' למים במי מרה ושתו כולם ויצאו נקיים, הוברר שהנקבות נשמרו מן המצרים, והזכרים נשמרו מן המצריות, ובכך הוסר חשד ישראל בנשותיהם, ושוב לא יכלו המצרים להלעיז עליהם, שהיו מקטרגים ואומרים שבניהם של ישראל צאצאיהם הם, ומיד כשנבדקו ונמצאו נקיים, ייחד הקב"ה שמו על ישראל. וזה שכתוב במי מרה (שמות טו, כה): שם שם לו חוק ומשפט ושם נסהו, עכ"ד הזוהר הקדוש, עי"ש. (מוסר חכמים).

"ליששכר נתנאל בן צוער" (א, ח) נתנאל - שנתנו התורה בלכם. בן צוער - שקבלו עליהם טורח צער של כל ישראל, שהיו שואלים ומשיבים להם.

"לבני יוסף לאפרים אלישמע בן עמיהוד" (א, י) הוא היה סבו של יהושע בן נון, ככתוב בדברי הימים (א' ז, כו): עמיהוד בנו, אלישמע בנו, נון בנו, יהושע בנו. (צל העדה) ונקרא כך על שם מעשה יוסף הצדיק. אמר הקב"ה: אל"י שמ"ע יוסף שציוותיו על הזנות, ולא שמע אל אדונו. אמר הקב"ה: עמי היה, שכבש את יצרו לעשות רצוני. ומה שכר גמלו האל, על שקידש שמו של הקב"ה? שפדאו צורו ונעשה מלך.

"לגד אליסף בן דעואל" (א, יד) ראיתי בספר 'אמרי נעים' (ויצא) שכתב, כי גד זכה שנקבר משה רבנו בחלקו, לפי שכשמינה ראש דגל לדן, היה יכול גד לומר: אני בכור לזלפה, ודן בכור לבלהה, וא"כ למה אני איני ראש דגל כמוהו? אך הוא לא דיבר נגד משה רבנו, לכן כתיב: אליסף בן דעואל, וכתוב לקמן (ב, יד) ברי"ש - רעואל, שעלה וזכה לריע אל שהוא משה רבנו שיקבר בחלקו. (נחל קדומים).

ועיין להרב חיד"א ז"ל בספרו נחל קדומים, שפירש את כל שמות נשיאי השבטים על דרך זו בשם מהר"א מגרמיזא ז"ל. ובסוף דבריו כתב וז"ל: וראיתי להקדוש רבנו שלמה אסתרוב ז"ל בפירושו כתב-יד, וזו לשונו: שמעתי שבכל מטה האמצעי של ד' דגלים - נזכר בסוף שמותיהם 'א"ל'. בדגל יהודה האמצעי - נתנאל, בדגל ראובן האמצעי - שלומיא"ל, בדגל אפרים האמצעי - גמליא"ל, בדגל דן האמצעי - פגעיא"ל. לקיים מה שנאמר (במדבר ה, ג): אשר אני שוכן בתוכם. וכן באו בנשיאים בחנוכתם זה אחר זה, נתנאל ביום ב', שלומיא"ל ביום ה', גמליאל ביום ח', ופגעיאל ביום י"א, וכשתצרך ב' ה' ח' י"א - עולה כ"ו, כשמו הקדוש שעולה כ"ו. ע"כ. וכעין זה כתב רבנו בחיי (לקמן ב, ב).

"אֵלֶּה קְרוּאֵי הָעֵדָה" (א, טז).

היו בנתינת עשרת הדברות

קריאי - ביו"ד כתיב, מלמד שכולם היו צדיקים, והם היו בנתינת עשרת הדברות. שהרי בפרשת קרח כתיב (במדבר טז, ב): "קראי מועד" - חסר יו"ד, על שהיו רשעים. (לקח טוב).

"וַיִּקַּח מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶת הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה" (א, יז).

שלא יטריחו על הציבור

מלמד שהשביעו אותם שלא יטריחו על הציבור, שכן מצינו 'לקיחה' - לשון שבועה, שנאמר (שמות כב, י): ולקח בעליו ולא ישלם. (מדרש הגדול).

"וַיְתִילְדוּ עַל מִשְׁפַּחֲתָם לְבֵית אֲבֹתָם" (א, יח).

משה ואהרן התפללו על הגדלת האומה

עצם הדבר שכל איש מבני ישראל עבר לפני משה רבנו ואחיו קדוש ה', והוא נודע אליהם בשמו ושם אבותיו "בכתב בני ישראל", היה זה בשבילו זכות גדולה, שכן הם שמו עליו עיניהם לטובה ובקשו עליו רחמים, להרבות ולהגדיל את מספר בני ישראל. (רמב"ן).

"לְגַלְגֵּלָתָם" (א, יח).

הזכרים - הנאה לעולם

מה גולגולת זו יש בה דברים הרבה משובחים, עיניים לראות, אזנים לשמוע, פה לטעום וחוטם להריח, והן כולן הנאה לגוף. כך הזכרים הנאה לעולם, שאין העולם מתקיים אלא בשבילם, ועוד שהברית תלויה בזכר, שנאמר (ויקרא כו, מב): וזכרתי את בריתי [דורש "וזכרתי" מלשון "זכר"] (מדרש הגדול).

"בְּנֵי נִפְתָּלִי תוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחֲתָם" (א, מב).

פתקו של נפתלי נותר בתיבה

הקשה הגאון רבי יצחק מוואלוז'ין זצ"ל בעל ה'פה קדוש', מדוע כאן נאמר 'בני נפתלי' ולא לבני, כמו שנאמר בשאר השבטים? והנצי"ב בספרו 'העמק דבר' כתב ליישב בשמו: שמעתי מפי חותני הגאון מוהרי"ץ זצ"ל בשם האר"י הקדוש (ליקוטי תורה במדבר), שמתחילה היו מניחין כל הפתקאות לכל ישראל בתיבה אחת גדולה, ואחר כך באו כל הנשיאים כל אחד בתיבה שלו, ובוררים כל אחד את הפתקאות, וכל נשיא שמצא אחד משבטו - היה מטיל בתיבתו, ואחר כך מנה מה שנתקבץ בתיבתו, משום הכי כתוב בכולם 'לבני', פירוש, זה הפתקה שייך לזה השבט, אבל בני נפתלי האחרון, לא היה נשיא שלו בורר כלל, אלא כל שבטו נשאר בתיבה הגדולה, משום הכי כתוב בני.

ויש מתרצים, לפי שבנפתלי היו בנות יותר מבנים, לכך ברכו יעקב בלשון אשה (בראשית לט, כא): נפתלי אילה שלוחה חנונית, ראשי תיבות 'אשה'. ותדע לך שכן הוא, שהרי כשמתו ששים ריבוא אנשים ולא נשים, אז נתרבו נשים יותר מאנשים. לכך כתיב בנפתלי 'בני' ולא 'לבני', כי נתרבו בנות יותר מבנים. (בעל הטורים).

"אֵלֶּה הַפְּקָדִים אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן... וַיְהִיו כָּל פְּקוּדֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל... וַיְהִיו כָּל הַפְּקָדִים" (א, מד-מו).

רמז לשלשת טעמי הפקידה

שלוש פעמים חזר הכתוב ושנה אותן הלשונות, לפי שכאן מרומזים שלושת הטעמים של הציווי לפקוד את ישראל: א. כדי שיעברו לפני משה ואהרן ויזכרו בשמותיהם, וישימו עליו עיניהם לטובה. ב. כדי לקבוע מי ראוי לצאת למלחמה, וכמה מספרם. ג. כדי להודיע כמה גדולים חסדי הבורא, כי משבעים נפש שירדו מצרימה, יצא מחנה עצום ורב של למעלה מששים ריבוא, אחרי תקופה כה קצרה. (כתב סופר).

"וְיָאֵת רֹאשָׁם לֹא תִשָּׂא בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (א, מט).

בני תורה יראו עצמם נבדלים ומורמים מעם

כתב רש"י: כדאי הוא לגיון של מלך להיות נמנה לבד. שבט לוי נמנה לבד, כי עליהם מוטלים חובות נעלות יותר. וברמב"ם סוף הלכות שמיטה ויובל (שמיטה ויובל פי"ג ה"ג) מביא, כי כל תופשי התורה בימינו הם כשבט לוי. ומכך ניתן להסיק, כי גם בני התורה צריכים לראות עצמם שונים ונבדלים ומורמים מעם, ולעולם לא יוכלו להשוות ולבדוק מעלתם ביחס לבני ישראל, כי הם נדרשים למלאות חובותיהם ביתר דייקנות כמו הלויים. (מוסר חכמים).

"וַיִּבְנֹסֶעַ הַמִּשְׁכָּן יוֹרִידוּ אֹתוֹ הַלְוִיִּם וַיִּבְחַנְתָּ הַמִּשְׁכָּן יָקִימוּ אֹתוֹ הַלְוִיִּם וַיִּהְיֶה הַקָּרֵב יוֹמָת" (א, נא).

מדת הדין מתוחה על הזר הקרב

הלויים ובחנות המשכן יקימו - ר"ת: הוי"ה למפרע, וכן: הלויים, והזר הקרב יומת. וכבר הודעתך, כי בכל מקום שתמצא השם למפרע בהיפך אותיותיו - מורה על מדת הדין, כי כן הזכירו המן הרשע בהיפך אותיותיו, וכל זה איננו שוה לי, ונהפכה מדת הדין עליו. והנה בענין עבודת הלויים הזכיר תחלה בכתוב הזה השם הנעלם, ואחר כך הזכיר השם המפורש

שתי פעמים למפרע, להורות על מדת הדין שהיא מתוחה על הזר הקרב לעבודת הלוויים, כענין שנאמר בעוזא (דברי הימים יג, י).

והלויים יחנו סביב למשכן, ויאמר ה' לאדם לעבדה ולשמרה, לעבדה מבפנים ולשמרה מבחוץ, לעשות גדרים וסייגים לשמירת הגן שלא יכנסו כוחות הטומאה לפנים, וזהו סוד שמירת המקדש, שציווה הקב"ה לכהנים וללויים, והנה הכל רמוז פנימי וחיצוני. (שערי צדק, לרבי יוסף גיקאטיליא, השער התשיעי).

"והזר הקרב יומת" (א, נא).

ה'זר' הוא היצר הרע

לית 'זר' - אלא יצר הרע דדמיא לכל חיין ועופין דורסים (זוהר הקדוש, פנחס דף רלח.). מאן דאית ביה מום לא יקרב, והזר הקרב יומת, והיינו ממז"ר - מו"ם זר, מום נוקבא, זר זכר (זוהר הקדוש, צו דף לג.).

"איש על מחנהו ואיש על דגלו לצבאתם" (א, נב).

הסדר כגורם לשלימות

מי שמרושל בהתנהגותו ואיננו מסודר ומדויק במעשיו, הריהו גם מבולבל בדעתו ובמחשבתו, ואיננו מוכשר לעבודה קבועה ויציבה. אדם צריך לדקדק בסדרו ביום צאתו לדרך כביום בואו, ויש גם רמז לזה בהלכה: הדס שוטה - הוא מי ששלושת העלים שבגבעול שלו אינם כסדרם.

וכן אנו מוצאים בכל התורה שהיא מבוססת על הדיוק והסדר, רגע אחד בלבד מבדיל בין השבת לחול, נימא אחת מבדילה בין שחיטה כשרה לשחיטה פסולה, טיפה אחת מבדילה בין מקוה כשרה למקוה חסרה, צעד אחד מבדיל בין מחנה לויה למחנה שכינה, הלוויים מוזהרים שלא לעשות עבודת הכהנים, והכהנים מוזהרים שלא לעשות עבודת הלוויים, הלוויים מוזהרים שלא יעשה האחד את מלאכת חברו, איש איש על עבודתו ועל משאו, איש על מחנהו ואיש על דגלו, איש איש לייעודו ולתפקידו המיוחד לו, והכל יבוא על מכוננו הראוי. (רבי שמחה זיסל מקלם).

מלמד על חביבותן של ישראל

אמרו במדרש: אשרי האזניים ששמעו עד היכן שמר ועד היכן נצר הקדוש ברוך הוא את ישראל (דברים לב, י): "יצרנהו - כאישון עינו!" בוא וראה איך חיבבן ושמרן ונצרון, שאמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: אמור להם שיעשו לי משכן, ואשכון ביניהם. ולא עוד, אלא שאעשה אותם דגלים, שנאמר: "איש על דגלו!"

נתאוו ישראל לדגלים

כך אמרו במדרש (במדבר רבה, במדבר פ"ג ס"ג): בשעה שנגלה ה' על הר סיני, ירדו עמו רבבות של מלאכים, שנאמר (תהלים סח, יח): "רכב אלהים רבותים אלפי שנאן ה' בם סיני בקדש", והיו כולם מוכתרים בדגלים, שנאמר (שיר השירים ה, י): "דגול מרבבה". כיון שראו אותן ישראל שהם עשויים דגלים דגלים, התחילו מתאווים לדגלים. אמרו: הלוואי כך אנו נעשים דגלים כמותן! שנאמר (שיר השירים ב, ד): "הביאני אל בית היין" - זה סיני, שניתנה בו התורה שנמשלה ליין - "ודגלו עלי אהבה". אמרו: הלוואי הוא מגדיל עלינו אהבה בדגלים. אמר להם הקדוש ברוך הוא: מה נתאוותם? להיעשות דגלים?! חייכם, שאני ממלא משאלותיכם, שנאמר (תהלים כ, ו): "ימלא ה' כל משאלותיך". מיד הודיע הקדוש ברוך הוא ואמר למשה: לך ועשה אותם דגלים כמו שנתאוו.

נתבונן בדברים, ונשתומם: מעמד הר סיני, ההר בוער באש עד לב השמים, חושך ענן וערפל, וקול שופר חזק מאד, וקול ה' בכח קול ה' בהדר, קול ה' שובר ארזים. נפתחו לפני ישראל השמים ושמי השמים, ובורא העולם מתגלה לעמו ללמדם תורה ומצוות. כל העם זוכה לראות מראות אלהים והגיעו לדרגת נבואה, ושמע את הקול מדבר מתוך האש הגדולה ונפשם יוצאת בדברו, ובכל המעמד הנורא והמפעים, עיניהם וליבם נתונים רק לדבר אחד: שהמלאכים העומדים סביבם מעוטרים בדגלים... ולזה הם מתאווים.

עבודת ה' מאחדת את כולנו לעם אחד

אפשר לבאר ע"פ מה שכתב מרן החיד"א זצ"ל, כי גם לימים האלו ממש, הימים שמראש חודש סיון ועד לחג השבועות הבא עלינו לטובה, ישנה סגולה מיוחדת, שראוי ורצוי לנצלה. שכן בראש חודש באו בני ישראל למדבר סיני (שמות יט, ב): "ויחן שם ישראל נגד ההר", ופרש רש"י: כאיש אחד, בלב אחד. ומני אז, מסוגלים ימים אלו לקניית

אחדות בעם ישראל - לשלום בית של קיימא, להתקרבות ושותפות אמת במשפחה, להשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם, לאהבת רעים ומתיחת קו על יריבויות נושנות, ולפיוס בין פלגי העם לכל שבטיו ועדותיו: "כאיש אחד, בלב אחד!"

זה הזמן לניצול רוח האחוה המושפעת ממרום, ומרן החיד"א זצ"ל מבטיח, כי מי שיעשה בימים אלו צעד לקראת השלום והאחוה, יסייעו לו מן השמים בכפל כפליים!

אולם פרט נוסף ישנו בסגולת השלום והאחוה שהיתה בימים ההם ומקרינה לזמן הזה: "ויחן שם ישראל - נגד ההר", השלום והאחוה היו במבט אל הר סיני, אל התורה ונותן התורה. וכך אנו מוצאים גם בפרשתנו, פרשת במדבר: "איש על דגלו באותות לבית אבותם יחנו בני ישראל" - מנגד סביב לאוהל מועד יחנו. לכל שבט היתה ייחודיות משלו, דגל משלו, מקום בפני עצמו. מה איחד את השבטים? מה היה הברית התיכון? שכולם חנו סביב לאוהל מועד, מקום עבודת ה', מקום הלוחות והתורה.

ישנם בעם ישראל שבטים שונים - שבט יששכר עסק בתורה, שבט זבולון עסק בסחורה וכו'. אבל עבודת ה' - התורה והמצוות, מאחדות את כולנו להיותנו עם אחד, כמנורה של פרקים. וא"כ זו היתה מטרתם של עם ישראל להיות כדגלים מאוחדים יחד סביב המשכן והקודש, אפי' שלכל אחד הייחודיות שלו, כולם מתאחדים סביב התורה בלב אחד. כאיש אחד.

ובספר "צרור המור" הביא ממדרשי חז"ל, שתאווה זו שהתאוו ישראל לדגלים, היא מצד מדרגה יותר גדולה מאמירת נעשה ונשמע ומתן תורה והקמת המשכן וכליו, וכשראו דמות יוצרם בדגלים רצו להידמות אליו, פלא פלאות.

סוד הדגלים

דע אחי חביבי סוד הדגלים. הנה ארבעה דגלים הם כנגד ארבע חיות אשר נושאות את כסא הכבוד בארבע פנים.

דגל יהודה - אריה. דגל ראובן - אדם. דגל אפרים - שור. דגל דן - נשר.

דגל מחנה יהודה היה נוסע תחלה ועמו מטה יששכר וזבולון, להיותו דוגמת מחנה גבריא"ל אוריא"ל (שמעיאל) לפני השכינה, וכולם נקראים מחנה גבריא"ל.

דגל מחנה ראובן היה בדרום. ועמו מטה שמעון וגד, והיו דוגמת מחנה מיכאל"ל (כוכביאל"ל פדיאל"ל) מימין השכינה, ושלשתם נקראים מחנה מיכאל.

דגל מחנה אפרים ועמו מטה מנשה ובנימין, והיו דוגמת מחנה רפאל"ל (זבדיאל"ל אחזיאל"ל) מאחורי השכינה, ושלשתם נקראו מחנה רפאל.

דגל מחנה דן צפונה, ועמו מטה אשר ונפתלי, והיו דוגמת מחנה אוריא"ל דניאל"ל (רמאל"ל) משמאל השכינה, ושלשתם נקראו מחנה אוריא"ל. (רבינו בחי).

ועתה נביא סוד הדגלים כמובא בילקוט ראובני: אומר לך דברים בכסא הכבוד ובארבע מחנות שכינה. ואשא עיני וארא והנה אדם בא, ושאלתי לו מי הוא הבא לקראתנו? ואמר לי: מלפני הקב"ה יצא וממתיבתא דרקיעא הוא, והלך זה ובא זה, ואמר שם במתיבתא דרקיעא: כשהיו ישראל במדבר, היו מקיפים ענני כבוד עליהם, אחד לפניו ואחד לאחריהם ושניים משני הצדדים, ואחד למעלה מפני החמה והצנה, ואחד לפניו משפיל את הגבוה ומגביה את הנמוך כדי שלא יכשלו.

וגם ראו שם, אותו שהיה בראש הדגל ואור השכינה קבועה בתוכו, ושאלו: היאך היה הסדר קבוע? והשיבו: ארבעה דגלים הם.

דגל יהודה למזרח ודומה לאריה, שנאמר (בראשית מט, ט): גור אריה יהודה. והיה על ראש הדגל דמות אריה ויוצאים למעלה ממנו ווי"ן של זהב דמות סייף, ועל ראש הסייף הוריד הקב"ה אמה מן הענן השביעי, וכתוב בו ג' אותיות מג' אבות - א' מאברהם, י' מיצחק, י' מיעקב, סימן אי"י, והיו אותיות הללו מזיו השכינה.

ובדרום היה חונה דגל של ראובן, שנאמר (במדבר ב, י): דגל מחנה ראובן תימנה. והיה על ראש הדגל ווי"ן של זהב דמות סייף, והיה על ראש הדגל דמות אדם הדומה לדודאים, על שם (בראשית ל, יד): "וימצא דודאים בשדה".

ולמעלה מן הסייף היה אמה מן הענן, וחקוק על אותו ענן ג' אותיות מג' אבות העולם; ב' מאברהם, צ' מיצחק, ע' מיעקב, וסימן - בצ"ע. והיו האותיות הללו מזוי השכינה.

ובמערכ היה חונה דגל של אפרים, שנאמר (במדבר ב, יח): דגל מחנה אפרים ימה. והיה על ראש דגלו ווי"ן של זהב דמות סייף, ודמות הדגל דמות דג, על שם (בראשית מח, טז): "וידגו לדוב". ולמעלה מאותו סייף היה אמה מן הענן, וחקוק מג' אותיות מג' אבות העולם; ר' מאברהם, ח' מיצחק, ק' מיעקב, וסימן - רח"ק. והיו האותיות הללו מזוי השכינה.

ובצפון היה חונה מחנה דן, שנאמר (במדבר ב, כה): דגל מחנה דן צפונה. והיה על ראש דגלו ווי"ן של זהב דמות סייף, והיה דמות דגלו כמו נחש, על שם (בראשית מט, יז): "יהי דן נחש עלי דרך". ולמעלה מן הסייף אמה מן הענן, וחקוק בו; מ' מן אברהם, ק' מן יצחק, ב' מן יעקב, וסימן - מק"ב. והיו האותיות הללו מזוי השכינה.

נשתיר ה' מאברהם, הוסיף עליו הקב"ה משמו שבו נברא העולם, שנא' (ישעיהו כו, ד): כי ביה ה' צור עולמים. העמיד הקב"ה ענן למעלה מן הארון, שהדגלים מסובבים לו, שנאמר (במדבר ב, ב): סביב לאוהל מועד יחנו. וקבע באותו הענן אותן שתי אותיות הקדושות, שהם י"ה. והיה זיום הולך בכל מחנה ישראל, והיה מאיר ביום כשמש ובלילה כירח, ובהן היו יודעין בין יום ובין לילה.

ואותם ב' אותיות הקדושים הם י"ה, פורחים הנה והנה ונראים על כל ד' דגלי השבטים כל ימות השבוע, לפעמים על דגל זה, לפעמים על דגל זה, וכן יהיה הסדר כל ימי השבוע עד יום ו' לערב שבת, ובמקום שהם עומדים וקידש עליהם היום, שם היו נחים ולא היו זזים ממקומם מעת שפוגע בהם רגע הכנסת שבת עד מוצאי שבת קודש, אז היו חוזרים ומתחילים להתראות בכל דגל מעת יציאת שבת מנהגם, וכן היה מנהגם בכל הימים. וכשהיה הקב"ה רוצה ליסע המחנות, היה הענן ששם י"ה נוסע מעל הארץ, והיו ד' עננים שבהם - אי"י בצ"ע רח"ק מק"ב, נוסעים אחריו וכשהכננים רואים העננים האלו נוסעים ועומדים אחר העמוד שבו י"ה, תוקעים בחצוצרות, והיו רוחות העולם מקטירות מור ולבונה, שנאמר (שיר השירים ג, ו): מי זאת עולה מן המדבר מקושרת מור ולבונה. [ע"פ ילקוט ראובני בשם ספר הפליאה בשינוי נוסחא].

בזמן הגאולה ירים דגל ישראל מבין האומות

הדגלים רומזים לנו, שלא יתבייש אדם בעבודת השם יתברך, אלא ירים עצמו כדגל ויחזק לבו לקיים מצות השם יתברך. כמו שכתוב (דברי הימים ב' יז, ו): ויגבה לבו בדרכי השם. וכן אמר רשב"י זיע"א בזוהר הקדוש (בראשית דף ד). אשריו לאדם שלא יכנס בבושה בעולם הבא, ואשריו לאדם אם הוא תקיף וחזק כעמוד ברזל בעולם הזה על מצוות התורה, שלא יבוש לקיים מצוות התורה.

ועוד, כמו שכל שבט ושבט היה לו דגל בפני עצמו ונתרבה שמחתם, כך בזמן הגאולה ירים השם יתברך את דגל ישראל מבין האומות, וידרכו על האומות כזבל ואשפה תחת בני ישראל. כמו שכתוב (ישעיהו מט, כג): והיו מלכים אומניך.

וכמו שלכל שבט היה דגלו בצבע אחר, כך עכשיו בגלות, ישראל מפוזרים, ויש מנהגים וחילוקי דינים ביניהם. אבל בזמן הגאולה יהיו כולם בלב אחד, וההלכה תהיה ברורה, ולא יהא זה אוסר וזה מתיר, כי אליהו הנביא זכור לטוב יתרוץ כל הקושיות ובעיות, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (ע"י ערוך ערך תק) כי "תיק"ו" הוא ראשי תיבות: תשבי יתרוץ קושיות ואבעיות, וכולנו נהיה אגודה אחת לעבדו שכם אחד, אמן.

הדגלים כנגד שם הוי"ה

ארבע מחנות דגלים כנגד ארבע אותיות הוי"ה ברוך הוא, ושמותם של ארבעת ראשי הדגלים הם: יהודה ראובן אפרים דן, שהם ראשי תיבות: אדיר, והוא רמז לשכינה השרויה בתוכם, כדכתיב (תהלים צג, ד): אדיר במרום ה'.

"איש על דגלו באתת לבית אבתם יחנו בני ישראל מנגד סביב לאהל מועד יחנו" (ב, ב).

סדר הדגלים וצבעם כפי שקבע יעקב אבינו

אמרו רז"ל (תנחומא, במדבר סי"ב) היה לו לומר 'איש על דגלו יחנו', ומהו שכתוב 'באותות לבית אבותם'? ופירש בעל מדרש תנחומא, כי משה רבנו ע"ה היה מיצר ודואג על זה הענין, כי אמר שמא תהיה קנאה בין השבטים, שראובן

יאמר אי אפשר לטול דגלים מצד מזרח או מצד מערב, וזה אומר כך וזה אומר כך, והקב"ה גלוי וידוע לפניו שמה מיצר, אמר לו הקב"ה: למה לך צער כל כך? כמו הסדר שציוה יעקב במצרים שישאו ארונו - כך תאמר להם, והם מכירים מקומם, כל אחד נוטל לפי כבודו.

וזה הרמז: איש על דגלו באותות לבית 'אבותם' דייקא, כמו שיש להם סימן מיעקב שנשאו את ארונו - כך יעשו בזה הזמן. אז שמח משה שמחה גדולה, שאין להם קנאה אלא אדרבא אהבה, וזהו שאמר (שיר השירים ב, ד): הביאני אל בית היין ודגלו עלי אהב"ה. והקב"ה עשה להם, שנתן להם דגלים כמלאכי השרת, כמו שכתוב (שיר השירים ה, י): דגול מרבבה, ולכל אחד עשה מפה צבועה על דגלו, כדי שיכירו מרחוק כל דגל ודגל. ושני סימנים היו לכל דגל ודגל, האחד - שהמפה היתה צבועה כצבע אבנו באבני האפוד, והאחד - שעל המפה רקומה דמות חיה שאותה ברך אביהם יעקב לכל אחד.

וכן, יעקב צוה בקבורתו שיהודה ויששכר וזבולון ישאוהו מצד מזרח. ראובן שמעון וגד מן צד דרום. אפרים ומנשה ובנימין מן צד מערב. דן ואשר ונפתלי מן צד צפון. יוסף אל יישא ארוני מפני כבוד המלכות, ולוי לא ישא מפני כבוד השכינה, כי עתיד הוא לטול את הארון. ובמקומם ישאו מנשה ואפרים, מפני שהם בכלל שבטים, כמו שכתוב (בראשית מח, ה): אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי.

צבעם של הדגלים וצורתם

ראובן היה צבע מפתו כמו אודם. שמעון היה צבע מפתו כמו פטדה. מנשה שהיה במקום לוי, היה צבע מפתו כמו ברקת. יהודה היה צבע מפתו כמו נופך. יששכר צבע מפתו כמו ספיר. זבולון היה צבע מפתו כמו יהלום. דן צבע מפתו כמו לשם. נפתלי צבע מפתו כמו שבו. גד צבע מפתו כמו אכלמה. אשר צבע מפתו כמו תרשיש. אפרים שהיה במקום יוסף צבע מפתו כמו שהם. בנימין צבע מפתו כמו ישפה. וזהו שאמר הכתוב: באותות לבית אבותם, וכמו שכתוב (לעיל א, ב): למשפחתם לבית אבותם.

וצורת החיה שברך להם אביהם, על מפת ראובן היה דיוקן של גיבור ורועה עזים, כמו שכתוב (בראשית מט, ג): ראובן בכורי אתה כחי וראשית אוני יתר שאת ויתר עז, אל תקרי עז בקמ"ץ - אלא עז בציר"י, וכן הוא קשה כמו עזים. ומפני זה היה על מפתו צורת עזים שרועה אותם. ויש אומרים, שעל מפת ראובן היו דודאים.

על מפת שמעון היה דיוקן של חרב, כמו שכתוב (בראשית מט, ה): כלי חמס מכרותיהם, זה חרב.

על מפת מנשה היה דיוקן של שור, כמו שכתוב (דברים לג, יז): בכור שור"ו הדר לו.

יהודה - היה על מפתו דיוקן של אריה, כמו שכתוב (בראשית מט, ט): גור אריה יהודה מטרף וגו'.

יששכר - היה על מפתו דיוקן של חמור, כמו שכתוב (בראשית מט, יד): יששכר חמור גרם.

זבולון - היה על מפתו דיוקן של ספינה וים, כמו שכתוב (בראשית מט, יג): זבולון לחוף ימים ישכן והוא לחוף אניות וירכתו על צידן.

דן - היה על מפתו דיוקן של נחש, כמו שכתוב (בראשית מט, יז): יהי דן נחש עלי דרך.

נפתלי - היה על מפתו דיוקן של אילה, כמו שכתוב (בראשית מט, כא): נפתלי אילה שלוחה וגו'.

גד - היה על מפתו דיוקן של דג, כי ג"ד אותיות ד"ג. ויש אומרים שהיה בקבוק על מפה שלו, כמו שכתוב (שמות טז, לג): קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן וגו', וכתוב (במדבר יא, ז): והמן כזרע ג"ד הוא.

אשר - היה על מפתו דיוקן של אילן זית וספל של שמן, כמו שכתוב (דברים לג, כד): וטובל בשמן רגלו וגו'.

אפרים - היה על מפתו דיוקן של ראם, כמו שכתוב (דברים לג, יז): וקרני ראם קרניו וגו'.

בנימין - היה על מפתו דיוקן של זאב, כמו שכתוב (בראשית מט, כז): בנימין זאב יטרף.

וידוע, שהשבטים נקראו 'חיה'. וזהו שכתוב: איש על דגלו באותות לבית אבותם.

הדגלים בעולמות העליונים

איש על דגלו, לעילא איתחם תחומין, מיכאל מימין, גבריאל משמאל, אוריאל מלפניו, רפאל מאחוריו. כן למטה, דגל מחנה יהודה כנגד מחנה מיכאל, דגל מחנה ראובן כנגד מחנה אוריאל, דגל מחנה אפרים כנגד מחנה רפאל, דגל מחנה דן כנגד מחנה גבריאל. (ילקוט ראובני, ע"פ הוזהר הקדוש במדבר דף קיח:).

כולם יחד מודים ומהללים

עם ישראל מפוצל לעדות שונות וכתות שונות, כל קבוצה לפי מנהג אבותיה. אבל סביב אהל מועד מקום השכינה, שם יחנו בני ישראל, כלומר, אמצעי ההתקרבות לשכינה שונים הם, ברם מטרת כולם - סביב לאהל מועד יחנו, והיינו, מקום השכינה עצמה סביבה חונים כל ישראל.

וכעין דברים אלו, אמר הגאון רבי מאיר שפירא זצ"ל, כי יש המקדימים 'ברוך שאמר' ל'הודו', ויש המקדימים 'הודו' ל'ברוך שאמר', אבל כולם יחד מודים ומהללים: 'יהי כבוד ה' לעולם'.

"איש על דגלו באתת לבית אבתם" (ב, ב).

הנקודה הפנימית שבלב האדם

כתוב בשיר השירים (א, ח): "אם לא תדעי לך היפה בנשים צאי לך בעקבי הצאן ורעי את גדיותיך".

ידוע, שלכל נפש מישראל יש אחיזה בקדושה, כל אחד לפי בחינתו המיוחדת לו. וכל אחד בא לעולם הזה לתקן איזה דבר מיוחד. אך איך ידע האדם בנפשו על מה בא לעולם הזה לתקן ולהשיב אמרי אמת לשולחו? ידוע, כי מסביב לשושנה יש קוצים - "כשושנה בין החוחים", וכן יש קוצים המשמרים ומסוככים את הכרם. וכך הוא באדם, כנגד הקדושה שבלב האדם, תמיד יש נקודה הנוטה לכיוון הנגדי, כי 'זה לעומת זה עשה אלקים' (קהלת ז, יד), ובנקודה זו יש להתמקד.

וזהו: אם לא תדעי לך 'היפה בנשים' - אותיות יפה בנשמ"ה - אם לא תדע את חלקך היפה והמשובח בקדושה מן הנשמה שאתה צריך לעסוק בו תמיד, אז 'צאי לך בעקבי הצאן' - לשון עקבים, היינו מדרגה נמוכה. כלומר תסתכל תמיד באיזה ענין רצונך נוטה לצאת מחוץ לקדושה, ובה המקום - 'תרעי את גדיותיך', שם תשקיע את כל המאמצים שלך לזמר את העריצים מסביב לשושנה ולכרם, כלומר לטהר את הלב והנשמה מכל סיג.

וזה הענין "איש על דגלו", הדגל מתנוסס ומתנופף לפי הרוח, כלומר לפי מה שנפשו חומדת, "באותות" - וזה האות לדעת מה דרוש תיקון, ועל זה לעבוד, עד שנעשה מ'דגלו' - "גדלו לה' איתי ונרוממה שמו יחדיו" (תהלים לד, ד).

"והחנים קדמה מזרחה דגל מחנה יהודה" (ב, ג).

הטעם לסדר הדגלים

טעם לסדר הדגלים על זה האופן, כבר דיברו בו הראשונים איש לפי עניינו, והקרוב אלי לומר בזה, שהם על סדר ארבע מדרגות הכוללים כל שלימות האנושי, והם: קנין החכמה, ואחריה קנין המדות, ואחריהם קנין הגבורה, ואחר כולם קנין העושר, כי כך סדרם הרמב"ם.

וחז"ל אמרו (נדרים לח.) אין השכינה שורה כי אם על חכם, עשיר, גבור, ועניו. כי הענוה ראש לכל המדות, על כן הדגלים האלו שבאו להשראת השכינה אשר בתוכם, סדרם על זה האופן איש איש על מעלתו, לומר לך, ראויין אלו שתשרה עליהם השכינה, כי כל ארבע מעלות אלו נמצאו בהם:

יהודה יששכר זבולון ראשונה יסעו, כי מהם תצא תורה. על כן נאמר כפול - קדמה מזרחה, להורות כי מהם תצא אור התורה. כי ביהודה נאמר (בראשית מט, י): לא יסור שבט מיהודה ומחוקק מבין רגליו, אלו ראשי גלויות ונשיאי ארץ ישראל (סנהדרין ה. עין שם), ואין מחוקק אלא תורה, שנאמר במשה (דברים לג, כא): כי שם חלקת מחוקק ספון, וכתוב (משלי לא, ה): פן ישתה וישכח מחוקק.

והחונים עליו מטה יששכר, שנאמר בו (דברי הימים א' יב, לב): ומבני יששכר יודעי בינה לעתים. מטה זבולון שנאמר בו (שופטים ה, יד): ומזבולון מושכים בשבט סופר. ועוד, שיהיה מחזיק ידי יששכר, ועל כן לא אמר: ועליו מטה זבולון, כי לא רצה לעשותו טפל למטה יששכר, להורות שהלומדה והמחזיק בלומדיה שקולים המה. ונאמר בהם: ראשונה יסעו, כי להם משפט הראשית במלחמה, כי מלחמתן של ישראל אינה בחרב וחנית, כי אם צריכין להיות כמושים מזויינים בחמשה חומשי תורה שנחלקו לשבעה ספרים, והיא כלולה במספר עשרים ושבע אותיות, כמספר ראשי תיבות של יהודה יששכר זבולון, לומר לך שזכות התורה מסייעת במלחמה, והם ראש דגל המורה על הנצחון.

דגל מחנה ראובן שמעון גד תימנה, שנקרא 'דרום' על שם 'דר-רום', שהשמש דר ברומו, כך כל הנכנע בטבע, לסוף הקדוש ברוך הוא מגביהו, וההכנעה - ראש לכל המדות הטובות. ומדה זו היתה אצל ראובן, כי הוא הודה ולא בוש במעשה בלהה, כמו שאמרו חז"ל (עיין סוטה ז:). מי גרם לראובן שיודה וכו', וכמו שמביא רש"י בפרשת וזאת הברכה (דברים לג, ז). וזה נמשך מן מדת הענוה, כי כל גבה רוח הוא בוש מלהודות על האמת.

ומן שמעון היו מלמדים וסופרים ועניים, אשר בהם ההכנעה מצויה יותר מבזולתם. וכן גד היה בעל צדקה, שנאמר בו (דברים לג, כא): צדקת ה' עשה ומשפטיו עם ישראל, רצה לומר, כי 'משפטיו' - דהיינו על פי שורת המשפט לא היה צריך לילך כי אם עם ישראל ולא בראש החלוץ, ועל צד הצדקה הלך לפניו כצדקת ה' ההולך לפני מחנה ישראל. וכדי שלא תאמר שמא מחמת גובה לבם הלכו בראש, תלמוד לומר (בראשית מט, יט): גד גדוד יגודנו והוא יגד עקב. הגדוד הלך בענוה, כעקב זה המורה על גדר הענוה, שנאמר (משלי כב, ד): עקב ענוה יראת ה'.

דגל מחנה אפרים מנשה ובנימין ימה ושלישים יסעו, כי מעלת הגבורה שלישית, וכתוב בהם (תהלים פ, ג): לפני אפרים ובנימין ומנשה עוררה את גבורתך וגו', כי יוסף בכור שור אשר לו הכח והגבורה, ובנימין זאב יטרף. וקנין זה הולך ופוחת, כי מיום ליום תש כוחו של אדם מצד התכח הליחה השרשית, כי יום המות מתחיל מיום היוולדו, על כן חנייתם לרוח מערבי, כי באותו רוח השמש הולך וחסר.

דגל מחנה דן אשר נפתלי צפונה. אשר משם זהב יאתה, ושלושתן היו בעלי עושר, שנאמר (בראשית מט, כ): מאשר שמנה לחמו, וכתוב (דברים לג, כג): נפתלי שבע רצון ומלא ברכת ה'. ושבת דן עשה עגלי זהב בעבור רוב זהב שהושפע להם, ועל כן היה מאסף לכל המחנות (במדבר י, כה). וקנין זה הוא הפחות שבכולם, לכך נאמר בו לאחרונה יסעו.

ופניית כולם אל השכינה שבאמצע, כי כולם כאחד טובים כשמשמשים בהם לשם שמים. ויהודה ראש דגל, כי הוא מלך ונקרא 'גור אריה' (בראשית מט, ט), על כן דינו לילך בראש במלחמה. וכן דן גור אריה (ע"פ דברים לג, כב) הלך באחרונה, כי עיקר המלחמה פנים ואחור. וראובן בכור - ראש דגל, וכן אפרים ראש דגל, כי יוסף הבכור. (כלי יקר).

"מטה זבולן ונשיא לבני זבולן אליאב בן חלף" (ב, ז).

התומך בתורה שכרו גדול כמו העוסק בתורה

'מטה זבולן', ומדוע לא אמר 'ומטה' כדרך שנאמר באחרים? לפי שזבולון היה מפרנס ליששכר, ללמדך שהיה זבולון עוסק בפרקמטיא ונותן לפיו של יששכר, לפיכך לא עשהו טפל לו, לומר ששכרו גדול כמותו.

כתב רבנו יהושע אבן שועיב בפרשתנו: ושמעתי מרבתי שכבר היה מעשה בדורות שעברו, בשניים שהסכימו שיעסקו האחד בתורה והשני בפרקמטיא ושיחלקו בכאן ובעולם הבא. וכשנפטר החכם - בכה עליו חברו, זכור מה שהסכמנו, והעידו שראו למת ששחק ממנו, והרכין בראשו להודות על הענין.

"דגל מחנה ראובן" (ב, ז).

ענין ארבע רוחות העולם, החיות והדגלים

כתב בספר הפליאה (דף מה:) וזו לשונו: ועתה בפעם הזאת אודיעך את כחי אשר נתחזקתי ונתאמצתי מפי אליהו ז"ל שבא אלי ושאלתי: מהו ה' בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה (משלי ג, יט). ואמרתי לו: להעמידני על ענין הכסא והחיות. ואמר לי: כי שנו במתיבתא דרקייע לפני הקב"ה, בחכמה ברא הקב"ה ד' רוחות העולם. מזרח מערב צפון דרום. מזרח - משם האור יוצא. מערב - אוצרות שלג, ואוצרות ברד וקור וחום יוצאים בעולם. דרום - טללי ברכה וגשמי ברכה יוצאים משם. צפון - משם חשך יוצא בעולם.

וכשם שברא הקב"ה ד' רוחות אלו כך סיבב לכסא ד' חיות ולמעלה מהם כסא הכבוד. וכסדר הזה אמר הקב"ה למשה כשעלה לרקיע לעשות בדגלים, והכי אמר ליה הקב"ה. משה! מזרח שממנו האור יוצא לעולם יהיה שבט לוי שנאמר (כאן ג, לח) והחונים לפני המשכן קדמה לפני אוהל מועד מזרחה וגו'. ועליו שבט יהודה שהם בעלי מלוכה ועליו שבט יששכר שהם בעלי תורה שנאמר (דברי הימים א. יב, לג) ומבני יששכר יודעי בינה לעתים. ועליו שבט זבולן שהם בעלי עושר.

דרום שטללי ברכה יוצא ממנו לעולם יהיה כנגדו שבט ראובן שהם בעלי תשובה והתשובה מדה טובה ורחמי הקב"ה באים על הבריות בשעה שעושין תשובה, ועליו מטה גד שהוא בעל גדוד שנאמר (בראשית מט, יט) גד גדוד יגודנו גד בגבורה. ראובן בתשובה ושמעון באמצע לכפר עליו, שנאמר (דברים לג, יב) חופף עליו כל היום.

מערב אוצרות שלג ואוצרות ברד קור וחום באים ממנו, יהיה כנגדו אפרים ובנימין ומנשה שנאמר (תהלים פ, ג) לפני אפרים ובנימין ומנשה עוררה את גבורתך ולכה כו'. ושכינה לעולם במערב שנאמר (דברים לג, יב) ידיד ה' ישכון לבטח. מצפון החושך יוצא לעולם, וכנגדו שבט דן למה שהוא החשיך את העולם בעבודה זרה שעשה ירבעם שני עגלי זהב וע"ז, חושך הוא שנאמר (ישעיהו כה, טו) והיה במחשך מעשיהם, וחזר על כל ישראל ולא קבלו ממנו אלא שבט דן שנאמר (מלכים א יב, כח) ויועץ המלך ויעש שני עגלי זהב, ועליו שבט אשר שהוא מאיר על החושך שנאמר (דברים לג, כד) ולאשר אמר ברוך מבנים אשר וגו'.

כונן שמים בתבונה. וכשם שברא הקב"ה ד' רוחות, כך ברא הקב"ה ד' דגלים, וכך ברא ד' מלאכים, שהם מיכאל גבריאל רפאל ואוריאל, וסיבבם אצל כסא מיכאל מימנו, כנגד ראובן, ולמה נקרא שמו מיכאל, שבשעה שעברו בים פתח משה בשירה ואמר (שמות טו, יא) "מ"י כמכה באלים ה'". וכשסיים את התורה אמר (דברים לג, טו) אין כא"ל ישורון, מי כמכה ואין כאל הרי מי כאל. אוריאל משמאל כנגד דן שהוא בצפון, ולמה נקרא שמו אוריאל, בשביל תורה נביאים כתובים שהקדוש ברוך הוא מכפר עליו, שנאמר (ישעיהו ס, א) קומי אורי כי בא אורך, ודוד אמר (תהלים קיח, כז), אל ה' ויאר לנו הרי אוריאל, היינו דכתיב (מיכה ז, ח) כי אשב בחושך ה' אור לי. גבריאל מלפניו כנגד יהודה משה ואהרן מלכות יהודה, ולמה נקרא שמו גבריאל, דכתיב (דברי הימים א ה, ב) כי יהודה גבר באחיו, וכתיב (ויקרא א, א) ויקרא אל משה, וכתיב (ישעיהו ט, ה) ויקרא שמו פלא יועץ אל גבור אבי עד שר שלום, הרי גבריאל. רפאל מאחוריו כנגד אפרים ולמה נקרא שמו רפאל כדי לרפאות שברו של ירבעם שיצא מאפרים שהיא במערב והיינו דכתיב (ירמיהו יז, יד) רפאני ה' וארפא הרי רפאל. ע"כ דבריו.

ואמרת לו, אדוני, העוד לך דברים בכסא זה? א"ל, יבא אחר ויגיד חלקו. וקודם צאתו משם והנה צורת אדם בא ושאלתי לאליהו זלה"ה מי הוא זה? וא"ל, גדול ממני, וברכתי השם ואמרת, זה יוציאני מאפילה לאורה. וקודם שהתחיל לדבר הלך לו אליהו ז"ל ומיד התחיל זה ואמר ד' מחנות הם, וזה סידורם ומעמדם. וכן הד' דגלים היו עומדים על דרך זה ועל ד' מחנות שכינה, דגל מחנה יהודה למזרח ועמו שני שבטים, כמו כן ראובן לדרום ועמו שני שבטים, כמו כן דן לצפון ועמו שני שבטים, כמו כן אפרים למערב ועמו שני שבטים, רפאל מאחוריו לרפאות שבט אפרים. וכך הוא סדרן החיה ששמה אדם ומחנה גבריאל ודגל מחנה יהודה למזרח, והחיה ששמה שור ומחנה רפאל ודגל מחנה אפרים למערב, והחיה ששמה אריה ומחנה מיכאל ודגל מחנה ראובן לדרום, והחיה ששמה נשר ומחנה אוריאל ודגל מחנה דן לצפון, ולפני פני נשר תשים פני כרובים כי ביקש יחזקאל להיות כרוב, רצה לומר ביקש רחמים ונהפך לכרוב, זה רמז (חגיגה יג:) אפי רברבא ואפי זוטרתא.

וכתב הנועם אלימלך (ריש פרשת במדבר, באמצע דבריו) שנשמות ישראל הם למעלה מהמלאכים, וכל עולם הוא כסא לעולם שלמעלה ממנו, והמלאכים הם מרכבה לעולמות שלמעלה מהם. וידעו ישראל שנשמותיהם הם מרכבה וכסא לעולמות העליונים, אבל לא ידעו שגם הגוף של האדם יש צורך בו לקשר עולמות תחתונים, ולהיות מרכבה לעולמות העליונים. וכשראו את דגלי המלאכים כשהם מרכבה לעליונים, התאוו שגם גופי ישראל יזכו להיות מרכבה לשכינה עי"ש.

כלומר, שבמעשה המשכן והדגלים שסביבו, זכו ישראל שגם גופותיהם יתקדשו לצורך גבוה, בבחינת (משלי ג, ו): בכל דרכיך דעהו. וכמו ששורש נשמתם הוא כסא ומרכבה לשכינה, כן גופם כאשר הוא מתקדש וכל הצטרכויותיו ניתנים לו לשם שמים, לצורך עבודת הבורא יתברך שמו.

ושכנו ישראל בדגליהם סביב למשכן, בכדי שקדושת המשכן תתפשט מנשמותיהם לגופם. וגם להיפך, שכאשר יקדשו גופם, להכינו לצורך גבוה, אז תתעלה מדרגת נשמתם יותר ויותר. כי אם נעשה הגוף נרתיק וכלי שרת, - ממילא מקבל הוא נשמה יותר מעולה וטהורה. (משנת יוסף דרשות, מאמר סא).

"וְנָסַע אֶהָל מוֹעֵד מִחֲנֵה הַלְוִיִּם בְּתוֹךְ הַמִּחֲנֵה" (ב, יז)

להיות סביב לתורה ולינן ממנה

כתב בספר 'חפץ חיים' על התורה, כי מכיון שהתורה מונחת בארון אשר באהל מועד, צריך אהל מועד להיות תמיד בתוך המחנות באמצע, לא קרוב ביותר לאחד ולא רחוק ביותר מהשני, כמו שהבימה באמצע בית הכנסת, וכמו

שעץ החיים היה נטוע בתוך הגן, וכתרגומו 'במציעות גינתא' - גם התורה היא עץ החיים, והכל צריכים להתרכז מסביבה והיא בתוכם.

ויען כי תוצאות חיים הם מהלב, לכן מקומו באמצע הגוף, ושולח את הדם הוא הנפש לכל אברי הגוף בשווה, וכולם יונקים ממנו, ומכל משמר נצור לבך.

ובהגהות 'מעשי למלך' שם כתב, שמרן הגאון רשכבה"ג רבי חיים עוזר זצ"ל מוילנא, אמר פעם בנאום הפתיחה באסיפת היסוד של ועד הישיבות, כי תורתנו הקדושה איננה בור מקווה מים מכונסים שאפשר לסותמה, כי מקור מים חיים היא, ואם אתה סותמו מכאן, הוא פורץ לו דרך ממקום אחר, וכמו שהתורה היא נצחית, "לא תשכח מפני זרעו" (דברים לא, כא), כן הוא עמנו המחזיק במעוז התורה - נצחי הוא, וכל כלי יוצר עלינו ועל תורתנו לא יצלה.

ועוד כתב ה'חפץ חיים' שם על הפסוק (במדבר ה, י): ואיש את קדשיו לו יהיו. כי משלו במדרש על זה, משל לאדם שהיו לו שלשה חברים, האחד אוהבו מאד, השני אוהבו מעט, והשלישי לא היה אוהבו ולא חשבו למאומה. פעם אחת, שלח המלך לקרוא לאותו אדם, וסריסי המלך הבהילו להביאו לפניו, והיה זה האדם מתיירא ואומר: שמא הלשינו עלי לפני המלך ויהרגני. אלך לחברי אוהבי אשר בטחה נפשי בו, ואבקשנו שילך לפני המלך כדי שימליץ טוב עלי.

הלך וקרא לאוהבו הראשון שהיה אוהבו ביותר, ולא אבה ללכת עמו, עזבו והלך בפחי נפש. החליט בנפשו ללכת אל אוהבו השני, ולבקש מלפניו ללכת עמו לפני המלך. אמנם, הלה הסכים ללכת איתו, אבל לא להיכנס אל המלך. הלך אצל השלישי שלא היה חושבו לכולם, ובקשו שילך איתו לפני המלך אשר סיפר לו כל מה שאירע לו עם שני חבריו, אמר לו: אל תירא, אני אלך אתך ואכנס לפני המלך, ואליץ בעדך עד שתנצל מידו, ולא תאונה אליך רעה. הלך עמו ולימד עליו זכות והצילו.

כך, האוהב הראשון שהוא אוהבו ביותר - הוא הממון שחביב לו לאדם מאד, ועוזבו ביום פטירתו, ולא יוליך בידו מאומה. שנאמר (תהלים מט, יח): לא ירד אחריו כבודו. האוהב השני - הם הבנים והקרובים שמלוין לאדם עד הקבר, ולאחר שנקבר נפרדים מעליו ועוזבים אותו לנפשו. החבר השלישי שהליץ בעדו והצילו - הם התשובה ומעשים טובים, שהולכים עמו לאחר פטירתו להליץ בעדו, שנאמר (ישעיה נח, ח): והלך לפניך צדקך. והמלך ששלח אחריו הוא מלך מלכי המלכים הקב"ה, שאין לפניו משוא פנים ולא מקח שוחד, ולא יינצל אדם מדינו, כי אם בתורה ובמעשים טובים.

האוהבים היותר נאמנים לאדם, הלא המה קדשיו שלו, המה יהיו אתו בתמידות, המה רעיו, אוהביו ופרקליטיו, להליץ עליו טובה לפני אדון הכל. ועל האדם להרבות אוהבים כאלו בחייו ולהתרועע אתם תמיד, אחרי שהם אוהביו נצח.

והכתוב סיים ואמר: איש אשר יתן לכהן לו יהיה, והוא, כי מכל הממון שהאדם רוכש בעודו בחייו, לא יישאר לו מאומה ולא לו יהיו, ורק מה שפיזר לצדקה וחסד זהו שלו בעצם, אשר יתן לכהן לו יהיה, היינו שאותן המעות הם שלו.

ובהגהות 'מעשי למלך' שם כתב, כי החפץ חיים זצ"ל פעם הוכיח במישור לאחד האמידים, על אשר לא הפריש מהונו בחייו לעמלי תורה, והניח יתרו לבניו. ואמר לו בדרך צחות, כי דוד המלך שיבח את זה שאוכל יגיע כפיו בחייו, שנאמר (תהלים קכח, ב): יגיע כפך כי תאכל אשריך וטוב לך. כלומר תאכלם אתה בעצמך, בעודך בחיים, אז אשריך וטוב לך. מה שאין כן אם תשאיר הונך ועמלך לבניך אחריו, מי יודע החכמים יהיו או סכלים, וישלטו בכל עמלך על פי דרך התורה.

והלא כן מצינו בריש לקיש שהיה תלמיד חבר לרבי יוחנן גיסו (בבא מציעא פד.), וברש"י (כתובות פד: ד"ה שכנגדי) משמע שהיה שקול כרבי יוחנן. ובמותו הניח רק קבא דמוריקא, וקרי על נפשיה (תהלים מט, יא): ועזבו לאחרים חילם (גיטין מז.). הרי שלימד דעת את העם לתקן הכל בעודם בחיים, אשרי אנוש יעשה זאת (ישעיה נו, ב).

"וְנִסְעָה אֶהָל מוֹעֵד מִחֲנֵה הַלְוִיִּם בְּתוֹךְ הַמִּחֲנֵה" (ב, יז).

להמשיך בתורה חיות לכלל האומה

בא לרמוז לשבט לוי ובכללם לבני התורה אשר נדבה רוחם לשבת בבית ה' לעולמים, שלא יתבודדו בארבעה אמותיהם, אלא מתפקידם לשבת בתוך המחנות, להיות המספקים חיות לכלל האומה.

"בְּאֶשֶׁר יַחֲנוּ בֵּן יִסְעוּ" (ב, יז).

כדרך שעושה בחול כך יעשה בשבת

היה רבי אברהם מסלונים דורש מקרא זה כמין חומר: "יחנו" - זה יום השבת, יום המנוחה. "יסעו" - הם ימות החול, ימות הטרדה והטלטול. וכמנהגו של אדם בזה כך בזה.

יש אדם שהוא משוקע כולו בענייני פרנסה וחומריות. כיון שהתייגע כסוס בכל ימות השבוע, באה שבת והוא ישן כל היום להחליף כח כדי שיוכל להמשיך בשבוע הבא את עבודתו. ויש אדם שהוא עובד את ה' כל ימות השבוע, כיון שבאה שבת, אורה ומנוחה בכל העולמות, והוא נהנה מקדושת השבת. אז הוא מתחזק ומגביר מעשיו ועבודתו, ומתחנן לפני ה' יתברך לקרבו אליו... (ירחון בית יעקב, גליון 85 עמ' 14).

"וְהָלוֹיִם לֹא הִתְפַּקְדוּ בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (ב, לג).

להיות עם הכלל

פסוק זה, נכפל שוב לעיל (א, מז) והלויים למטה אבותם לא התפקדו בתוכם. וביאר ראש ישיבת מיר הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל את ענין הכפילות כך:

הנה, בטעם הדבר שלא התפקדו בתוך בני ישראל, הביא רש"י את דברי המדרש רבה, שצפה הקב"ה כי עתידה להיות גזירה על הנמנים מבין עשרים שנה ומעלה שימותו במדבר, אמר: אל יהיו אלו בכלל. ועולה מדברי המדרש, כי אילו היו נמנים בכלל ישראל - אף הם היו מתים.

רבים שאלו על השואה האחרונה, איך נגזר דין חמור כל כך על הגה"ק רבי אלחנן וסרמן הי"ד, ועל עוד הרבה מגדולי ישראל, קדושי עליון. אכן התשובה לכך ברורה, היא כתובה כאן: הלויים לא חטאו בעגל, אך אף על פי כן, אם הם היו נמנים בתוך הכלל, הם היו מתים במדבר כמו כולם. כי על כן, זוהי הנהגת הקב"ה בעולמו, שמשגזרה גזרה על הכלל, היא חלה על כל מי שנמנה בתוך כלל זה, ואף היחידים כשלעצמם אינם ראויים לעונש זה, מכל מקום נענשים בעונש הכלל. לכך נצטוו משה למנותם מלכתחילה שלא בתוך בני ישראל, כדי שלא יענשו בכללם, כי כיון שניתנה רשות למחבל - שוב אינו מבחין.

למדנו מכאן על הצד הרע, שמי שלא נמצא בתוך הכלל אינו בגזרה עליהם, ועל אחת כמה וכמה מדה טובה המרובה ממידת פורענות, שראוי לאדם להיות בתוך הכלל בכדי לזכות בברכת הכלל, ומי שנמשך ויוצא מהכלל - אינו זוכה איתם. ואמר מרן הגר"ח שמואלביץ זצ"ל על כך, כי דבר זה ראינו בנס הצלת ישיבת מיר בשואה, אשר אלו שלא היו אתנו לאורך כל הדרך, ואפילו מי שפרש רק מעט בכדי לדרוש בשלום קרוביו - לא ניצולו בהצלת הישיבה. (מוסר חכמים).

"וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת אֶהֱרֹן וּמֹשֶׁה" (ג, א).

המלמד את בן חברו תורה, מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו

ואלה תולדות אהרן ומשה - ואינו מזכיר אלא בני אהרן, ונקראו 'תולדות משה', לפי שלימדו תורה. מלמד שכל המלמד את בן חברו תורה, מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו. (רש"י).

להלן נביא קטעים מהתיאור על תחילת ייסודו של הדף היומי מתוך הספר "ניצוצי אור המאיר" (עמ' כח), אותו ייסד הגאון רבי מאיר שפירא מלובלין שלא זכה לילדים גשמיים משלו, אך בזה זכה לרבי רבבות ילדים רוחניים לדורי דורות:

ג' אלול תרפ"ג. אולמו המקושט של התיאטרון הממלכתי בוינה זוהר באור יקרות. כאן כנסיה לשם שמים. על בימת הכנסיה הגדולה, ניצב גאון תמיר ומחשמל את האוירה, הוא ממריא שחק ונישא על כנפי רוח, עיניו מתזות רשפים: "אם כל בית ישראל בכל אתר ואתר, ילמדו באותו יום אותו דף גמרא, כלום יש לנו ביטוי מוחשי יותר לאיחוד העילאי והנצחי שבין קודשא בריך הוא, אורייתא וישראל!?"

כה שואל רבי מאיר שפירא, ופורס את יריעת ה"דף היומי" בציריות נפלאה, בתיאור כה מרתק, קולע, מלבב וחי:

מה נפלא הדבר! נוסע לו יהודי באניה ותחת בית שחיו מסכת ברכות, נוסע הוא שבועיים ימים מארץ ישראל לאמריקה. כל יום, עם דמדומי חמה, הריהו פותח את הגמרא ולומד את ה"דף". ובבואו לאמריקה הריהו נכנס לבית המדרש בניו-יורק, ומוצא להפתעתו עוד יהודים עוסקים באותו דף שבו הגה היום ומצטרף ללומדים בחדוה, מתפלפל עמהם והם משיבים לו, נמצא שם שמים מתאדר, מתגדל ומתקדש...

ויהודי מארצות הברית שעקר לברזיל שבדרום או ליפן שבאסיה, הריהו סר בראש ובראשונה לבית המדרש ומוצא את כולם עוסקים בדף שהוא עומד בו היום - וכי יש לנו איחוד לבבות גדול מזה?! ולא רק זאת, עד הנה נשארו מסכתות שלא למד אותן ציבור גדול והיו כ"יתומים", שרק יחידי סגולה חמלו עליהם, כעת ה"דף" יתקן הכל. ועוד משהו: הנוער שלנו, העתיד של עמנו, הוא שמחוייב להתחיל במצווה זו!

רועם האולם הענקי של הכנסיה הגדולה מתשואות ומחיאיות כפיים. ההצעה מתקבלת בהתרגשות נדירה, פה אחד. חודשה הברית המשולשת בין "קודשא בריך הוא, אורייתא וישראל" בטרם הופרה. היהדות החרדית של כל העולם מקבלת על עצמה ללמוד בכל יום דף אחד ידוע, החל ממסכת ברכות, בראש השנה תרפ"ד!

והחזון הנפלא הופך למציאות, בדיוק בראש השנה תרפ"ד. עוד היו רבים שהיססו, אולם כשהרבי מגור סח ברטט למקורביו אחרי תפלת מעריב של ראש השנה: "אני נכנס ללמוד את הדף היומי", עבר כעין זרם חשמל של התרגשות בקהל הרבבות שהסתופף בגור, והכל רצו לחפש מסכת ברכות...

רבי מאיר שפירא סיפר, כי אחרי אותו ראש השנה תרפ"ד קיבל מכתב מאחותו היחידה, שהתגוררה בכפר נידח ליד בוקובינה, ובו נאמר: "בליל ראש השנה חלמתי חלום. ראיתי אותך אחי היקר בשמים, מוקף המון צדיקים בעלי צורה ומוזיהרים כוזהר הרקיע, ואתה אחי עמדת בתווך ופניך זרחו כשמש בגבורתה, וכולם חייכו לעומתך והודו לך, ושמחו בך מאד מאד... הודיעני נא, אחי, פשר החלום ושברו".

המוני בית ישראל די בכל אתר התחילו ללמוד באותו לילה את ה"דף היומי", בכל עיר ועירה נוסדו חברות ושיעורים ללימוד ה"דף" בצוותא. התחילו לציין כתאריך את ה"דף" גם במסמכים ובעיתונות. שני יהודים שנפגשו - מצאו נושא משותף לשיחה, מסוגיות הדף של אותו יום, "מעניינא דיומא". רבי מאיר שפירא הפיץ רבבות טפסים של לוח ה"דף היומי", ויום יצירת אוסף חודשי של חידושי תורה על רקע ה"דף היומי". בירחון "יבנה" שיצא בלבוב, הופיע מוסף מיוחד למטרה זו, גם הירחון "אשכול" הקדיש את טוריו לכך. רבי ברוך גלברט מלודז' ערך מפתח לאמרות חז"ל לפי סדר מסכתות ה"דף היומי", לתועלת הלומדים, ורבי מאיר שפירא העניק לו הסכמה נלהבת: "ברוך טעמו וברוכה משנתו... תאורנה עיני לומדי ה"דף יומי" ויהי ה' אתו". האדמו"ר מראדזין זצ"ל תאב היה לרכוש מרבי מאיר את הזכות של יצירת ה"דף היומי" בעד כל הון דעלמא, אך הוא סירב.

הרעיון הופך לילד שעשועיו של רבי מאיר שפירא. רגיל הוא לספר: כשנצנץ במוחי רעיון ה"דף", רציתי להציעו בפני הכנסיה הגדולה רק למען הצעירים, לא חלמתי שהכנסיה תקבל את ההחלטה גם בשביל זקני הדור. אולם כשהתחלתי להסביר את תועלת לימוד ה"דף היומי", כי לדעתי יש תועלת רבה אם בכל יום נלמד דף גמרא אחד על ידי רבבות יהודים ועולה השמימה, או אז באה ההפתעה המרעישה והכל הסכימו פה אחד, שזה טוב בשביל כל יהודי מישראל! והוא הוסיף: אשרי הדור שהגדולים נשמעים לקטנים!

תמצית של השקפת עולם גלומה ברעיון - היה אומר מדי דברו על ה"דף היומי". התפילה בישראל היתה תמיד חובת גברא פרטית, ובכל זאת בא האר"י ז"ל ולימד אותנו: כשאתה מתפלל, אמור: "לשם יחוד קב"ה... בשם כל ישראל", תתאחד עם הכלל. אם עד עכשיו למד כל יחיד דף גמרא אחר, האחד ברכות והשני בכורות, הנה אם כולם ילמדו דף משותף, הרי לנו הצירוף של כלל ישראל. אם קוב"ה ואורייתא וישראל כולהו חד, קודשא בריך הוא, אורייתא וישראל במסכת אחת, בדף אחד וביום אחד - לא כל שכן!

ולפי מספר הדפים - מספר הימים, יום יום והדף שלו. אל תפגר ואל תדלג, כי אם איבדת דף - איבדת יום, יום שאבד נגוז, ושוב לא ישוב.

בראש השנה לאילנות תרצ"א, נחוג סיום הש"ס העולמי ברוב פאר, בכל קצוי תבל. בהיכל ישיבת חכמי לובלין פצחה המקהלה בשירה אדירה: "הדרן עלך כל הש"ס", והרב נשא משא מרתק, ובסוף קרא: "הדרן עלך פרק תינוקות וסליקא מסכת נדה. רבנו של עולם - כששבים אליך תינוקות של בית רבן ובני תשחורת, תסתלק נא מסכת נדה ושיקוצים, גירוש וחרמים מעל בית ישראל!" את ה"קדיש דרבנן" אמר ליד ארון הקודש הפתוח, כשהוא טובל בים של דמעות, גילה ותוגה, כאילו ניבא שזה לו הסיום הראשון והאחרון. ע"כ.

"וַאֲנִי הִנֵּה לִקְחָתִי אֶת הַלְוִיִּם מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (ג, יב).

הלויים זכו בזכות לאה

כתב רבנו אפרים: בעת לידת לוי, התפללה לאה אמנו שהקב"ה יקח אותו לחלק השם יתברך ויקרבהו אליו. וכמאמרה (בראשית נט, לד): "הפעם ילדה אישי אלי". כי בקשה שהקב"ה הנקרא "אישי", כמו שנאמר (הושע ב, יח): "תקראי לי אישי" - יתלוה לכלל ישראל ע"י הבן הנולד לה, ולכן נקרא בשם "לוי", ודו"ק.

וכשחטאו הבכורות, נתקיימה תפילת לאה ונבחר שבט לוי. ורמוז דבר זה במקרא קודש שלפנינו: לקחתי את הלויים, ראשי תיבות לאה, כי היה זה בזכות תפילת לאה ודו"ק.

והנה, ילדה אישי אלי - סופי תיבות: יי"ה, והוא שם משמות של ע"ב, כי ביקשה מדת רחמים שיהיה הקב"ה נוטלו לחלקו ולברך בשמו. 'אישי' - זה הקב"ה, שנאמר (הושע ב, יח): תקראי לי אישי - סופי תיבות: יי"י, והוא שם של: יברך, יאר, ישא. ע"כ.

"וַיִּפְקֹד אֹתָם מֹשֶׁה עַל פִּי ה'" (ג, טז).

במנין ע"פ ה' - אין עין הרע

אמר משה: היאך אני נכנס וכו', ובת קול יוצאת מהאהל ואומרת: כך וכך תינוקות יש באהל, לכך נאמר: על פי ה'. יובן לפי מה שאמר מהרי"א סדר כי תשא, שכאשר המנין הוא על פי ה', אין משום עין הרע. וכוונת משה באומר: היאך אני נכנס, לא היה זה על הטורח והכבוד, כי לגבי גזירתו יתברך שיעשה כן - מלתא זוטרתא היא לגבי משה. אבל כוונתו שחשש היאך אני יכול להכנס כי יש בזה משום עין הרע, ובפרט ביונקי שדים וגמולי חלב העלולים יותר לעין הרע כנודע. ועל זה השיב לו הקב"ה תשובה ניצחת, כי לא אתה הוא המונה כי אם על פי ה'. (מוסר חכמים).

"וְהַחַיִּים לִפְנֵי הַמִּשְׁכָּן קִדְּמָה" (ג, לח).

אין פותחים פתחי בית הכנסת אלא למזרח

למדנו שפתח ההיכל במזרח. ומכאן אמרו, אין פותחים פתחי בית הכנסת אלא למזרח, שכן מצינו בהיכל שפתוח למזרח. (מדרש הביאור).

"וְכָא אַהֲרֹן וּבְנָיו בְּנִסְעַ הַמִּחָנָה" (ד, ה).

רמזי הארון

זה הוא שאמר הכתוב (תהלים כד, י): מי הוא זה מלך הכבוד, ה' צבאות הוא מלך הכבוד סלה. הכבוד - זה הארון, מלך הכבוד - זה הקב"ה, הוא מלך הכבוד, שהוא חולק כבוד לעושי רצונו.

אמר רבי חייא כל הכלים עור תחש מלמעלה ותכלת מלמטה, אבל הארון עור תחש מלמטה ותכלת מלמעלה. אמר רבי יודן, העליונים והתחתונים אינן מתקיימים אלא בזכות התורה הנתונה בארון. ולמה תכלת? משום רבי מאיר אמרו, תכלת דומה לים, והים דומה לרקיע, ורקיע לקשת, והקשת לענן, והענן לכסא, והכסא לכבוד. שנאמר (יחזקאל א, כח): כמראה הקשת אשר יהיה בענן. ומכבודו חלק לעושי רצונו, זו מצות התכלת, לכך נאמר: הוא מלך הכבוד סלה. (מוסר חכמים).

"וְשִׁמּוּ אֶת בְּדִיו" (ד, ח).

כוונת הכתוב לסידור הבדים בטבעות

כתב הרדב"ז (ח"ו, ס"ב ב"א קצ): שאלת ממני על פסוק 'ושמו את בדיו' האמור בארון בפרשת במדבר סיני, והרי הבדים בארון היו, והמסירים ממנו לוקה, דכתיב (שמות כה, טו): לא יסורו ממנו?

לפיכך הנכון אצלי, שאין המסיר לוקה עד שיסיר אותו מן הטבעות לגמרי. אבל לפעמים היו נשמטים לצד זה או לצד זה, אף על פי שלא היו יוצאים מן הטבעות. ובשעה שהיו צריכים לשאת את הארון, היו צריכים להביא את הבדים לאמצע כדרך כל נושאי משא. ולתיקון הזה קורא הכתוב 'שימה', כלומר תיקנו את בדיו אם היו צריכים כדי לשאת אותו. שוב ראיתי שכתב הרמב"ן ז"ל כמו שכתבתי. וירמוז כאן על נדיבי העם התומכים בתורה שידעו שהם תמיד מחוברים לארון התורה, ולעולם לא יסורו ממנו.

"וַיָּאֵת כָּל כְּלֵי שְׁמֹנֶה" (ד, ט).

המשנה משרתת לשכינה

פירש רבנו שמשון (עי' כסא דוד להגחיד"א דרוש ח לשבת כלה ד"ה וזה רמזי), "כלי" גימטריא ששים, "שמנה" אותיות משנה. רמז לששים מסכתות אשר ישרתו לה לשכינה, ליחדה עם דודה בהם. ובזכות המשניות מתקרבת הגאולה, כמו שאמרו רז"ל (בבא בתרא ח). על הכתוב (הושע ח, י): גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם, והוא ברחמיו נדחי ישראל יקבץ, אמן.

"וַיֵּאָחֲזֵי בֶן יִבְאֹוּ בְנֵי קֹהֵת לְשֵׂאת וְלֹא יָגְעוּ אֶל הַקֹּדֶשׁ" (ד, טו).

התורה נושאת את נושאה

ובזמננו הישיבות הקדושות הן בבחינת הארון, ונושאי המה ראשי הישיבות ומנהליהן הנושאים בעול החזקתה, כך הובא משמו של רבנו חיים מוולוז'ין. ללמדך, כי גם אם המצב החומרי קשה, ולכאורה החזקת הישיבה כבדה מנושא, סוף דבר שישא הארון את נושאו, והישיבה היא תחזיק את נושאה. (מוסר חכמים).

מעשה נורא מרבי מרדכי יפה

על כוחו המופלא של רבי מרדכי יפה בעל הלבושים וצוקללה"ה, מובא מעשה נורא (חמדת צבי, שפתי צדיקים וישלח עמ' קמה): בשנת שמ"ט שימש רבי מרדכי כאב"ד בהורודנא (גרודנא), ביד רמה הנהיג הרב את בני עירו, שסרו דרך קבע למוצא פיו. בין היתר, נרתמו בני הורודנא לבניית בית הכנסת הגדול של רבם, בית הכנסת שבמשך שנים רבות אחר פטירתו, עד שנות האימה הנוראות, נהגו על פי דעתו ומנהגיו.

אחת מהנהגותיו של רבי מרדכי היתה בשבת קודש, קול תפלתו הערב עלה ובקע בין בתי היהודים, כשרגעי הזמירות היו המרגשים ביותר, בקול מרטיט זימר אב"ד בהורודנא אל אלוהיו, בעוד קדושת השבת מאירה על כל סביבותיו. אולם הכל היו מודים כי שירת הפזמון 'מה יפית' - היתה הנעלה מכולם. אורח כי בא לעיר, נאסף יחד עם כל השאר, והאזין לקול הארי ולהתלהבות הנוראה שאחזה בו עת שר את הפיוט הלז.

גם פריצי היהודים ידעו על שירת הרב, אך איש מהם לא הצטרף למאוינים, והם בבורתם אף נהגו לזלזל בו, עד לאותה שבת נוראה שלא פגה מזכרונם. שעת מנחה גדולה, רבי מרדכי פוסע לבדו לעבר בית הכנסת הגדול, לפני שאר המתפללים, תפוס כולו בשרעפיו, והנה אל מולו קבוצת הוללים, פניהם זורחות, ראש החבורה רואה את הרב, ובמחומו מנצנץ רעיון משעשע, הוא פונה לידידיו השתיים קמעה בשאלה: אולי נשמע קצת 'מה יפית'!? החבורה העליזה פורצת בצחוק, ומיד נגשים אל הרב, אוחזים בשתי ידיו ומוליכים אותו אחר כבוד אל ביתו של אחד מהם, איש עשיר, שבטרקלינו נאספו ידידים רבים עולצים ומאושרים, הם נהנים לקראת ההצגה שתערך מיד, שולחן ערוך מטעמים ויין-שרף לרוב. רבי מרדכי בידם, והם מושיבים אותו על כיסא מפואר בראש השלחן, ואז פונים אליו שישיר להם 'מה יפית' לשמח את לבם.

רבי מרדכי הרים את ידו, הס הושלך, והגאון מביט סביבו ורואה שאין דרך להימלט, או אז הוא פונה ליושבים ואומר להם: אני אשיר לכם ואזמר בקול, אך תנאי אחד יש לי, והוא שכולכם כאחד תרקדו במעגל סביבי על פי קצב הניגון, כל היושבים קמו ממקומם והסתדרו במעגל, יד דבקה לחברתה, והחל ריקוד איטי, כשרב העיירה פוצח בקולו הערב בפזמון המפורסם. המחול התנהל בעצלתים, דקה ועוד דקה ועוד שתיים, ואז החל הגאון אט אט להתלהב יותר ויותר, וככל שהוא התלהב, הרגישו בני החבורה כי כאילו מעצמם ריקודם גובר, וכשהחל רבי מרדכי לספוק בכפיו מרוב התלהבות, קרה לפתע דבר מדהים, עם כל ספיקת כף הוקפצו הרוקדים באויר וצנחו מטה להמשך הריקוד, תחלה היה נראה זה כפרץ של שמחה, אך במהירות הבינו כי לא הם השולטים בקפיצות, אלא מחיאות כפיו של הרב. וככל שהתלהבות אצל האב"ד גוברת, גובה הקפיצה גם הוא עולה.

שוב ושוב מצאו עצמם בני החבורה נחבלים בתקרה, משם לארץ וחוזר חלילה, איש לא היה יכול לעצור את גופו מלקפץ, אף אחד מהם גם לא היה מסוגל למנוע את החבטות הקשות על כל הנלוו אליהם, שעתיים שלמות ישב רבי מרדכי ושורר בהתלהבות, לאיש מכת הלצים לא נותרה יד או רגל שלימה, פניהם דומים היו לקלף ישן שירוקת עלתה בו, וכל הבית נתמלא סחי וקיא, הם הרגישו כי בעוד רגע כבר תפרח נשמתם.

תם הניגון, כולם שוכבים דוויים וכואבים בלי רוח בהם, הגאון קם מכסאו, פונה אל כל הנמצאים ואומר להם: חן חן לכם רבותי המכובדים על כי עשיתם רצוני, שכן המחולות תאמו באופן מופלא את הניגון והפזמון, ואם תרצו ותעשו פעם נוספת סעודה, אומר לכם בהתלהבות עצומה עוד יותר... ולא יגעו אל הקודש!

"וּפְקֻדַּת אֲלֻעֶזֶר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן שֶׁמֶן הַמָּאֹר וְקִטְרֶת הַסַּמִּים וּמִנְחַת הַתָּמִיד" (ד, טז).

אין גאווה לפני האלוקים

במדבר (במדבר רבה, במדבר פ"ד ס"ב) איתא: אמר רבי יהושע בן לוי, אלעזר היה נשיא על הנשיאים, ראה שררה שהיתה בידו, ואתה סבור מפני שהיה אדם גדול היה נותן לאחרים שיטענו? לאו, אלא הוא עצמו היה טוען.

אמרו רבותינו: כך היה טוען, שמן המאור בימינו וקטורת הסמים בשמאלו, ומנחת התמיד תלויה בזרועו. ומדוע השפיל עצמו כל כך נשיא נשיאי הלוי? והרי אדם במעמדו יכול היה להטיל עבודותיו על אחרים! עונה על כך המדרש: להודיעך שאין גאווה לפני האלוקים.

אמר אליהו: כל המרבה כבוד שמים וממעט כבוד עצמו, כבוד שמים מתרבה וכבודו מתרבה, וכל הממעט כבוד שמים ומרבה כבוד עצמו, כבוד שמים במקומו וכבודו מתמעט. ע"כ דברי המדרש.

"וּפְקֻדַּת אֲלֻעֶזֶר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן שֶׁמֶן הַמָּאֹר וְקִטְרֶת הַסַּמִּים וּמִנְחַת הַתָּמִיד" (ד, טז).

וקוי ה' יחליפו כח

ברמב"ן הביא את דברי הירושלמי (שבת פ"ה ה"ג) המובא בדברי רש"י (שבת צב. ד"ה שכן) שאלעזר נשא משא כבוד מאד, שהרי הקטורת היא שס"ה מנה, ושמן למאור לשנה שלמה הוא קפ"ג לוגין, ומנחת התמיד לא ידענו לכמה ימים ישא ממנה. אבל היה אלעזר חזק ואמיץ כיעקב אבינו, וכן משה רבנו ואהרן אחיו, וקוי ה' יחליפו כח.

ביאור דבריו, שאף כי התורה מתשת כח האדם, ובוודאי רועי ישראל נחלשו מעסק התורה, אלא שקוי ה' יחליפו כח, וברצונם העז לעשות רצון קונם, זוכים לכוחות מחודשים עד שאינם חשים בקושי או בחולשה.

וב'כלי חמדה' תמה על דברי הרמב"ן, שהרי משאו של אלעזר היה גדול פי שבע מקפ"ג לוגין, כי לכל נר נתנו חצי לוג ליום ובשנה קפ"ג לכל נר, ולשבעת הנרות היו צריכים פי שבע משיעור קפ"ג לוגין.

ונראה לפרש, שאלעזר לא נשא את משא כל הנרות, שהרי כלל לא צווה לשאת את השמן, שנאמר: ופקודת אלעזר, כלומר, שהוא היה ממונה לדבר מצוה ולא למשאה, אלא שמחביכות יתרה ביקש לשאת את השמן בעצמו, ונטל שמן בשיעור קפ"ג לוגין, שהוא שמן של נר אחד, ובחר לשאת את שמנו של הנר המערבי דוקא, כי נעשו בו נסים והספיק השמן שבו לכל היממה, ואלו שאר המשא מסר לאחרים. ולימוד הוא לנו, להשתדל במצוה ולחבבה גם אם מכבידה עלינו, כי זכות הוא לאדם לשאת את עול המקדש. (מוסר חכמים).

"וְזֹאת עֲשׂוּ לָהֶם וַחֲזִיו וְלֹא יִמְתּוּ בְּגִשְׁתָּם אֶת קֹדֶשׁ הַקִּדְשִׁים אֶהְרֹן וּבָנָיו יָבֹאוּ וְשָׂמוּ אוֹתָם אִישׁ אִישׁ עַל עֲבֹדָתוֹ וְאֵל מִשְׁאֹ" (ד, יט).

וחזיו את בניהם לעבודת ה'

כתב בעל הטורים: ב' במסורה, "וחזיו ולא ימותו", "וחזיו את בניהם" (זכריה י, ט). יובן על פי מה שכתבו רז"ל שהקללה שיהיו בני יתומים (תהלים קט, טו) היא, שמכיון שאין להם אב - על הרוכ יוצאים לתרבות רעה, כי אין מי שידריך אותם לעבודת ה'. ועל זה רמז הכתוב, כי מרובה מדה טובה 'וחזיו ולא ימותו' שיאריכו ימים ושנים, ועל ידי זה 'וחזיו את בניהם' לעבודת ה' ולתורה הנותנת חיים לעושיה.

וחזיו ולא ימותו

לפני כשמונים שנה, בכולל גליציה שבירושלים צלצל הטלפון, והממונה על הכולל שהיה בעל מעמד רם, כמעט "הכל יכול" - הרים את הטלפון. על הקו היה המפקד הטורקי של המחנה הצבאי באזור ירושלים, שביקש להיפגש עם הממונה על הכולל. רבי פנחס הממונה לבש את מעילו, והלך אל המפקד לראות מה בקשתו.

בשובו, היה רבי פנחס נרגש ומבולבל. מה רצה המפקד? שאל המזכיר הנמרץ רבי שמואל אהרן שזורי, שהיה מוכר להרבה מבני ירושלים. צליל של כעס עלה בדברי הממונה כאשר השיב, כי הממונה הטורקי ביקש ממנו רשימת כל בני משפחתו. ישב רבי פנחס וערך את הרשימה של בני המשפחה שהיו עשרים ושמונה איש, והעביר אותו לממונה הטורקי.

בראש חדש ניסן צלצל שוב הטלפון, הרים רבי פנחס את הטלפון ופניו החורירו באחת. מה קרה? שאל המזכיר. רבי פנחס היה מבוהל, - המפקד העליון של הצבא הטורקי קרא לי לבוא אליו בדחיפות בפקודה. המזכיר נלווה

לרבי פנחס, ויחד צעדו לבית המושל בשער שכם. המתין המזכיר בחוץ, ולאחר כמה דקות יצא רבי פנחס וקולו נשנק בדברו: היית מעלה על דעתך, כי ניתנה לי פקודת גירוש מהארץ, ג'אמל פאשה בכבודו ובעצמו כתב כי בני משפחת 'הממונה' חייבים לעזוב את הארץ בתוך ארבעה עשר יום, עד לערב פסח, ולנסוע לאסקישהיר אשר בטורקיה.

למה ומדוע? איש לא ידע. אבל השלטון הטורקי ידע גם ידע כי לרבי פנחס יש בן בהולנד, ובכדי לעודד את משפחתו כתב להם כי בקרוב מתמוטט השלטון הטורקי והאנגלים יכנסו במקומם, מכתב זה נפל בידי הטורקים, אשר האשימו את משפחת פנחס בריגול לטובת האוייב.

פעילות רבה וענפה עשו רבי פנחס ומשפחתו בכדי לדחות את הגירוש, ואפילו הקונסול האוסטרי בירושלים שהיה בעל מעמד גבוה במיוחד, התערב ללא הועיל.

המזכיר, רבי שמואל אהרן, שם פעמיו לרבי מלעלוב וסיפר לו כל המעשה. הוא היה בטוח כי הרבי יבטל את הענין במחי יד, אך להפתעתו הגיב הרבי אחרת. רעד תקף את הרבי הקדוש כאשר נודע לו על פקודת הגירוש, הוא התעניין בגוף המעשה, אך לא אמר יותר מאומה.

בינתיים הידיעה עשתה לה כנפיים ברחבי ירושלים והעיר היתה כמרקחה, מאיגרא רמה לבירא עמיקתא, נחרדו הכל כשנודעה פקודת הגירוש האכזרית, שהגיעה בימי ערב הפסח הלחוצים.

בערב פסח עם אור הבוקר, הקיפה פלוגת ז'נדרמים טורקיים חמושים את ביתו של רבי פנחס, בני המשפחה הוצאו מהבית בזה אחר זה, החיילים עמדו כשרשימה מסודרת בידם וקוראים שם אחר שם. הצרחות והיללות פילחו את הרחוב ואת לב הצופים, בני המשפחה הועלו על העגלות, כאשר רק צרורות ספורים הורשו לקחת אתם. רבי פנחס הועלה עם כל צאצאיו על הרכבת בצהרי היום, ואת ליל הסדר הוא כבר עשה עם בני משפחתו על הרכבת. מן הרכבת הועברו לספינה, ואחר כמה שבועות הגיעו לאסקישהיר הנדחת, שוכנו בבקתות רעועות בתוך אזור פראי שנדמה כי רגל אדם לא עברה שם.

לאחר כמה שבועות החלו מגיעות גלויות מאסקישהיר הרחוקה, גלויות שנכתבו בדמעות, רבי פנחס ובני משפחתו ביכו את מר גורלם וסיפרו על חרפת רעב, על חיים קשים מנשוא, תנאי מזג אויר בלתי נסבלים. רבי שמואל אהרן נטל את הגלויות, עלה עמם לבית הרבי מלעלוב, והראה לו את אשר נכתב בדם ודמעות. הרבי רבי דוד'ל קורא, ולבו הרחום מיצר בצערן של ישראל, עיניו דומעות, אבל שוב הוא מושך בכתפיו כמשלים עם הגזירה.

פעם אחת, כבר פקעה סבלנותו של רבי שמואל אהרן, היה זה כאשר הגיעה גלויה אחת שזעקת הצלה עלתה ממנה, הוא הלך לרבי ושאל: על מה ולמה הגזרה הנוראה הזו? הרבי הביט בו במבט חמור סבר, חשב וחשב עד שלבסוף אמר: כעת יכול אני לגלות לך, זוכר אתה את הנפטר הגליצאי? שאל הרבי. באותו רגע קפץ רבי שמואל כנשוך נחש: בודאי שאני זוכר, איך אשכח?!

שנה אחת לפני כן, נפטר בירושלים העתיקה יהודי גלמוד, עני ואביון, ממוצא גליצאי היה, אלא שלא נתברך במזל, וכך הוא נפטר בעירום ובחוסר כל, לאחר מותו, לא היה מי שישלם לחברא קדישא את הוצאות הטהרה והקבורה, מנהג ירושלים הוא, שלא להלין את המת אפילו לילה אחד, ואילו על הנפטר דנן, עברו בלית ברירה יומיים ושלושה, ולא היו לו קוברים. החברא קדישא דרשה את התשלום, שכן גם היא לא יכלה לעמוד בהוצאות הללו.

הלכו השכנים אל הנהלת כולל גליציה וטענה בפיהם: הנפטר שייך לכם, ומשכך עליכם מוטל לקבור אותו. אולם לעומתם טענו אנשי הנהלת הכולל, כי ההוצאות גדולות מדי, ואם לא יהיה מי שישתתף עמם, לא יוכלו לשאת לבד במעמסה.

הרבי מלעלוב השתייך לאנשי כולל פולין, אך מכיון ששמע על המת המתנוול בביתו, לא יכול היה להבליג על החרפה, ועלה לביתו של הממונה מיודענו רבי פנחס, והתחנן עבור המת באומרו: כיצד אפשר לתת לנפטר הגלמוד לשכב כך ללא קבורה ולהבאיש בביתו, רק בגלל ענייני ממון? אנא עשו חסד וקברו אותו ללא תמורה. רבי שמואל אהרן נלוח אל הרבי מלעלוב לביתו של הממונה, ושמע באוזניו את התשובה החמורה: אל תתערבו בעניינינו, זה ענין פנימי שלנו, הרי לכם כי פלוני ופלוני שהתערבו בעניינים פנימיים שלנו כבר נזרקו מירושלים. תשובה זו גדושה היתה בחוצפה וגסות רוח. עתה נתחוויר לרבי שמואל אהרן, מדוע נתקף הרבי רעדה כאשר בא לספר לו על צו הגירוש, חלחלה אחזה אותו כאשר הבין כי הממונה שילם מחיר יקר על זלזולו בצדיק, ונענש בגירוש מדה כנגד מדה.

בני כולל גליציה השקיעו מאמצים כבירים והרבו בשתדלנות, סוף דבר הצליחו להמתיק במקצת את עונשה של המשפחה, אשר הורשתה לעזוב את ארץ הגזירה אסקישהיר ולעבור לוינה. שבור ורצוץ הגיע הממונה לשעבר רבי פנחס לאוסטריה, ולאחר זמן קצר נפטר בוינה כשהוא עני ואביון. משהגיעו אנשי החברא קדישא לטפל בו, לא היה לבני המשפחה כסף אפילו בעבור תכריכים. רבי פנחס נקבר בוינה בקבר זמני, כשהוא כרוך בבגדי שק במקום תכריכים, בדיוק כפי שנקבר לבסוף הנפטר הגליצאי הגלמוד בירושלים שנה לפני כן. לאחר שנה הועלה ארונו של הממונה ארצה, והובא למנוחת עולמים בירושלים על ידי כל בני משפחתו שישבו ארצה. היה זה לאחר שכבשו הבריטים את הארץ, ותיכף ומיד ביטלו את גזירת הגירוש נגד משפחת הממונה, שהרי מדת הדין לא חלה עליהם. (מוסר חכמים).

"וְלֹא יָבֹאוּ לְרֵאוֹת כְּבֻלָּע אֶת הַקֹּדֶשׁ וַיָּמָתוּ" (ד, כ).

סודם של הגוונים בבגדי השרד

גם בבגדי השרד שבהם מכסים את הכלים יש ענין גדול בגוונים שלהם, כי יש מהם תכלת ויש מתולעת שני, וישנם בגדי ארגמן שהוא אדום מכולם, והם רומזים לאישים העליונים ולמרכבה. ובהיות הכל נעשים כדין וכמצוה ובכסוייהן, היתה השכינה שורה בכלים, והיתה נותנת זיו וסדר בכלים. וקדושי ישראל היו מכירים שהשכינה שוכנת בין הכרובים, כמו שהנשמה נותנת הדר וזיו בגוף, ובהסתלקה עושה רושם. וזה נרמז בפסוק: ולא יבואו לראות כבלע את הקדש ומתו.

וַיָּמָתוּ ז"ל, כי בארון היו שלשה כסויין, כנגד הנבואה שהיתה שלש מדרגות - רוח הקדש, ואספקלריה שאינה מאירה, ואספקלריא מאירה. וכן היו לשלחן שלשה כסויים, כנגד המלכות שיש בה שלש מעלות - שופטים, מלכי ישראל, ומלכי יהודה שהיתה להם ישיבה בעזרה, לבד ממלכות בית דוד. וכן למנורה שני כסויים כנגד תורה שבכתב ושבעל פה, ולמזבח הקטורת שני כסויים כנגד כהן גדול וכהן הדיוט, וכן למזבח הנחושת בחוץ שני כסויים כנגד ישראל שיש בהם שתי מעלות - יראי ה' ובית ישראל בעלי מלאכה, שהם צריכים אלו לאלו.

הנה בארנו, כי הדגלים והכלים המקודשים וכסוייהן - הכל הוא כדוגמת המרכבה. (מוסר חכמים).

"וְלֹא יָבֹאוּ לְרֵאוֹת כְּבֻלָּע אֶת הַקֹּדֶשׁ וַיָּמָתוּ" (ד, כ).

סכנת ראיית הארון

זו שעת הכנסת כלים לנרתיק שלהם, שלא יזונו עיניהן מהן. ולפיכך כשהיו בני קהת קובעין את הארון, היו שני כהנים נושאים את הפרכת לפני הארון, ואחר כך נותנין עליו כסוי עור תחש שלא ייראה בארון כלום, שנאמר: ולא יבואו לראות כבלע את הקדש ומתו.

מה הוא כבלע? אמר רבי לוי: אם רואים בארון כבלע הזה שהוא נופל בעין - מיד היו מתים. תדע לך שבשעה ששבו פלשתים את הארון וביקשו להחזירו, הביאו את הפרות וקשרו אותם כמנהג העולם אחוריהן לארון, ידעו הפרות מה היה נתון עליהן, ועיקמו את פניהם כלפי הארון והיו מנהיגים אותו לפניהם, שנאמר (שמואל א' ו, יב): וישרנה הפרות, ופתחו פיהן ואמרו שירה. ומה שירה אמרו? יש אומרים (ישעיהו יב, ד): הודו לה' קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו הזכירו כי נשגב שמו. ויש אומרים (במדבר י, לה): ויהי בנסוע הארון.

כיון שהגיעו לבית שמש, היו רואים את העגלה ואת הפרות וישמחו לראות, כיון שנשבה הרוח ונתגלה הארון - הרג בהם, שנאמר (שמואל א' ו, יט): ויך בעם.

אמר רב קטינא: בשעה שהיו ישראל עולים לרגל, היו מגוללין להם הפרוכת, ומראין להם את הכרובים שהיו מעורין זה בזה, ואומרים להם: ראו חיבתכם לפני המקום כחיבת זכר עם נקבה.

ביאור ההפטר

הקשר בין ההפטר לפרשה

בהפטר מסופר על מספר בני ישראל שלא ימדד ולא יספר, וזה מעין הפרשה שמסופר בה על מספר בני ישראל.

תוכן ההפטר

הנביא מנבא שלעתיד לבוא מספר בני ישראל יהיה כחול הים, אשר לא ימדד ולא יספר, ובמקום שיאמר להם "לא עמי אתם", כי עזבו את ה', מעתה יאמר עליהם בני "אל חי", כי יחזרו בתשובה אמיתית, ובימות המשיח יתחברו כל ישראל יחד, וישימו עליהם את מלך המשיח למנהיג.

וה' אומר לצדיקים שיוכיחו את כנסת ישראל שמדמה אותה לאשה שססתה מהדרך הטובה ומזנה אחרי בעלה, שיאמרו לה שתפסיק לצבוע את פניה, כדי למשוך גברים לזנות איתה, והנמשל הוא שעם ישראל נוטים אחרי הבעלים והע"ז, וחושבים שהם סיפקו להם את צורכיהם, כאשה סוטה החושבת שכל מה שבעלה העניק לה, הם "אתנן" שקיבלה ממאהביה, לכן בורא העולם יגלה את כיעורה לעיני מאהביה, ואיש לא יצילנה מידו,

והכוונה שהבעלים והע"ז לא יכולים לעזור לישראל בעת צרתם, וגם גוים שבטחה בהם לא יעזרו לה במאומה, ואז תחליט לשוב אל בעלה הראשון הבורא יתברך שמו, וכשתתעורר לשוב הרי מן השמים יעזרו לה כאומרם: הבא ליטהר מסייעין אותנו,

ואז עם ישראל יגיעו למנוחה ולנחלה, שאומות העולם הנמשלים לחיות השדה ישלימו עם ישראל, יכתנו חרבותם לאתים, שלום ישרור בארץ ועם ישראל יהיו קשורים לה' יתברך שמו, כמו אהבת ארוסה לבעלה שאהבתם גדולה מאוד.

הושע פרק ב' מפסוק א' עד סוף פסוק כ"ב

אִלֹּהִים [א] בזמן הגאולה (מ"ד) **מִסְפָּר [נ] בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל כְּחֹל הַיָּם [ג] אֲשֶׁר לֹא-יִמָּדַד** אִי

אפשר למדוד אותם **וְלֹא יִסְפָּר וְהָיָה בְּמִקְוֵם אֲשֶׁר-יֹאמְרוּ לָהֶם** בזמן הזה **לֹא-עַמִּי אַתֶּם**

מפני מעשיהם הרעים **יֹאמְרוּ לָהֶם** בזמן ההוא **בְּנֵי אֵל-חַי** החביבים כי ישוּבוּ אֵל ה' והוא ישיב שבותם וירחמם (רד"ק):

עיונים והארות

א. **נאמר** (הושע פרק א, ב): "תחלת דבר ה' בהושע" מובא במסכת פסחים (פז) וכי עם הושע דבר ה' תחילה? והלא ממש עד הושע היו כמה נביאים, אמר רבי יוחנן: תחילה לארבעה נביאים שנתנבאו באותו הפרק (זמן) ואלו הן: הושע, ישעיה, עמוס ומיכה. אמר הקדוש ברוך הוא להושע בניך חטאו (הכוונה על ישראל), היה לו לומר, בניך הם, בני חנוניך הם, בני אברהם יצחק ויעקב גלגל עליהם מדת רחמך, לא די שלא אמר כך, אלא אמר לפניו: רבונו של עולם, כל העולם שלך הוא, העבירים באומה אחרת. אמר הקדוש ברוך הוא: מה אעשה לזקן זה. אמר לו: קח לך אשה זונה ותוליד לך בני זנונים, ואחר כך אומר לו: שלח מעל פניך, אם יוכל לשלח, אף אני אשלח את ישראל, שנאמר (הושע א, ג): "וילך ויקח את גומר בת דבלים" מאי "גומר"? אמר רב: שהכל גומרים בה (ביאתם ותאוותם רש").

בת דבלים דבה רעה בת דבה רעה, ושמואל אמר: שהכל דשים בה כדבלה, ורבי יוחנן אמר: שמתוקה בפי הכל כדבלה. ו**תהר** ותלד לו בן, ויאמר ה' אליו: "קרא שמו יזרעאל, כי עוד מעט ופקדתי את דמי יזרעאל על בית יהוא. והשבתי ממלכות בית ישראל" (הושע א, ג). "ותהר עוד ותלד בת, ויאמר לו: קרא שמה לא רוחמה, כי לא אוסיף עוד ארחם את בית ישראל, כי נשא אשה להם". פירוש נשא אשה לא אוסיף לרחם עד כדי לסלוח להם, ורש"י פירש: נתן אתן להם, כלומר, אשיב להם כגמולם. "ותהר ותלד בן, ויאמר קרא שמו לא עמי, כי אתם לא עמי ואנכי לא אהיה לכם" (הושע א, ט). לאחר שנולדו לו שני בנים ובת אחת, אמר הקדוש ברוך הוא להושע: לא היה לך ללמוד ממשה רבך, שכיון שדברתי עמו, פירש מן האשה, אמר לפניו, רבונו של עולם! יש לי בנים ממנה ואיני יכול לגרשה ולא

בְּנֵי-יְהוּדָה וּבְנֵי-יִשְׂרָאֵל יַחְדָּו וְשָׁמוּ לָהֶם רֹאשׁ אֶחָד [ה]

עיונים והארות

ישראל, חוזר ואומר אשר לא ימד ולא יספר, אלא שהראה הקב"ה להושע כשם שהראה לאברהם, הבט נא השמימה וספור הכוכבים אם תוכל לספור אותם, להודיעך שהראה אותם במספר וחזר והראה לו שלו, מתחלה הראה לו מזל אחד, ואחר כך הראה לו שנים, ואחר כך הראה לו שלשה, ואחר כך הראה לו "ב, ואחר כך שבעים, ואחר כך הראה לו מזלות שאין מספר להם. וכן הראה להושע (פסיקתא רבתי).

ג. כחול הם - מה עפר הארץ אם אינו נמצא אין אדם מתקיים אם אין עפר אין אילנות ואין תבואה כך אם אין ישראל אין העולם מתקיים שנא' (בראשית כב) והתברכו בזרעך כל גויי הארץ, בעוה"ז הם משולים כעפר, לימות המשיח הם משולים לחול חל חל, מה דרכו של חול מקהה שיניו כך ישראל לימות המשיח מכלין כל האומות שנאמר (במדבר כד) וירד מיעקב וגו' וכתוב (יחזקאל כה) ונתתי את נקמתי באדם ביד עמי ישראל ד"א למה משלן כחול מה חול אדם נוטל ממנו מלא קמצו ונותן לעיסה או לתוך התבשיל אין כל בריה יכול לטעמו שהוא מקהה את שיניו כך הם ישראל כל מי שהוא בזון או גוזלן בעולם הזה הוא מקהה את שיניו לעתיד לבא למה שהוא קדש שנאמר (ירמיה ב) קדש ישראל לה' ראשית תבואתה כל אוכליו יאשמו רעה תבוא עליהם נאם ה' וכל מי שנוגע בקדשים חייב מיתה (במדבר רבה פרשה ב, יג).

ד. בת"י כ' חד מן בית דוד. וברש"י - דוד מלכם. אמנם המלבי"ם כ' דהוא משיח בן יוסף. וברד"ק בשם י"מ שהוא אליהו הנביא.

ה. ונקבצו בני יהודה ובני ישראל יחדיו ושמו להם ראש אחד (ב, ב) נקט הכתוב "ראש אחד", והוא יובן על פי המסופר בסדר הדורות, שרבי יהושע בן לוי ביקש להילוות לאליהו הנביא ולראות את מעשיו. אמר לו אליהו: תוכל להילוות אלי בתנאי שכל מה שתראה לא תשאלני לסיבת מעשיו. אך ברגע שתשאל ואענה לך עליך להפרד ממני. קיבל עליו רבי יהושע בן לוי לראות ולא לשאול.

הלכו שניהם לדרכם והגיעו לעיר אחת ונכנסו לבית הכנסת. ישבו שם יהודים עשירים ומכובדים, ולאחר התפילה אמרו העשירים לשמש בית הכנסת להגיש לאורחים עניים אלה סעודה פשוטה. כשנפרדו מעשירי העם בירך אותם אליהו שיהיו כולם ראשים. תמה על כך רבי יהושע בן לוי, אך התאפק ושתק. לאחר מכן הגיעו לעיר קטנה ונכנסו לבית הכנסת. אנשי אותה העיר שהיו עניים, קיבלו את האורחים בסבר פנים יפות וכבודם בכבוד גדול.

כשנפרדו מאנשי העיר בירך אותם אליהו שיזכו לראש אחד. תמה רבי יהושע בן לוי וביקש מאליהו שיסביר לו את מעשיו התמוהים (זאת לאחר שראה לפניו כן עוד מעשים תמוהים אצל אליהו הנביא, וכבר לא יכל להתאפק) אמר לו אליהו: עיר שכולה ראשים הרי זו קללה, כמאמר הבריות: "ברוב חובלים תטבענה האניות". ראש אחד לעיר הרי זו ברכה גדולה, מנהיג אחד לדור.

ועל פי המעשה הנ"ל מובן הכתוב: "ושמו להם ראש אחד", שאין לך ברכה גדולה מאשר עיר שיש שם ראש אחד בלבד.

להוציאה. אמר לו הקדוש ברוך הוא: ומה אתה שאשתך זונה ובניך בני זנונים ואין אתה יודע אם שלך הם אם של אחרים הם כך, אני שישראל בני, בני בחוני בני אברהם יצחק ויעקב, אחד מארבעה קניינים שקניתי בעולמי (בפרקי אבות כתוב: חמשה קניינים עיין מהרש"א, פסחים פז): תורה, שמים וארץ, בית המקדש וישראל (בפרקי אבות מוסיף אברהם והוא החמישי), תורה קניין אחד מניין? שנאמר (משלי ח, כב): "ה' קניי ראשית דרכו, קדם מפעליו מאז"; שמים וארץ קניין אחד שנאמר (ישעיה סו, א): "כה אמר ה' השמים כסאי והארץ הדום רגלי, אי זה בית אשר תבנו לי ואי זה מקום מנוחתי"; ואומר (תהלים ק', כד): "מה רבו מעשיך ה', כולם בחכמה עשית מלאה הארץ קנייך". אברהם קניין אחד - דכתיב (בראשית יד, יט): "ויברכהו ויאמר ברוך אברהם לאל עליון, קונה שמים וארץ"; ישראל קניין אחד דכתיב (שמות טו, טז): "עד יעבור עמך ה', עד יעבור עם זו קניתי"; ואומר (תהלים טז, ג): "לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל חפצי בם". בית המקדש קניין אחד, שנאמר (שמות ו, יז): "מקדש ה' כוננו ידיך"; ואומר (תהלים עח, נד): "ויביאם אל גבול קודשו, הר זה קנתה ימינו". - ואתה אומר להעבירים באומה אחרת, כיון שידע שחטא, התחיל מבקש רחמים על עצמו. אמר לו הקדוש ברוך הוא: עד שאתה מבקש רחמים על עצמך, בקש רחמים על ישראל שגזרתי עליהם שלוש גזירות בעבורך (שלוש גזירות הן כדברי רש"י) יזרעאל דהיינו גולה, לא רוחמה ולא עמי (עיין מהרש"א). התחיל מברכם שנאמר (הושע ב, א): "והיה מספר בני ישראל כחול חסד אשר לא ימד ולא יספר; והיה במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם יאמר להם בני אל חי, ונקבצו בני יהודה. וזרעתי לי בארץ, ורחמתי את לא רוחמה, ואמרת ללא עמי עמי אתה, והוא יאמר אלהי" (הושע ב, כה).

ב. והיה מספר (ילק"ש) ר' יונתן רמי, כתיב אשר לא ימד ולא יספר, וכתוב והיה מספר בני ישראל, לא קשיא, כאן בזמן שישראל עושים רצונו של מקום, כאן בזמן שאין ישראל עושים רצונו של מקום. רבי יוסי אומר כאן בידי אדם, כאן בידי שמים. א"ר אלעזר כל המונה את ישראל עובר בלאו, שנאמר אשר לא ימד ולא יספר (יומא כ"ב).

מקום כינוי להקב"ה, כי מלוא כל הארץ כבודו. וכתוב בהגדת פסח: "ברוך המקום ברוך הוא ברוך שנתן תורה לעמו ישראל", בפירוש האברבנאל כתוב: מקום זה כינוי שמו של הקב"ה, לפי שהוא מקומו של עולם ואין העולם מקומו, ועוד תמצא כי "מקום" עולה למניין י-הו-ה בחשבון גדול, כך לספור האות י עשר פעמים וזה עולה מאה, האות ה להכפיל בחמש עולה עשרים וחמש. האות ו להכפיל בשש עולה שלושים ושש והאות ה להכפיל בחמש עולה עשרים וחמש ביחד (100 ועוד 25 ועוד 36 ועוד 25 = 186), וכן מילת מקום גם עולה אותו בחשבון מ-40, ק-100, ו-6, מ-40, ביחד 186.

כתיב והיה מספר בני ישראל, וכתוב כי אתם לא עמי, מה ענין זה לזה. אלא משל למלך שכעס על אשתו שלח אחר סופר לכתוב את גטה. עד שלא בא הסופר נתרצה המלך לאשתו, אמר המלך אפשר שיצא סופר זה מכאן חלוק, אלא אמר לו בוא כתוב שאני כופל כתובתה (ספרי בלק, רש"י).

והיה מספר מהו הדבר, משהוא נותן קצבה והיה מספר בני

מנהיג אחד שהוא מלך המשיח **וְעָלוּ מִן-הָאָרֶץ** מארצות הגולה אל ארצם (רד"ק) **כִּי גָדוֹל יוֹם יִזְרְעָאֵל** יום קיבוץ ישראל (ע"פ ת"י) מארצות הגולה שפוזרם שם ה' כמפורז זרעים על פני השדה (רש"י): **אַתֶּם בְּנֵי יְהוּדָה וּבְנֵימִין אָמְרוּ לְאַחֵיכֶם** בני עשרת השבטים שהיו קרואים לא עמי בזמן שהיו עושים הרע בעיני ה', עתה בזמן הגאולה אמרו להם שהם **עַמִּי** [ו] כמותכם (רד"ק בשם רס"ג) וכן אמרו **וְלֹאֲחֹתֵיכֶם** נשי עשרת השבטים **רַחֲמָה** אני ארחם עליהם (מ"ד ע"פ רד"ק): **דְּרִיבּוּ בְּאַמְכֶם רִיבּוּ** אתם הצדיקים התווכחו עם אמכם שהיא כנסת ישראל (מ"ד) אם כל הדורות (רש"י) ובבקשה תריבו איש באחיו להשיבם לדרך הטובה **כִּי מַעֲתָה הִיא לֹא אִשְׁתִּי** [ז] כי סרתה מעלי **וְאֲנֹכִי לֹא אִישָׁהּ** להזמין לה סיפוקה **וְתִסֵּר זְנוּנֶיהָ מִפְּנֶיהָ** [ח] ולא תצבע את פניה כדי למשוך הנואפים אליה **וְנֹאפּוֹפֶיהָ** ותסיר ולא תשים עוד בשמים **מִבֵּין שְׂדֵיהָ** והיינו שמעתה תעזוב דרכה (רד"ק, מ"ד): **הַמִּזְהִירָה שֶׁאֵם לֹא תַעֲזוּב דְּרָכָה** **פֶּן-אֶפְשִׁיטָנָה** [ט] מבגדיה ותשאר **עֶרְוָהּ וְהַצִּגְתֶּיהָ** אעמיד אותה בלי לבוש ומכסה **כִּיּוֹם הוֹלֵדָהּ וְשִׁמְתֶיהָ כַּמִּדְבָּר** הפקר לכל **כַּמִּדְבָּר** (רד"ק) **וְשִׁתָּהּ** אשים אותה **בְּאֶרֶץ צִיָּה** שוממה (מ"צ) **וְהִמַּתֶּיהָ** ואמית אותה (ת"י) **בַּצָּמָא** [י]: **וְאֶת-בְּנֶיהָ** אפילו הצדיקים שבהם **לֹא אֶרְחָם** שילכו בגולה **כִּי-בְנֵי זְנוּנִים הֵמָּה** עובדי עכו"ם (מ"ד): **כִּי זִנְתָה אִמָּם** [יא] שכללות האומה סרה מעלי [יב] **הַבִּישָׁה הוֹרָתָם** הָאֵם שהרתה אותם עשתה מעשה בושה וכלימה (מ"ד) **כִּי אָמְרָה אֶלְכָּה אַחֲרֵי מֵאֲהָבִי** בדרכי העכו"ם (רש"י) **נִתְּנִי** הנותנים לי **לְחֹמִי וּמִיָּמִי** **צִמְרִי וּפְשָׁתִי** לטוות במ בגדים, וכן נותנים לי יתר צרכי שהם **שִׁמְנִי** לסוך **וְשִׁקּוּיִי** ומשקים להתענג בהם כמו יין וחלב (מלבי"ם): **חֲלֹבֵן** הואיל וכך חשבה (מ"ד) **הִנְנִי-שֹׁךְ** גודר וסוגר **אֶת-דֶּרֶכְךָ בַּסִּירִים** בקוצים **וְגִדְרָתִי אֶת-גִּדְרָהּ** שלא תוכל לעבור **וְנִתִּיבוֹתֶיהָ** ודרכיה שהיתה הולכת בהם **לֹא תִמָּצָא** עוד (רש"י):

עיונים והארות

י. **וברד"ק** כ' ואפשר שיהיה בצמא משל לבטול התורה והמצוות והנבואה כמ"ש "לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דברי ה'".

יא. **כי** זנתה אמם (ילק"ש) אמר רבי שמלאי אמר הקב"ה הדיינים מביישין דברי בפני עמי הארץ, כיצד, יושב ודורש לא תלוה ברבית, והוא מלוה ברבית, לא תגזול, והוא גוזל, לא תגנוב, והוא גונב. וא"ר ברכיה מעשה באדם אחד שנגנב טליתו והלך לקבול לדיין עליה, ומצאה פרוסה על מטתו. לכך נאמר זנתה אמם הובישה הורתם (דברים רבה ב, יט).

לחמי ומימי א"ר אלעזר אין פוסקין יינות לאשה, ואם תאמר אלכה אחרי מאהבי וגו' שמני ושיקויי, דברים שהאשה משתוקקת עליהם, ומאי ניהו תכשיטין (כתובות סה).

יב. **ובת"י** - שהלכו אחר נביאי השקר.

ו. **ובת"י** ורש"י פ' אמרו לאחיכם עמי - תחזרו לתורה שלי ואז ארחם ואקבץ אתכם.

ז. **ובת"י** פ' תוכיחו לכנסת ישראל מכיון שאינה מתעניינת בעבודתי לא אקבל תפילותיה עד שתעזוב מעשיה הרעים.

ח. **וב'** עוד הרד"ק וז"ל: והפנים הוא משל לנביאים שהיו העם מחליפים נביאי ה' בנביאי השקר ואלה הם הזונים, ושדים הוא משל לתורה שבכתב ולתורה שבעל פה כמו שפירשתי בספר יחזקאל והיו מחליפים אותם בחוקי עכו"ם ואלה הם הנאפופים.

ט. **ובת"י** פירש פן אפשר שיהיה וכו' - אולי אסלק שכונתי ממנה (מעם ישראל) ואעשה אותה עזובה כימים הראשונים שלה לפני שהתקרבה לעבודתי, ויחול הרוגז שלי עליה כמו שחל על דור שעברו על תורתי במדבר, ואעשה הארץ ריקה, ואהרוג אותה בבצורת - ברעב, ה"י.

ט וְרִדְפָה אֶת-מֵאֵהָבֶיהָ [ג] שֶׁהֵם מִצְרִים וְאַשּׁוּר וְלֹא-תִשָּׁג אַתֶּם וְלֹא תוּכַל לִבְקֹשׁ מֵהֶם עֲזָרָה (רש"י) וּבִקְשָׁתֶם וגם כאשר תבקש אותם וְלֹא תִמָּצֵא מֵהֶם שׁוֹם שְׁפַע וְאַמָּרָה אִזּוֹ תֹאמַר אֲלֶכָה וְאַשׁוּבָה אֶל-אִישִׁי הָרֹאשׁוֹן בְּעֵלִי הָרֹאשׁוֹן, כְּלוּמַר אֲבִטָּח בְּקִבְיָהּ כִּי כִשְׁהִיָּה בִשְׁחֹנִי בּוֹ (מ"ד) הִיָּה טוֹב לִי אִזּוֹ מֵעַתָּה: וְהִיא לֹא יִדְעָה לֹא שָׁמָּה עַל לִיבָה לִידַע (רש"י) כִּי אֲנֹכִי נָתַתִּי לָהּ הַדָּגָן הַתְּבוּאָה וְהַתִּירוֹשׁ עֲנֹבֵי הָיִין וְהִיִּצְהָר וְהַשְׁמֵן (מ"ז) וְכֶסֶף הָרִבִּיתִי לָהּ וְזָהָב וּבִמְקוֹם לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם לְכַבּוּדִי עָשׂוֹ אוֹתוֹ לַבָּעַל [יד]: יֹא לָכֵן מִפְּנֵי שֶׁכָּךְ עָשִׂתָּה אָשׁוּב וְלִקְחֹתִי דָגְנִי בְּעֵתוֹ הַדָּגָן שֶׁלִּי בַּעַת גִּמְרֵי בִישׁוּלִי ע"י שֶׁאֵינִי אוֹיְבִיהָ לִקְחָתוֹ וְהִתִּירוֹשִׁי בְּמוֹעֶדּוֹ הָיִין שֶׁלִּי בְּזִמְנֵי הַבִּיכּוֹר וְהִצַּלְתִּי אֶפְרַיִם וְאֶסְרָא מֵהֶם אֶת צִמְרִי וּפִשְׁתִּי שֶׁנָּתַתִּי לָהּ לְכֶסֶף אֶת-עֲרֹתָהּ כִּי יָמוּתוּ הַצֶּאֱנָן וְלֹא לָהּ יִהְיֶה צֶמֶר, וְהַפְּשָׁתִים יִלְקוּ וְלֹא לָהּ יִהְיֶה לֶחֶם לִלְבוֹשׁ (מ"ד): יֹב וְעַתָּה כֹּאשֶׁר אֶסְרָא צִמְרִי וּפִשְׁתִּי (מ"ד) אֲנִלָּה אֶת-נִבְלָתָהּ כִּיעֲזָרָה וּמַעֲשִׂיהָ הָרַעִים לְעֵינַי מֵאֵהָבֶיהָ וּבְכָל זֹאת וְאִישׁ מֵהֶם לֹא-יִצְלָנָה מִיָּדִי (רד"ק): יֹב וְהַשְׁבַּתִּי אֲבִטָּל (ת"י) כָּל-מִשׁוּשֶׁיהָ [טו] שֶׁמִּחֲתָה חֲנָה ג' רִגְלִים (רד"ק בֶּשֶׁם רס"ג) שֶׁמִּרְבִּים לְהַבִּיא בָּהֶם שְׁלֹמִי חֲגִיגָה (מלבי"ם) חֲרָשֶׁיהָ רֹאשׁ חֹדֶשׁ שֶׁלָּהּ (ת"י) וְשִׁבְתָּהּ וְכָל מוֹעֶדָּה ר"ה וְיוֹהֲכֶ"פ וּשְׁמִי"ע (רד"ק בֶּשֶׁם רס"ג): יֹד וְהַשְׁמַתִּי וְאֶעֱשֶׂה שְׁמִמָּה (רש"י) אֶת מְקוֹם גִּפְנֵהָ וְתֵאֵנָתָהּ שֶׁהֵם מֵיטֵב מֵאֲכָל הָאָדָם אֲשֶׁר אֲמָרָה אֶתְנָה "אֶתְנָן" [שֶׁהוּא מֵתָן הַזֹּוּנָה הַמִּקְבֻלָּת מִהֲנוֹאֲף] (רד"ק) הֵמָּה לִי אֲשֶׁר נָתַנּוּ-לִי מֵאֵהָבִי וְשִׁמְתִּים וְשִׁמְתִּי אֶת הַפְּרָדִסִּים לְיָעַר מְקוֹם הַפָּקֶד (מ"ד) וְאֲכַלְתֶּם חֵיט הַשָּׂדֶה: טו וּפָקַדְתִּי וְאֹזְכִיר עָלֶיהָ אֶת-יָמֶי הַבָּעָלִים אֲשֶׁר תִּקְטִיר לָהֶם שֶׁהִקְטִירָה לָהֶם לְשֵׁלֶם הַגִּמּוּל לְפִי רֹב הַיָּמִים (מ"ד) וְתֵעָר גִּזְמָהּ וְחִלְתָּהּ וְקִשְׁטָהּ עֲצָמָהּ בְּנֹזְמִים וְתִכְשִׁיטֶם (רד"ק) וְתִלְךְ אַחֲרֵי מֵאֵהָבֶיהָ וְאֶתִּי שִׁכְחָה נָא-יְהוָה: טז לָכֵן הִנֵּה אֲנֹכִי מִפְּתִיָּה [טז] מִשְׁדֹּלָה לְהַמְשִׁךְ אַחֲרֵי וְהִלְכֵתִיהָ הַמְדַּבֵּר שֶׁל הַעֲמִים שֶׁהֵם הַגְּלוּיֹת וְדַבְּרֹתִי עַל-לִבָּהּ

עיונים והארות

וכסף הרביתי לה (ברכות ל"ב).
 טו. והשבתי כל משושה א"ר יוחנן מפני מה מועדים שבבבל שמחים, מפני שלא היו באותה קללה (שבת קמ"ה). תני נהוג אבל מראש חדש עד תענית דברי ר"מ, ר' יהודה אומר כל החדש כלו אסור, רבן שמעון בן גמליאל אומר אינו אסור אלא אותו שבת לבד, א"ר יוחנן ושלשתם מקרא אחד דרשו, והשבתי כל משושה וגו', מאן דאמר מראש חודש ועד תענית מחגה, מאן דאמר כל החדש כלו אסור מחדשה, מאן דאמר אין אסור אלא אותו שבת משבתה.. (ילק"ש)
 טז. לכן הנה אנכי מפתיה - (ילק"ש) רבי ברכיה בשם ר' לוי כגואל הראשון כך גואל האחרון, מה גואל הראשון נגלה להם וחזר ונכסה מהם, כך גואל האחרון. וכמה הוא נכסה מהם,

יג. ורדפה את מאהביה הם מיכאל וגבריאל, כמו שאמרו ז"ל כל רעיה בגדו בה אלו מיכאל וגבריאל, ותהיה הכוונה כי היו מבקשים אותם שיקיף זה מים וזה אש (את ירושלים), ובגדו בה, ולא תשיג אותם כי לא יענו. (אלשיך)
 ורדפה את מאהביה (ילק"ש) א"ר יוחנן משום ר' יוסי טובה מרדות אחת בלבו של אדם מכמה מלקיות, שנאמר ורדפה את מאהביה וגו', וריש לקיש אמר יותר ממאה מלקיות, שנאמר תחת גערה במבין מהכות כסיל מאה (ברכות ז')
 יד. וכסף הרביתי לה וזה עשו לבעל (ילק"ש) אמר משה לפני הקב"ה, בשביל כסף וזהב שהשפעת להם לישראל עד שאמרו די, שנאמר ודי זהב, גרם להם לעשות העגל. א"ר שמואל בר נחמני מנין שחזר הקב"ה והודה למשה, שנאמר

ושם תשיב אל לבה כי טוב לה כשעשתה רצוני מכשמרדה בי (רש"י): **וְנָתַתִּי לָהּ אֶת-בְּרַמְיָהּ מִשֵּׁם [יז]**
 מהתשובה שתשוב אלי אחזיר לה את כרמה [יח] **וְאֶת-עַמֶּק עֶבְרָה** העמקים שהיו עכורים ונשחתים מעתה יקראו להם שם
 לשבח **לְפֶתַח תְּקוּנָה** העמים יהיו חמודים כפתח נחמד שרוצים אנשים לבא בו **וְעֵנְתָה שָׁמָּה** תרים שמה קול שירה
 וזמרה לאל יתברך על הנפלאות **בְּיָמֵי נְעוּרֶיהָ** כימים שהיתה צעירה (מ"ד) שנעשו להם נסים בעת כיבוש הארץ ובעת בנין המקדש
 בימי שלמה (מלכ"ה) **וְכִיּוֹם עָלְתָה מֵאֶרֶץ-מִצְרַיִם** ששרו משה וישראל על ים סוף (רד"ק): **יָחַד וְהָיָה**
בַּיּוֹם-הַהוּא נָאֻם-יְהוָה תִּקְרָאִי לִי אִישִׁי האיש שלי [אישי מלשון אישות וחיבת נעורים (רש"י)]
וְלֹא-תִקְרָאִי-לִי עוֹד בַּעֲלִי שהוא שם משותף לעבודת אלילים (רד"ק) [וי"א מלשון אדנות ומורא (רש"י)]:
יֵט [יט] וְהִסְרֹתִי אֶת-שְׁמוֹת הַבְּעָלִים מִפִּיהָ מפייהם של ישראל, וכפל ואמר **וְלֹא-יִזְכְּרוּ עוֹד**
 ישראל [כ] **בְּשֵׁמָם [נא]** של בעלים כי עבודת הבעלים תבוטל לגמרי (רש"י, מלכ"ה): **וְכִרְתִּי לָהֶם בְּרִית בַּיּוֹם**
הַהוּא עִם-חֵית הַשָּׂדֶה וְעִם-עוֹף הַשָּׁמַיִם וְרֶמֶשׂ הָאֲדָמָה שלא יזיקו להם (ת"י) שאשביית כל
 המזיקין מן העולם (רש"י) **וְקִשֹּׁת וְחֶרֶב וּמִלְחָמָה אֲשַׁבֵּר** אבטל (מ"ד) **מִן-הָאָרֶץ** כמש"כ "וכתתו חרבותם
 לאתים" (רד"ק) **וְהַשִּׁבְכֹתִים לִבְטָח: כֹּא וְאֶרֶשֶׁתֶּיךָ [נב] לִי לְעוֹלָם** אקח אותך להיות ארוסתי עד עולם

עיונים והארות

יח. ובת"י פי' ואמנה לה את הפרנסים שלה וכו' ע"ש.
יט. ובמצודת דוד פי' והסירותי - אתן בליבם להסיר את שמות הבעלים מפיה שאפי' בלי כוונה לא תזכירם.
כ. וברד"ק בשם רב סעדיה גאון פי' שלא יזכרו עוד אומות העולם של הע"ז בפי א"ה כי אף האומות לא יעבדו עכו"ם באותו זמן כמו שאמר כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרא כולם בשם ה' ולעבדו שכם אחד.
נא. והסירותי את שמות הבעלים מפיה ולא יזכרו עוד בשמם (ב, יט) הנפש מישראל צריכה להתרחק מן הכוחות הרעים, מהאלילים ומעובדיה, שאפילו את שמותיהם לא יזכרו, שאת יזכרם ימחקו משפת פיהם, שכן הכל עלול לעשות רועם, ואפילו הזכרת השם ועל האדם לעקוף את דרכם, ומכל שכן שלא יתחבר עמם ולא ישתף פעולה אף לדבר מצוה, ויש לשרש, לעקור ולאבד אפילו את זכרם.
וכבר ידועה אימרת ה"חתם סופר" זצ"ל, שלכן נכשל שאול במלכותו מפני שקראו לו שאול, שהיה גם שמו של אחד מאלופי עשו, כמו שכתוב בתורה (בראשית לו, לז): "שאול מרחובות הנהר" (קול צופיך).
נב. ובת"י פי' אקיים אותכם לעולם וכו' ע"ש. וטעם דאמר ג' פעמים "וארשתיך" כ' הרד"ק וז"ל: כנגד מה שאמר אשת זנונים וזכר שלשה פעמי' וארשתיך כנגד שלשה גליות שגלו ישראל גלות מצרים וגלות בבל וזה הגלות שאנחנו בו היום וכל זמן צאתם מן הגלות היה האל י"ת כאלו מארס אותם הארוסים הראשונים כשהוציאם ממצרים לא היו לעולם שהרי גלו לפיכך אמר כנגדו וארשתיך לי לעולם- והארוסים השניים כשהוציאם

ר' ברכיה בשם ר' חמא בר חנינא מ"ה ימים, הדא הוא דכתיב ומעת הוסר התמיד ולתת שקוץ שומם ימים אלף מאתים ותשעים, וכתוב אשרי המחכה ויגיע לימים אלף שלש מאות שלשים וחמשה, אלו מותרים מ"ה אינון אלין מ"ה יום, שעלה להם וחזר ונכסה מהם. להיכן הוא מוליכן, אית דאמרין למדבר יהודה, ואית דאמרין למדבר סיחון ועוג, הדא הוא דכתיב לכן הנה אנכי מפתיה והולכתי המדבר, מי שמאמין בו אוכל מלוחים ושרשי רתמים, הדא הוא דכתיב הקוטפים מלוח עלי שיח ושרש רתמים לחמם, ומי שאינו מאמין בו והולך לאומות העולם והם הורגים אותו. א"ר יצחק בר מריון לסוף מ"ה יום נגלה להם ומוריד להם את המן, למה שאין כל חדש תחת השמש, ומה טעם, וכיום עלותה מארץ מצרים (פסיקתא).

יז. ונתתי לה את כרמיה משם - (ילק"ש) מדבר בסדום ועמורה, לפי שנאמר ויהפוך את הערים האל, וכתוב בחלמיש שלח ידו הפך משורש הרים, לעולם הבא הקב"ה מרפא את ישראל ומרפא אותם, שנאמר ונתתי לה את כרמיה משם אלו הנביאים, ואת עמק עכור, עמק שעכרתי באפי, לפתח תקוה. אותה שעה הם אומרים שירה, שנאמר וענתה שמה כימי נעוריה, ואין ענתה אלא שירה, שנאמר ותען להם מרים. (תנחומא).

תניא ר' סימאי אומר, נאמר ולקחתי אתכם לי לעם וגו' ונאמר להלן והבאתי אתכם אל הארץ וגו', מקיש יציאתם ממצרים לביאתם לארץ, מה ביאתן לארץ שנים מס' רבוא, אף יציאת מצרים שנים מס' רבוא, וכתוב וענתה שמה כימי נעוריה, מה יציאתם ממצרים בס' רבוא וקניסתן לארץ בס' רבוא, כן לימות המשיח בששים רבוא (סנהדרין קי"ד).

ולא אמאס בך **וְאֶרְשֶׁתִּיךָ לִי בְצֶדֶק** לפני משורת הדין **וּבְמִשְׁפָּט** בעבור הצדקה ומשפט שתעשו, אז **וּבְחֶסֶד וּבְרַחֲמִים** אני אתנהג אתכם (מ"ד): **כִּבְּ וְאֶרְשֶׁתִּיךָ לִי בְאֱמוּנָה** [בג] בשכר האמונה שהאמנת בי בגולה להבטחות שעל ידי נביאי (רש"י) [נד] **וַיִּדְעָה אֶת-יְהוָה** אז תשיגי השגה גדולה לידע את ה' (מ"ד) כמ"ש כי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם (רד"ק):

דרושים לשבועות

דרוש א' – יום החתונה הגדולה – יום הדין על התורה

זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו

ביום הזה הקב"ה מראה לנו את אהבתו הגדולה, אהבה שאינה תלויה בדבר, שבחר בנו מכל העמים, ונתן לנו את תורתו הקדושה, חמדה גנוזה תתקע"ד דורות קודם שנברא העולם, והוציאנו מעבדות לחרות, והעלנו מבירא עמיקתא לגאולה ולישועה, והביא אותנו ליום הגדול, לחתונה הגדולה, בו ביום נגמר הזווג בין החתן המרומם ה' יתברך ויתעלה

עיונים והארות

שרתה עליהם רוח הקדש ואמרו שירה, שנאמר ויאמינו בה' ובמשה עבדו, אז ישיר משה ובני ישראל. וכן אתה מוצא שלא נגאלו אבותינו ממצרים אלא בזכות האמונה, שנאמר ויאמן העם, וכן אתה מוצא שלא ירש אברהם אבינו העולם הזה והעולם הבא אלא בזכות אמונה שהאמין, שנאמר והאמין בה', וכן הוא אומר אמונים נוצר ה' (מכילתא וראה שם עוד).

נד. בא חבקוק והעמידן על אחת, שנאמר (חבקוק ב, ד): "וצדיק באמונתו יחיה".

כתב רבינו בחיי ז"ל בספרו "כד הקמח": למה תלו החכמים ענין זה בחבקוק ולא בדוד, הרי דוד המלך אמר (תהלים קיט, פו): "כל מצותיך אמונה"? אלא, חבקוק הזכיר את השכר, שעם האמונה יחיה האדם לעולם הבא שהם חיים נצחיים האמיתיים, אולם דוד לא ביאר את שכרם, אלא אמר: "כל מצותיך אמונה".

כל זה בא ללמד את האדם, שאם זכה לקיים אפילו מצוה אחת כהלכתה יזכה לחיי עולם הבא, כדברי הרמב"ם ז"ל בפירושו למשנה האחרונה במסכת מכות: "רבי חנניא בן עקשיא אומר: רצה הקב"ה לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצוות. שנאמר (ישעיה מב, כא): "ה' חפץ למען צדקו, יגדיל תורה ויאדיר". מעיקרי האמונה בתורה, כי כאשר יקיים אדם אפילו מצוה אחת מתוך התרי"ג מצוות כראוי וכוהגן ולא ישתף עמה כוונה מכוונות העולם בשום פנים, אלא יעשה אותה לשמה מאהבה, על ידי זה יזכה לחיי עולם הבא. ועל זה אמר רבי חנניא: כי המצוות בהיותן מרובות, אי אפשר שלא יעשה האדם בחייו אחת מהן על מתכונתה ושלמותה, ובעשותו אותה המצוה תחיה נפשו באותו מעשה (עין ילקוט שבע חלק ז' ערך אמונה). ואומר הבן איש חי ז"ל בספרו "אדרת אליהו" נמצא שהעיקר היא האמונה, ואם ישראל תהיה בהם מידת האמונה בשלימותה הרי הם מרוצים בזה לפני השם יתברך, ולזה אמר הנביא הושע "וארשתיך לי באמונה", אפילו במצוות האמונה לבדה, ובזה וידעת את ה' כמה רב חסד הוא ומרבה להטיב.

מבבל לא היו בצדק ובמשפט שהם היו עושי' הרע שהרי כתוב שהיו בהם מחללי שבתות ונושאים נשים נכריות והיו כובשים אחיהם לעבדים ושדותיהם הנה כי לא היה בהם צדק ומשפט חסד ורחמים לפיכך אמר כנגדו וארשתיך לי בצדק ובמשפט שיהיו הם עושים שהרי ישובו בתשובה כמו שכתוב ושבת עד ה' אלהיך.

ובבעל הטורים (שמות יט, ד) כתב רמז בזה, כי ג' פעמים אמר הושע לישראל "וארשתיך", כנגד ג' דרכים שאשה נקנית בהם, כסף ושטר וביאה. ואף ישראל כן. בכסף, זו ביזת הים וביזת מצרים. בשטר, זאת התורה, שנאמר (דברים לג, ד) תורה צוה לנו משה מורשה וגו', אל תקרי מורשה אלא מאורסה (פסחים מט:). ובביאה, זהו שאמר יחזקאל (טז, ח) ואפרוש כנפי עליך וגו' ואבוא בברית אתך.

ובכיון דקדם לזה הכתוב (הושע ב, יח): והיה ביום ההוא נאום ה' תקראי אישי ולא תקראי לי עוד בעלי, ו"אישי" לשון אישות, כמ"ש רש"י שם, נרמז בכאן ענין ג' דברים דאשה נקנית בהם.

ובמדרש איתא משל למלך שקידש אשה וכתב לה מתנות מועטות כיון שבא ללקחה כתב לה מתנות רבות כבעל, כך [עם ישראל] בעולם הזה אירוסין היו שנאמר (הושע ב) וארשתיך לי לעולם ולא מסר להם אלא הלבנה בלבד שנאמר החדש הזה לכם אבל לימות המשיח יהיו נישואין שנאמר (ישעיה נד) כי בועליך עושיך באותה שעה מוסר להן את הכל שנא' (דניאל יב) והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד (שמות רבה טו, לא).

כג. וארשתיך לי באמונה - (ילק"ש) אתה מוצא שאין הגליות מתכנסות אלא בשכר אמונה, וכן הוא אומר אתי מלבנון כלה אתי מלבנון תבאי תשורי מראש אמנה. וגדולה האמנה לפני מי שאמר והיה העולם, שבשכר האמנה שהאמינו ישראל

שמו, והכלה המהוללה בת זוגו כנסת ישראל, כמש"כ ביום חתונתו - זה מעמד הר סיני, וביום שמחת לבו - זה מתן תורה. לא אמר ביום חתונתו ושמחת ליבו, אלא ביום חתונתו וביום שמחת לבו.

שמחת הקדושין לבד היא הקרבה להר סיני, שאז פסקה זוהמתן וזה היה ע"י שליח, ע"י משה רבנו, כמש"כ וקדשתם היום ומחר. אבל מתן תורה, הוא החופה הוא היחוד שהיה ע"י הקב"ה, והוצרך הקב"ה בעצמו לירד על הר סיני ופה אל פה אדבר בו בדברות קדשו, כי אי אפשר חופה ויחוד ע"י שליח, ומאז נהג איתנו כדין חתן לכלה, כמש"כ אתי מלבנון כלה, לבבתיני אחותי כלה - וכמשוש חתן על כלה.

שמים וארץ הם בחי' אותיות ו"ה

והנה עיקר שמחת החתן והכלה שהם קובה"ו, היא התורה הקדושה, כמו שאמרו רבותינו יום הששי ויכולו השמים והארץ, בתיבת הששי יש תוספת אות ה"ה שהיא הכלה השנייה הקדושה, ותיבת "ששי" הא אות ו' שהוא החתן קוב"ה, הם הנקראים "שמים וארץ". ותנאי התנה הקב"ה עם מעשה בראשית אם מקבלים ישראל את התורה מוטב, ואם לאו יחזור העולם לתהו ובהו.

ולכן עיקר שמחתנו לשמח החתן והכלה, הוא ע"י לימוד התורה וקיום המצוות, וצריך כל אחד ביום זה לדעת שדנים אותו כמה יזכה השנה הזאת להגות בתורה, ומה הוא מקבל עליו ללמוד, ולקבוע עתים לתורה, ולחנך בניו לתורה, ואז החיתון והזוג יעלה יפה יפה.

כי התורה מחנכת אותנו ומדריכה אותנו שנשלוט על היצ"ר שלנו, ונכוף אותו לעבוד את השי"ת, ורק ע"י התורה אפשר לכפות את היצ"ר, כמש"כ אם פגע בכ מנוול זה, מושכהו לבית המדרש.

וזה הטעם שקראו לחג השבועות בשם "עצרת", לרמוז שאין שום יכולת לעצור את היצרים של האדם, אלא רק התורה היא המעצור העולמי, בכח לימוד התורה, והיא העוצרת ע"י מאמר ה' וחומת הדת, והיא בסוד חקת עולם לדורותיכם. כמו דאיתא בגמ' (קידושין ל:) "בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין".

וזה שאמר רב יוסף אי לאו האי יומא כמה יוסף איכא בשוקא, כי היום הזה גורם לעצור לחסום את היצ"ר.

וחג השבועות כידוע הוא גמר חג הפסח על דרך סור מרע ועשה טוב, והיא תכלית ועיקר יציאת מצרים. וזה ענין מילה וטבילה אצל הגר, ואם מל ולא טבל כאלו לא מל, כי הסרת הערלה היא הסרת הטומאה, והטבילה היא קבלת הטהרה, ולכן המילה קודמת לטבילה. וא"כ בפסח יצאנו מהטומאה הנוראה, ולאחר ההכנות בימי ספירת העומר, אז בחג השבועות אנו טובלים במקוה העליון, ומקבלים את התורה הקדושה ונכנסים ומקבלים טהרה גדולה.

וכאשר יצאנו ממצרים שעדיין לא קבלנו את התורה אז אכילתנו היא בבחינת שעורים - מאכל בהמה, ולכן מקריבים מנחת העומר משעורים, ובשבועות כאשר קבלנו את התורה אנו אוכלים ומקריבים שתי הלחם מחטים - מאכל אדם, כי כאשר יצאנו ממצרים השתחרר רק הגוף, אבל עתה בחג השבועות הנשמה מקבלת את התורה ואז האדם בן חורין אמיתי וכמש"כ חרות על הלוחות - חרות ע"י לימוד התורה.

והנה זה היום קוינו לו - לחתונה הגדולה - ההר בוער באש עד לב השמים.

ולא די בזה, אלא יש קולות וברקים, שיצא קול, כי האשה מחזיקים אותה למקודשת ע"י הקול, שיצא קול פלונית מתקדשת היום.

ואח"כ הקב"ה האיר את העולם בברקים כדרך שמאירים לכלה בנרות.

והטעם לבשמים אומר הבן איש חי כי הגמרא (סנהדרין ע"א) אומרת חמרא וריחני פקחין, דהיינו שיש לריח כח להחכים את האדם, ולכן נתן הקב"ה ריח טוב, כדי שנוכל להבין סודות התורה.

ואמרו רבותינו כי רק כאשר כבר עמדנו על הר סיני פסקה הזוהמה, ולכן אומרים "אלו קרבנו לפני הר סיני דינו", כי ע"י הקריבה להר סיני הגענו למדרגת אדה"ר לפני החטא, והיינו יכולים לידע את התורה כולה לבד, כמו האבות, כי האברים שלנו היו מלמדים אותנו, כמו שאיתא במדרש נחומא (פרשת ויגש יא) על הפסוק עקב אשר שמע אברהם בקלי וישמר משמרת מצותי חקותי ותורת, ומהיכן למד אברהם את התורה, רשב"י אומר נעשו שתי כליותיו כשני כדים של מים והיו נובעין תורה.

יום הדין על התורה

והנה ידוע כי בחג השבועות נידונים על פירות האילן, כמו ששנינו במשנה (ד"ה גז): "בארבעה פרקים העולם נידון, בפסח על התבואה, בעצרת על פירות האילן, בראש השנה כל באי עולם עוברים לפניו כבני מרון... ובחג נידונים

על המים". ומפרש בגמרא: "מפני מה אמרה תורה הביאו שתי הלחם בעצרת, מפני שעצרת זמן פירות האילן הוא, אמר הקב"ה הביאו לפני שתי הלחם בעצרת, כדי שיתברכו לכם פירות האילן".

והנה השל"ה הקדוש (מסכת שבועות פרק נר מצוה אות ט) הביא בשם המקובל האלקי בעל "תולעת יעקב" דבר נפלא ונורא, שראוי לכל אחד לחזור ולשנן בהכנה לקראת חג השבועות, כי חג השבועות הוא יום הדין של מתן תורה, שבו נידונים נשמות ישראל שהן בבחינת "פירות האילן", על שיצאו מאילן הנשמות של הקב"ה, אם עסקו בתורה וקיימו מצוות התורה כראוי.

והנה הם דברי השל"ה בלשון: "חייב אדם לשמוח בזה החג ביותר, כי הוא יום שזכינו בו לכתר תורה, ובפסחים פרק אלו דברים (סח:) הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם... מכל מקום גילו ברעדה כתיב, והשמחה אשר שמח תהיה שמחה רוחנית, והודות והלל להשם יתברך שנתן לנו התורה, מתעורר מאוד בלבו להתקדש ולתקן מעשיו, ולהיות מוכתר בכתר תורה לקיים והגית בו יומם ולילה, כי היום הקדוש הזה הוא יומא דדינא.

וזה לשון תולעת יעקב דף נ"ח: ודע כי כמו שבראש השנה רצה הקב"ה להשגיח ולדרוש מעשה בני אדם, כי הוא יום הבריאה הראשונה וחידוש העולם... כן רצה ביום מתן תורה שהוא מורה על חידוש העולם, להשגיח ולדרוש על מעשה העולם ולדונו על פירות האילן... וכבר ביארנו כי הפירות ההם, הן הנשמות הפורחות מאילנו של הקב"ה, והעולם נידון ביום זה על התורה שניתנה בו שבטלו עצמם ממנה, והוא אמרם על פירות האילן, בלא השלימם בתורה ובמצוות כראוי" עד כאן.

ר' ברוך ממעזיב' זי"ע, היה רגיל לומר שהוא מתיירא מחג השבועות יותר מראש השנה, כי בראש השנה עיקר המשפט והדין הוא על גשמיות, כלומר "יחלה יותר יחלה פחות", ואילו בחג השבועות הדין הוא על רוחניות, אם עסקנו בתורה וקיימנו את מצוותיה כראוי.

יומתק לבאר לפי זה מה שאמר הקב"ה: "הביאו לפני שתי הלחם בעצרת, כדי שיתברכו על פירות האילן". וצריך ביאור איך בהבאת שתי הלחם יתברכו "פירות האילן" - נשמות ישראל על יום הדין של מתן תורה. ונראה לבאר הכוונה בזה על פי המבואר בזוהר הקדוש (חלק א רס.) כי שתי הלחם הן כנגד תורה שבכתב ותורה שבעל פה: "אורייתא דאקרי לחם דכתיב (משלי ט-ה) לכו לחמו בלחמי, ואנן מקרבין ביומא דחמשינן דאתייהיב ביה אורייתא, שתי הלחם תורה שבכתב ותורה שבעל פה".

יום חתונתו זה מתן תורה

והנה ביום זה היא החתונה כמו שכתוב ביום חתונתו וביום שמחת לבו, רבותינו (במסכת תענית דף כו:) דרשו ביום חתונתו - זה מתן תורה. וביום שמחת לבו - זה בנין ביהמ"ק שיבנה במהרה בימינו.

א"כ משמע שהם ב' ימים, שיום חתונתו אינו יום שמחת לבו. ואמר הגאון ר' משה סאלווייצ'יק כי משל לאדם שפתח עסק גדול, בודאי שהוא שמח מאד, אבל השמחה האמיתית והגדולה זה ביום שהוא רואה שהעסק מצליח, גם חתן וכלה יש להם שמחה ביום החתונה, אבל השמחה הגדולה היא ביום שהם רואים את הפירות. וכן עם ישראל.

נתבונן ונראה איזו התבטלות היתה לעם ישראל ביום קבלת התורה, הרי כל העולם דמם, עוף לא פרח, שור לא געה וכו', עם ישראל ראה את ההתבטלות לגבי התורה, הם למדו למשך כל ימיהם כי הכל בטל לגמרי לגבי התורה.

ביום זה אנחנו זוכים לעבור ממצב של אוכלי שעורים - בהמות, למצב של אוכלי חטים, להגיע למדרגת "אדם".

שני הלוחות כנגד חתן וכלה ועוה"ז ועוה"ב

ומדרש רבה כי תשא כתב - שני לוחות העדות, כנגד שמים וארץ - כנגד חתן וכלה - כנגד העוה"ז והעולם הבא. וענין חתן וכלה הוא בחי' משפיע ומקבל, כמו שמים וארץ שמים משפיעים בארץ, וכן עוה"ב משפיע לעוה"ז.

וע"כ בשבועות קב"ה וישראל ואורייתא חד הוא, שהחבור בין הקב"ה לכנסת ישראל ועם ישראל הם ע"י משפיע ומקבל, ואז יש שלימות והפסקת הזוהמה.

וזה הסוד שמשם רבנו הוסיף יום אחד מדעתו, והסכים עמו הקב"ה, כי יום ששי הוא בחי' חתן, ושבת קודש בחי' כלל, כי יום הששי משפיע על השבת, מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת.

וע"כ רצה משה רבנו שהתורה תנתן דוקא בשבת הנקראת כלל, כי בזה תושלם מדרגת כ"י שנקראת כלל, ויהיה תיקון שלם ופסיקת הזוהמה, וע"כ נקרא יום מתן תורה יום הארוסין והחתונה בין קב"ה וכנסת ישראל.

וזה שקבלו ישראל את התורה בהר סיני, תורה שבכתב ותורה שבע"פ, הוא כי סוד לימוד התורה בכח הוא תורה שבכתב, כי היא השורש של תורה שבע"פ, ולימוד התורה שבע"פ עיקרה להביא לידי מעשה של פסיקת ההלכה,

כי רק עם התורה שבע"פ אנחנו יכולים לפסוק, וכמו שאמרז"ל "להורותם" זה גמרא, והיא כנגד המעשה "ולכן הקדימו ישראל נעשה לנשמע", שעיקר עסק התורה הוא להגיע למעשה ללמוד על מנת לעשות. ולכן באו המלאכים וקשרו כתרים לעם ישראל, כי עם ישראל הגיעו למדרגת המלאכים, מבחי' "עושי דברו", ולכן שני כתרי תורה אחד כנגד נעשה ואחד כנגד נשמע, תורה שבכתב ותורה שבע"פ מבחי' חתן וכלה, נעשה היא הכלה, ונשמע הוא החתן כנודע. וכמו שהכלה עושה הכנות לקראת חתונה כן אנחנו צריכים להכין עצמינו ולטהר רעיונינו שנוכח לקבלת התורה בכל רמ"ח אברינו ושס"ה גידינו.

דרוש ב'

הארת מעמד הר סיני וקבלת התורה בכל שנה

חג השבועות נקרא גם בשם מתן תורה וגם בתפילת עמידה אומרים אנחנו "זמן מתן תורתנו", וכבר נודע מה שכתב רבנו האריז"ל שבכל מועד וחג מתחדשת אותה הארה ואותה נתינה בעולם.

ולפי זה בחג השבועות שהוא חג מתן תורה מתעוררת ההארה הגדולה והעצומה של מעמד הר סיני וקבלת התורה כאלו ממש אנחנו עומדים ברמ"ח אברינו ושס"ה גידינו על הר סיני ומקבלים את התורה.

ומסופר על גדולי הצדיקים שזכו להרגיש את מעמד הר סיני, וכלשון אחד מהראשונים "החזקוני" שכותב וז"ל: "ובחלומי שמעתי קול אלהים מדבר עשרת הדברות בנועם קול דממה לארץ ולדרים". והוא פלא איזה חשק היה להם לתורה, כי ידעו להכין עצמם ואז זכו לשמוע ולהרגיש, והכל ע"י העמל והיגיעה.

המהר"ל מפראג אומר שמתן תורה לא היה ארוע חד פעמי, אלא מדי שנה ושנה דנים את האדם ונותנים לו את חלקו בתורה. כל שנה ושנה בעצרת, האדם נדון על התורה שיזכה להשיג בשנה זו.

פעם אחת בשנה, בשבועות, ניתנת לנו הזדמנות חד שנתית להחליף דרגה. להכנס למסלול אחר. זהו המתן תורה המתחדש מדי שנה, וכל יהודי זוכה בו לפי כלי הקיבול שהכין.

גם בזה"ז חולים נתרפאו

וסיפר לנו הרב קולדצקי חתנו של הגאון ר' חיים קנייבסקי שליט"א שמעשה היה באברך ת"ח שחלה במחלה הקשה ל"ע ובא אותו אברך למרן הגאון ר' יוסף שלום אלישיב זצוק"ל והיה בוכה ומספר לרב את מה שגילו שהוא חולה מאד ובקש מהרב שיברך אותו והיה זה מספר ימים לפני חג השבועות. ואמר לו הרב, תשמע הרי בעוד מספר ימים מגיע חג השבועות וקוראים בתורה את פרשת מתן תורה עשרת הדברות, וידוע מה שאמרו חז"ל (ילקוט"ש רע"ב) שבשעה שנתן הקב"ה את התורה לעם ישראל כל החולים נתרפאו.

ולכן תלך אתה לבית הכנסת ותשמע מהחזן שקורא בתורה מלה במלה ותחשוב ותכוין דעתך כאלו אתה עומד ממש בהר סיני, ובעזרת ה' תהיה בריא. שמע אותו אברך לעצת הרב זצוק"ל ועשה כן. לאחר מכן כשהלך לעשות בדיקות ראו שהמחלה נעלמה וכלא היתה.

נמצאנו למדים שממש בכל שנה מתחדשת קבלת התורה, וצריך האדם להרגיש ולראות כאלו ממש עומד ומקבל את התורה על הר סיני, וע"י זה יחיה לאורך ימים על התורה ועל העבודה.

כח הדיבור שיצא מפי הגבורה

"מן השמים השמיעך את קולו וכו' ודבריו שמעת מתוך האש", א"כ הפעם הראשונה שעם ישראל שומע את קול ה' יתברך בכבודו ובעצמו ומההכל של אותם הקולות מתמלא כל העולם אור זיו וכח. וכל הבריאה כולה העצים והאבנים וכו' וכן בעליונים קבלו את אותו הדיבור שיצא מפי הגבורה וקבלו חיות וזה מאיר בהם עד עצם היום הזה.

וכאשר שמעו ישראל את הדברות מפי הגבורה נתמלא כל העולם בשמים. וכיון שנתמלא בדבור ראשון, להיכן הגיע הריח של דבור שני, אלא הוציא הקב"ה רוח מאוצרותיו והעביר ריחו של דבור הראשון והביא ריחו של דבור השני, ונתמלא כל העולם כולו שוב ריח בשמים מין אחר חשוב מאד, וכן הלאה. ואומר הרי"ח הטוב הטעם לבשמים הוא ע"פ הגמרא (סנהדרין ע' ע"א) שאומרת חמרא וריחני פקחין, שהריח הטוב מפקח את האדם ויכול להבין את התורה הקדושה.

וכן מכל דבור ודבור יצאה נשמתן של ישראל שנאמר "נפשי יצאה בדברו" והוריד הקב"ה טל של תחיה והחיה אותם ובודאי שזה הטל הוא אור של מוחין עצומים וגדולים שעם ישראל נתעלו וקבלו אור ומוחין חדשים כדי שיוכלו להבין התורה.

וכן מכל דבור ודבור חזרו ישראל לאחוריהם י"ב מיל והיו מלאכי השרת מדדין אותם שנאמר מלכי צבאות ידודון ידודון.

וכל שנה ושנה חוזרות הארות אלו להאיר ולכן עלינו לנצל הזמן לתורה ויר"ש.

קרבנו להר סיני

והנה בהגדה של פסח אנחנו אומרים אלו קרבנו להר סיני ולא נתן לנו את התורה דיינו.

וקשה איזו תועלת יש לנו אם קרבנו להר סיני ולא נתן לנו את התורה, הרי העיקר הגדול והמתנה הגדולה ביותר היא התורה בכל חלקיה, מתנה שאין כמותה בעולם, א"כ מה תועיל קרבה להר סיני בלבד?

אמנם דע לך אחי חביבי אם נתבונן רק במעמד הגדול והנורא של הר סיני נראה שכבר כשבאנו ועמדנו על הר סיני זכינו למעלות נשגבות וגדולות שאין כמותם בעולם. ולכן אם רק היינו באים להר סיני וזוכים למעלות המפורטות לקמן דיינו, והם:

א. אמרו רבותינו בשבת (דף קמ"ו) כאשר עם ישראל עמדו בהר סיני, פסקה זוהמתן, זוהמת הנחש שהטיל בחוה. הרי שמיד כשהגיעו להר סיני נטהרו מכל טומאה ומכל זוהמה ונתקדשו ונטהרו ונתרפאו מכל מום ומחלה כמו שכותב רש"י, והגיעו למעלת אדם הראשון לפני החטא, והאברים שלהם היו מלמדים אותם ומגידים להם כל התורה רמ"ח מ"ע ושס"ה מל"ת כמו שהיה אצל אבות העולם.

ב. זכו למדת השלום והאחדות כמש"כ ויחן שם ישראל נגד ההר כאיש אחד בלב אחד, וזכו לעשות תשובה שלמה כמאמר רבותינו ז"ל במכילתא שמקישים נסיעתן מרפידים לביאתן למדבר סיני, מה ביאתן בתשובה אף נסיעתם מרפידים בתשובה.

ג. זכו לזריזות גדולה ונפלאה שנאמר ויסעו מרפידים שנסעו ועזבו את הרפיון והעצלנות הגדולה וזכו למדרגת הזריזות והחשק הנורא והנפלא.

ד. זכו ליראת שמים גדולה כי כאשר עמדו על הר סיני נודעו ורעדו ואמרו נעשה ונשמע וניתן להם זיו השכינה הקדושה ונכנסה בלבם מדת ההכנעה והענוה להתבטל זה לזה כמש"כ רבותינו מי שיש לו בושת פנים בידוע שעמדו רגלי אבותיו על הר סיני. (הרי לפניך שהמעמד עצמו היה רם ונשא ונורא מאד מאד).

ועתה בודאי ובודאי שעל מעמד הר סיני בלבד עוד לפני מתן תורה אנחנו צריכים להודות לו יתברך עבור המדרגות הנפלאות הנ"ל.

ולכן אמרנו אלו קרבנו להר סיני ולא נתן לנו את התורה דיינו, וכ"ש עתה שגם זכינו למתנה הנפלאה שאין כמותה בעולם היא התורה הקדושה שכל אחד מאתנו יכול לטעום ממנה וללמוד בה ולזכות בה כי הרי היא מונחת בקרן זוית וכל הרוצה ליטול יבוא ויטול ויזכה.

ה. הר"ן בדרשותיו דרוש רביעי תירץ על זה, שהתורה ניתנה לעם ישראל שהם יפסקו בה לפי הבנתם והכרתם, וזהו שאומרים אלו קרבנו להר סיני ולא נתן לנו את התורה שתהיה ההכרעה על ידינו שיפסקו למעלה כמו שפוסקים למטה אלא רק נתן לנו את התורה והקב"ה מחליט ומכריע איך ההלכה ולא חכמי ישראל, דיינו.

על אחת כמה וכמה שהקב"ה נתן לנו את התורה, ואנחנו פוסקים להלכה מה יהיה ואיך הפסק וכו' כמו בתנורו של עכנאי במסכת בבא מציעא, (נ"ט ע"ב).

וכמו שמסופר על רבה בר נחמני, (בבא מציעא פ"ו ע"א), שהיה מכנס י"ב אלף מעם ישראל לירחי כלה ללמוד כל חודש אלול וחודש אדר, ואינם מעלים מסים בחודשים אלה. בקשה המלכות להורגו. ברח וישב על גזע עץ סמוך לאגם ולמד. באותה שעה נחלקו במתיבתא דרקיעא בדין נגעים, אם צמח שער לבן בבהרת טמא, אך אם קדם השער לבן לבהרת טהור, מה הדין בספק כשלא יודעים מתי צמח השער לבן.

הקב"ה אמר טהור, וכל מתיבתא דלעילא אמרו טמא. אמרו מי יכריע, והשיבו רבה בר נחמני שהוא יחיד בנגעים ואהלות. בתוך כך נשבה רוח בין קני הסוף וחשב שבאים להורגו ופרחה נשמתו. בשעת יציאת נשמתו נשאל ממרומים וענה טהור. יצאה בת קול מן השמים: אשריך רבה בר נחמני שיצאה נשמתך בטהור. נפלה פתקה מן השמים רבה בר נחמני נתבקש לשיבה של מעלה. יצאו לחפשו, וכשהגיעו לאגם, ראו להקת ציפורים מצלת עליו, מצאוהו והספידוהו וקברוהו.

הרי ראינו שמן השמים אומרים שכאן אצלינו יפסקו ההלכה ויכריעו בדבר.

פסקה זוהמתן

עם ישראל זכו להגיע למדרגת אדה"ר קודם החטא ע"י שפסקה זוהמתן, והמדרגה הזאת כיון שחטאו ישראל נסתלקה מהם ולא נזכה לה אלא רק לעת"ל בגאולה השלמה בעזה"י.

והנה דוד המלך ע"ה שהוא בבחי' אדה"ר, כי אד"ם ר"ת אדם - דוד - משיח, וקבל מאדה"ר שבעים שנה, נולד בשבועות, והוא נקרא "מלכא משיחא", וממנו משתלשלת הגאולה העתידה בבחי' משיח בחי' אדה"ר קודם החטא, ולכן נולד דוד בשבועות כי אז פסקה זוהמתן בחי' אדה"ר קודם החטא, ואז מתגלה משיח.

מתגלה אורו של משה

ואז גם מתגלה אורו של משה רבנו, שגם הוא בחי' משיח גואל ראשון הוא גואל אחרון. והוא נתגלה בו' סיון כי נולד בו' אדר ותצפנו ג' ירחים עד ו' סיון. ולא יכלה עוד הצפינו, כי ביום הזה גילוי שער החמשים בחי' יובל, וביובל באה הגאולה והחרות.

ותכלית היציאה ממצרים היא בשבועות, כי אז מגיעים לבחי' אדה"ר קודם החטא והוא תכלית הגאולה כנודע.

על ידי הענוה זוכים לחכמת התורה ועל זה אמרו יהיב חכמתא לחכימין

אמר רבי יוחנן, אין הקב"ה נותן חכמה אלא למי שיש בו חכמה, שנאמר (דניאל ב, כא) יהיב חכמתא לחכימין ומנדעא ליודעי בינה. שמע רב תחליפא בד מערבא ואמרה קמיה דרבי אבהו, אמד ליה אתון מהתם מתניתו לה, אנן מהכא מתנינן לה דכתיב (שמות לא, ו) ובלב כל חכם לב נתתי חכמה.

נמצינו למדים מזה שאין הקב"ה משפיע חוכמת התורה רק למי שכבר הקדים להיות "חכם", ועל כך אומר הכתוב: "יהיב חכמתא לחכימין". ומזה נשכיל להבין שהעבודה הגדולה לקראת קבלת התורה היא, שיזכה האדם להיות בבחינת "חכם", כי בזכות זה ישפיע לו הקב"ה חכמת התורה בבחינת: "יהיב חכמתא לחכימין". אלא שצריך לידע, מהי החכמה הראשונה שצריך אדם להשיג בכוחות עצמו, כדי שישפיע לו הקב"ה מחכמתו.

התשובה לזה היא שצריך לקנות מדת הענוה וזש"ה שאמרו יהיב חכמתא לחכימין למי שיש בו חכמה כי חכמה הם אותיות כח-מה שרומז על ענוה כמו שאמר משה רבנו "ונחנו מה" שיהיה לו חכמה מיוחד וכח מיוחד להיות בבחינת "מה" שהיא מידת הענוה ואז יזכה לתורה.

וכמו שכתב מו"ר מרן יוסף חיים בעל "בן איש חי" כתב בפירושו "בן יהוידע" על אגדות הש"ס (שבת פט). "כי ידוע שהתורה נקראת חכמ"ה שהיא כח מ"ה, לרמוז מי שיש לו ענוה אמיתית שהיא במדרגת מ"ה, זה ראוי שתקרא התורה על שמו". בפירושו "בניהו" (פסחים סו). הוא מפרש לפי זה דקדוק לשון הגמרא (שם): "כל המתיהר אם חכם הוא חכמתו מסתלקת ממנו", כי היות שבחינת חכמ"ה היא אותיות כח מ"ה, כי אין החכמה נקנית אלא למי שהוא עניו בבחינת מ"ה, לכן כל המתיהר שאין בו מ"ה שהיא ענוה "חכמתו" מסתלקת ממנו. וכן אמרו חז"ל (קידושין מט): סימן לגסות עניות התורה.

בגמרא (תענית ז): "למה נמשלו דברי תורה למים, דכתיב (ישעיה נה, א) הוי כל צמא לכו למים, לומר לך מה מים מניחין מקום גבוה והולכין למקום נמוך, אף דברי תורה אין מתקיימין אלא במי שדעתו שפלה". וכן בגמרא (סוטה ה): "לעולם ילמד אדם מדעת קונו, שהרי הקב"ה הניח כל הרים וגבעות והשרה שכירתו על הר סיני". ועוד בגמרא (פסחים סו). "כל המתיהר אם חכם הוא חכמתו מסתלקת ממנו".

והרב "ערוגת הבשם" מביא על כך מה שמבואר בספרים הקדושים, כי חכמ"ה היא אותיות כח מ"ה שרומז על מדת הענוה, כמו שאמר משה רבנו בגדל ענוותנותו (שמות טז, ז): "ונחנו מה".

וכמו שכתוב (איוב כח-יב): "והחכמה מאין תמצא". פירוש, כדי לזכות לחכמה צריך להיות תחילה עניו בבחינת "אין". וזהו הרמז: "חכם מה הוא אומר", החכם זוכה לומר דברי חכמה מפאת היות עניו בבחינת מ"ה. ולפי האמור הדי זה מתקשר עם חכמ"ה שהיא אותיות כח מ"ה.

להמחיש העניין נתבונן במעשה הבא שלפנינו. אדם שכר מחבירו משאית גדולה כדי לבצע העברה של רהיטים ומוצרי חשמל, הוא נסע עם המשאית בגביש איילון והתקרב לגשר, שעליו סומן הגובה המרבי למעבר כלי רכב - 5.5 מטרים. "אני בטוח עובר" אמר הבחור לעצמו. שיטת ה'סמוך. תוך כדי שריקה עליזה הוא נכנס מתחת לגשר, אבל אז נשמע קול מתכת מתפצחת, הקול הבלתי נעים הזה הגיע מאזור הגג של המשאית, הבחור קפץ מהמשאית וגילה

לצערן הגדול, שהגג מעוך לתוך בסיס הגשר, הוא עלה שוב על המשאית וניסה לנסוע אחורנית, כדי להיחלץ, אבל המשאית לא זזה אפילו סנטימטר. רק קולות חיכוך עמומים מבשרי רעה הגיעו מכיוון הגג. הוא ניסה שוב, קדימה אחורה, שוב קדימה ושוב אחורה, אבל כלום לא עזר. המשאית נותרה תקועה, מקובעת היטב במקומה. היא הזמין גרר. הנהג של הגרר ניסה למושך את המשאית, אך ללא כל הצלחה. מה עושים? מרחוק כבר נשמעו צפירות קולניות של קוצר רוח. הפקק הלך וגדל מרגע לרגע. בחור צעיר יצא מאחת המחנות וניגש להציע את עזרתו. "אתה? אפילו הגרר לא הצליח פה ואיך אתה תוכל לעזור?!" הבחור לא התרגש מהלולזל ביכולותיו. הוא התקרב למשאית, ניגש לאחד הגלגלים והוציא ממנו את האוויר, וכך עשה גם בשאר הגלגלים. תוך זמן קצר המשאית נמשכה בנקל החוצה... אדם 'נפוח' מביט על כל בעיה בחיים בגישה של "למה עשו לי את זה? איך העזו להגיד לי ככה?!" במקום להיות 'נפוח' ולהיתקע, מוטב לו לאדם להכניע עצמו, להוריד את האף' ולצאת מכל הבעיות.

דרוש ג'

מעלת וחשיבות הלימוד בליל חג השבועות

בו ידבר בהרחבה גדולה במעלת הלילה הגדול הזה וסדר הלימוד

בליל חג שבועות נשארים ערים כל הלילה ועוסקים בתורה, והטעם כתוב בפרקי דרבי אליעזר לפי שכאשר קבלו עם ישראל את התורה היו ישנים כל הלילה עד שהוצרך הקדוש ברוך הוא להעיר אותם משנתם, משום כך כנגד זה עם ישראל נעורים בלילה הזה ועוסקים בתורה כדי לתקן את המעוות (מגן אברהם סימן תצ"ד כף החיים שם). ונהגו ללמוד כפי הסדר שמובא בהקדמה לזוהר הקדוש (עיין כף החיים שם, ובבא"ח במדבר הלכה ד) בתורה חמשה חומשי תורה, אח"כ נביאים, אח"כ כתובים, אח"כ מדרשות, ואח"כ סתרי תורה, ומי שלמד בזוה"ק אם בהקדמת זוהר דף ח' ואם בפרשת אמור יראה כמה זכות גדולה למי שלומד כסדר המפורט שם שזוכה לעטר את השכינה הקדושה ולקשט אותה בכ"ד קשוטי כלה, כמה סגולות וזכויות גדולות.

א. יהיו רשומים ונכתבים בספר הזכרונות, והקב"ה מברך אותם בשבעים ברכות ועיטורים של העולם העליון.

ב. פועל צדק עם השכינה הקדושה, ועם בניה היקרים עם ישראל הקדושים להוציאם מהגלות הקשה הזאת.

ג. לא ימות בשנה ההיא, ולא יארע לו שום נזק, וכלשון הזוה"ק "ויפיק שתא בשלם".

ד. זוכה לבנים ובני בנים עוסקים בתורה.

ויש נוהגים בלילה זה ללמוד כפי סדר לימודם של שאר ימות השנה, יש שלומדים גמרא ויש לומדים הלכות, ובמחילה מכבודם לא יפה עושים כי יש סוד בלימוד שתקין הרשב"י והאר"י כי ע"י לימוד זה מקשט את השכינה הקדושה בכ"ד קישוטים, ואפשר שאחר שלמדו סדר התנ"ך ומעט זוהר יעסקו בתרי"ג מצות ובהלכותיהן.

מסופר שפעם אחת נודמן רבי יעקב המגיד מדובנא לפני חג השבועות לוילנא, הזמין אותו הגר"א לחוג את החג בביתו, והיו שניהם ערים כל אותו הלילה, הגר"א עסק ב"תיקון ליל שבועות", ואילו המגיד ניגש אל ארון הספרים הוציא משם מסכת אחת של תלמוד בבלי וישב ועסק בה כל הלילה.

ראה הגר"א מוילנא שאורחו החביב יושב ועוסק בתורה כבכל ימות השנה, ניגש אליו ושאל אותו: מה טעם אין אתם קוראים ב"תיקון ליל שבועות" כפי המנהג.

השיב המגיד מדובנא כדרכו בקודש: אמשול משל לרבנו למה הדבר דומה, חתן אחד לאחר חתונתו היה יושב ובטל. שאל אותו חותנו, מדוע אינך עוסק במסחר? השיב החתן הצעיר: איני יודע איך לעסוק במסחר. אמר לו חותנו: לך נא לשוק והסתכל במעשי הסוחרים, וכאשר הם עושים תעשה. הלך וראה שהסוחרים תולים בחלון הראווה דוגמאות של הסחורות שלהם מינים ממינים שונים, כדי שעל פי הדוגמאות יוכלו לקוחות לבחור את הסחורה הדרושה להם. **מה** עשה, הלך ושכר לו חנות, וקנה קצת דוגמאות ותלה אותן בחלון הראווה, והחנות ריקה מכל סחורה. נכנסו אנשים ובקשו לקנות חפץ פלוני "כמו שבחלון" ולא היה לו. כשנודע לחותנו התחיל לצחוק עליו, ואמר: לכל הסוחרים יש סחורות רבות בכמות הנדרשת ללקוחות, והדוגמאות הם רק כדי לבחור את הסחורה שמוצאת חן בעיניהם, ואילו אתה שהחנות שלך ריקה מכל וכל, בשביל מה לך הדוגמאות.

והנמשל, המשיך המגיד, מורי ורבי הגאון מוילנא מלא ברכת ה' בתורה בנביאים ובכתובים בתלמוד ובמדרשים, אוצר נחמד ושמן, ובלילה זה עוסק רק בקטעי הפסוקים והמאמרים הנכללים בתיקון של ליל חג השבועות, והם

הדוגמאות של כל מין ומין אשר צבר ברוב שקידתו וחכמתו כיד ה' הטובה עליו, ואילו אדם כמוני שלא קרא ולא שנה ולא למד כמעט כלום בכל השנה, ובביתי אין לחם ושמלה, אם אקרא את התיקון ישימוני ללעג וקלס, הואיל והמחסן שלי ריק לגמרי מכל סחורה, ולרש אין כל, לפיכך אני יושב ולומד כאשר תשיג ידי יד כהה.

מעשה ממרן הקדוש

וראינו לנכון להביא המעשה הידוע שהיה עם מרן הקדוש, כפי שכתב המקובל כמוה"ר שלמה אלקבץ הלוי שהיה בבית מרן זיע"א איך שהשכינה הקדושה דברה מגורנו של מרן ה"בית יוסף" כשהיו לומדים בליל שבועות. וכל הקורא מעשה זה מתמלא חשק ושמחה לעשות התיקון של הלילה הקדוש הזה בלא שום דבור וגם ללמוד ביום עצמו דחג השבועות בחשק והתלהבות ולחדש ביום זה חידושים בתורה וזה תארו.

המעשה של מרן הקדוש בליל שבועות שנתגלה אליו המגיד כפי שמובא בספר השל"ה מסכת שבועות פרק נר מצוה. **ולהראות** גדולת מעלת זאת הלילה, איך שחביב לפני הקדוש ברוך הוא לבלתי נדום רגע אחת מדבקות התורה. גם יש רשות להפסיק בין ענין לענין לדבר דברי התעוררות מוסר ופשוט מעשים ולתקן תקנות ליראת ה'. אכתוב לכם מעשה שאירע קרוב לזמנינו והועתק מכתב המקובל הר"ר שלמה הלוי אלקבץ שהיה מתחבר בבית של רבנו בית יוסף והופיע עליו רוח הקודש.

וזה נוסח הכתוב, דעו לכם כי הסכמנו החסיד נר"ו ואני עבדו ועבדיכם מהחברים, לעמוד על נפשינו ליל שבועות ולנדוד שינה מעינינו. ותודה לאל כן עלה בידנו כי לא הפסקנו רגע, רק אשר תשמעו ותחי נפשכם.

וזהו הסדר שתקנתי וסדרתי בלילה ההוא, ראשונה תורה קרינן מפרשת בראשית עד ויכולו בנעימה בקול גדול, אחר כך בחודש השלישי עד סוף סדרא, עוד מפרשת משפטים ואל משה אמר עד סוף סדרא, עוד מפרשת ואתחנן ויקרא משה אל כל ישראל עד סוף פרשת שמע ישראל, עוד מפרשת וזאת הברכה ויעל משה עד לעיני כל ישראל, עוד ההפטרה ויהי בשלשים שנה והפטרת תפלה לחבקוק הנביא, אחר כך מזמור השמים מספרים ומזמור יקום אלהים, אח"כ האלפא ביתא בלא השיירות, אח"כ כל מגילת שיר השירים וכל מגילת רות, ואחר כך פסוקים אחרונים של דברי הימים. וכל זה באימה ביראה בניגון ובטעם, לא יאומן כי יסופר. ואחר כך למדנו על דרך האמת. ובעת שהתחלנו ללמוד המשנה ולמדנו שתי מסכתות, זכנו בוראנו ונשמע את קול המדבר בפי החסיד נר"ו, קול גדול בחתוך אותיות, וכל השכנים היו שומעים ולא מבינים. והיה הנעימות רב, והקול הולך וחזק, ונפלנו על פנינו ולא היה רוח באיש לישא עיניו ופניו לראות מרוב המורא. והדבור ההוא מדבר עמנו והתחיל ואמר:

שמעו ידידי המהדרים מן המהדרים, ידידי אהובי שלום לכם, אשריכם ואשרי יולדתכם, אשריכם בעולם הזה אשריכם בעולם הבא, אשר שמתם על נפשכם לעטרני בלילה הזה, אשר זה כמה שנים נפלה עטרת ראשי ואין מנחם לי, ואני מושלכת בעפר חובקת אשפתות, ועתה החזרתם עטרה ליושנה.

התחזקו ידידי התאמצו אהובי שמחו ועלצו. ודעו כי אתם מבני עליה, וזכיתם להיות מהיכלא דמלכא, וקול תורתכם והבל פיהם עלה לפני הקב"ה ובקע כמה אורים וכמה רקיעים עד שעלה, ומלאכים שתקו ושרפים דממו והחיות עמדו וכל צבא מעלה להקב"ה שומעים את קולכם. והנני המשנה הא' המייסרת את האדם באתי לדבר אליכם, ואם הייתם עושה הייתם מתעלים יותר ויותר. אבל עם כל זה נתעליתם, ואשרי יולדתכם ידידי, אשר נדדתם שינה מעיניכם, ועל ידיכם נתעלתי הלילה הזה, ועל ידי החברים אשר בעיר הגדולה עיר ואם בישראל. ואין אתם כאותם השוכבים על מטות שן שינה שהיא אחד מששים במיתה, וסרוחים על עריסותם, ואתם נדבקתם ביהו"ה והוא שמח בכם.

לכן בני התחזקו ואמצו ועלצו באהבתי בתורתך ביראתי. ואלו הייתם משערים אחד מאלף אלפים ורוב רבי רבבות מהצער אשר אני שרויה בו, לא היתה נכנסת שמחה בלבבכם ולא שחוק בפיכם, בזכריכם כי בסבתכם אני מושלכת בעפר, לכן חזקו ואמצו ועלצו בני ידידי המהדרים ואל תפסיקו הלימוד, כי חוט של חסד משוך עליכם ותורתכם ערבה לפני הקב"ה. לכן עמדו בני ידידי על רגליכם והעלוני, ואמרו בקול רם כיום הכפורים, ברוך שם כבוד כו'. ועמדנו על רגלינו וקטרי חרצינו משתרין ואמרנו בקול כאשר נצטוינו. וחזר ואמר, אשריכם בני, שובו אל למודכם ואל תפסיקו רגע, ועלו לארץ ישראל, כי לא כל העתים שוות, ואין מעצור להושיע ברב או במעט, ועיניכם אל תחוס על כליכם, כי טוב הארץ העליונה תאכלו, ואם תאבו ושמעתם טוב הארץ ההיא תאכלו. לכן מהרו ועלו, כי אני המפרנסת לכם ואני אפרנסכם, ואתם שלום ובתיכם שלום וכל אשר לכם שלום, ה' עוז לעמו יתן כו':

את כל הדברים האלה דבר אלינו ושמעה אזיננו, ורבות כהנה וכהנה מענייני החכמה, כמה וכמה הבטחות גדולות, וכלנו געינו בבכיה מרוב השמחה. וגם בשמענו צרת השכינה בעונותינו וקולה כחולה המתחננת אלינו. ואז נתחזקנו עד אור הבוקר ולא פסק גירסא מפומנא בגילה ורעדה.

ויהי בבקר הלכנו וטבלנו כאשר עשינו שני ימים קודם. ושם מצאנו לשלשה החברים אשר לא נמצאו שמה בלילה ההוא, וגערנו בהם ונספר להם את כל הטובה אשר עשה ה' עמנו. וימס לבם בקרבם וסטרו פניהם וגעו בבכיה. וגם אנחנו התחזקנו כנגדם יען בסבתם לא זכינו עוד והפסדנו כאשר אמר למעלה. ויאמרו מי יתן והלילה הזאת השניה נתחבר ביחד ונהיה עשרה, והסכמנו לעשות כן. ועם שבליילה הראשון שינה בעינינו לא ראינו אפילו רגע כמימריה, וגם ביום לא הונח לישן, כי דרוש דרש החסיד נר"ו אחר המנחה וישבנו שם, ועם כל זה שנסנו בעוז מתנינו ועשינו בלילה השניה כסדר הראשון.

ומרוב השמחה שהיינו עשרה לא המתניה עד עת קרוא המשנה, ולא עד חצות כמו בלילה הראשונה שהיה ממש בחצות הלילה, רק תכף שהיינו קוראים דברות של משנה תורה, בהגיענו אל פרשת שמע, קול דודינו דופק והתחיל, שמעו ידידים המהדרים מן המהדרים, הקיצו ורננו שוכני עפר בסוד עפר העליון שני ההי"ן כו', ודברים רבים של חכמה אמר.

הנה אחר כך אמר, אשריכם ידידי, אשריכם המעלים אותי, כמה וכמה נתעליתם שאתם עשרה לכל דבר שבקדושה, אשריכם בע"ה אשריכם ואשרי יולדתכם, אל תראו חרפת אנוש ומגדופם אל תחתו כי אתם המעלים לכנסת ישראל. ודעו כי אתם מבני עליה כו' כדלעיל. ואתם מתדבקים בי, והכבוד חופף על ראשיכם, וחוט של חסד משוך עליכם. ואלמלא נתן רשות לעין, הייתם רואים האש הסוכבת הבית הזאת. לכן חזקו ואמצו ואל תפסיקו הקשר, והעלוני בקול רם שמע ישראל וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד כיום הכפורים, ודברים אחרים כמו חצי שעה. וחזרנו לסוד (לסדר) הלימוד.

ואחר כך בחצות הלילה חזר הדבור פעם שנית, ודבר שיעור שעה ויותר, וחזר לשבח הענין הלימוד ההוא. ואמר, ראו השמע עם קול מדבר ככם, שאל אביך ויגדך זקניך ויאמרו לך, אם זה כמה מאות שנה שמעו או ראו כדבר הזה, ואתם זכיתם. ולכן מכאן והלאה תהיינה עיניכם פקוחות על דרכיכם, ואיש את רעהו יעזורו ולאחי יאמר חזק, והחלש יאמר גבור אני, והחזיקו עצמיכם לגדולים, כי אתם מבני היכלא דמלכא, וזכיתם לפרוודור, השתדלו לכנס לטרקלין, ולא תצאו מהפרוודור, כי אשר יצא מפתח שער הפרוודור דמו בראשו. הקיצו בני וראו כי אני מסברת אתכם, הקיצו ידידי התאמצו והיו לבני חיל. ועתה אל תתלוצצו, חזקו ועלצו וחוט של חסד המשוך עליכם מדי יום ביומו זרו הלאה ומעכו אותה וראו כי אתם שכורים מחמדת העולם. הקיצו שכורים, כי הנה יום בא ויסיר האדם את אליילי כספו ומאודיו בהנאת העולם ואת אליילי זהבו חמדת הממון. ועלו לארץ ישראל, כי יש לאל ידכם, רק שאתם מוטבעים בטיט חמדת תבל והבליו. והיוצא מכם ונזור אחור דמו בראשו. וראו את אשר זכיתם אתם מה שלא זכו אחרים מכמה דורות, והאריך הרבה בענין הזה.

ועתה בנים שמעו לי הטו אזינכם תנו לבבכם, מי פתי ישמע כדברים האלה ולא יקח ערמה, וחסר לב ולא יקנה. מי עוזר ועינים לא יראה זכות בזה, ולא יתן אל לבו לשוב אל ה' בכל לבבו ובכל נפשו ובכל מאדו. ומעיד אני שמים וארץ כי כל זה שדברתי פה ובקונטרס אינו חלק אחד ממאה ואחד, ואפילו בקונטרס ההוא [תראו] בין תיבה לתיבה סגולתא כזה לפעמים, והוא הוכחה כי שם היה דבר נעלם ולא הרשתי עצמי לכתוב אותו. אחי ועמי, שמעו ותחי נפשכם, כי החברים השלמים אשר ראו כל זה, רוח חדשה נתן בקרבם. וגם ביום השבת חזר הדבור אל החסיד והפלה לשבח את אשר עשינו בשני הלילות האלה, ואמר פעם ופעמיים ושלש, פקוד לחברים דיסתמרון מחובייהו, מאחר שנכנסו לפרוודור ישתדלו לכנס לטרקלין, כי אשר יצא החוצה דמו בראשו ואנחנו נקיים.

ואז עמד החסיד קודם אכילת הבוקר וקבצם כולם ביחד, ודבר הוא אליהם והתרה בהם כאשר צוה. ואחר כך אמר אני עבדכם, ויענו כולם ויאמרו נעשה ונשמע, ותקנו תקנות רבות. ואחד מהם, שיהיה יום רביעי כולו לזכר החרבן, ושלא נאכל בשר ולא נשתה יין לילו ויומו כל כ"ד שעות אם לא יהיה בסעודות מצוה או אכסניא או הולך בדרך וכאלה רבות. ואתם אחי הקיצו חזקו ואמצו עלצו בעבודת יוצרינו, וראו כי כפי המובן מדברי המגיד ליל ראשון של שבועות גם אתם או כלכם או מקצתכם כמו כן נועדתם לעבוד את ה' וכן נזכרתם, ובלילה השני לא נזכרתם, לכן עמדו על נפשכם ושימו כל הדברים האלה על לבבכם. ומי יתן והיה כפי המדבר אליכם אז תראו ותתמהו ופקחו עיניכם ממה שהובטח בקונטרס הזה במראה אחרונה, כי נדר החסיד ואני לשבת בארץ והחברים ויבא מלאכים כו'.

לכן כל אחד יתן אל לבו, ועיניכם אל תחוס על כליכם, ולא יעצם עיניכם חמדת העולם ומיעוט ההבטחה, פן תתנחמו ואין לאל ידיכם, כי כבר אמר עת הזמיר הגיע ולא כל העתים שוות, פקחו עיניכם, ואין לי פנאי להאריך בזה יותר, ולבי בוער בקרבי. ראו כמה סבות סבב האל עלי מה שאין לשכל האנושי מבואר כן, ואני בער ולא אדע, והיתה הכוונה מאתו יתברך להראות אלי הענין הגדול הזה.

ואתם גם אתם התאוששו והתקוששו והשיבו על לב, והחלש יאמר גבור אני, ואיש את רעהו יעזור, ואני את נפשי הצלתי. חזקו אל תרפו ידיכם, ודעו כי גם קבלו החברים הנה כי בערב ט' באב לא יאכלו שום תבשיל ואפילו של עדשים, וזה כל היום. ובסעודה המפסקת פת חרבה וקיתון של מים וכאלה רבות עמהם. לכן חושו על כבוד יוצרכם ותנו אליו כבוד והזהרו פן תתנחמו חלילה, ואל שדי אתחנן יתן בלבבכם לחוס על עצמכם, ויזכני להתאחד עמכם אל אדמת הקודש לעבדו שכם אחד אמן. כה דברי לשוני אחיכם שלמה הלוי אלקוויץ. עד כאן לשון הכתב:

אשרי עין ראתה כל אלה. על כן כל אחד יקדש ויטהר עצמו בתוספת קדושה וטהרה. וטוב שיזהרו שלא ידברו באותה הלילה בשום לשון חול, רק הכל בלשון הקודש.

הלב של השנה הוא חג שבועות ולכן צריכים להיות ערים ועוסקים בתורה

דרש הרה"ק ה'אמרי אמת' זי"ע (תרע"ב) מה שנאמר (שה"ש ה ב) "אני ישנה ולבי ער", ישנה בגימטריא שס"ה, כנגד שס"ה ימות החמה שהאדם ישן בהם, אך 'וליבי ער' הוא כנגד חג השבועות, שהוא לב השנה.

ביאור ההפטרה

ויהי בשלושים שנה

הקשר לפרשה ולשבועות

בהפטרה מסופר על המרכבה שראה יחזקאל וכן את כבוד ה' וקולו יתברך, וזה מעין הפרשה ומעניינא דיומא שראו את כבוד ה' בהר סיני ושמעו את קולו יתברך בחג השבועות שבו נגלה ה' בהר סיני לעיני בני ישראל.

התוכן:

הנביא יחזקאל מתאר את המרכבה שראה בהיותו בתוך הגולה.

כמו כן ראה שבאה רוח סערה מצפון, וזה מסמל את מלך בבל שבא להלחם על ירושלים.

גם ראה את חשכת הצרות שיהיו לעם ישראל, כתוצאה מן הגלות והחורבן,

אך לבסוף ראה אור חזק ומזהיר, וזה סמל לגאולה שתבוא בימות המשיח.

בתיאור המרכבה הוא אומר שראה ארבע חיות שיש להן דמות גוף אדם. לכל חיה היו ארבעה פרצופים לכל צד, ובכל צד היו ארבעה פרצופין והן: אדם, אריה, שור ונשר, ואם כך היו סך הכל ששים וארבע פנים, ומאתים חמשים ושש כנפים, כי לכל אחת מהפנים היו ארבע כנפים.

רגלי החיות היו ישרות ולא נכפפים כי אין להם לא שכיבה ולא ישיבה, וכשהחיות הולכות, אינן צריכות להסתובב כי יש להן פנים לכל צד, ויכולות ללכת לצד הפנים שירצו.

בכנפים היו מכסות את פניהם וגופם, מראה החיות היה כגחלי אש ומראה לפידים, היו רצים במהירות ושבים למקומם מיד כמראה הברק. גם ראה שליד כל חיה היה אופן אחד, מראה האופנים היה כעץ אבן יקרה הנקראת תרשיש. האופנים היו הולכים לכל צד מבלי להסתובב כאלו ישנו אופן אחד תקוע ברוחבו של השני.

לחיות היה גב והיו גבוהים מאד, וכשראה אותם יחזקאל נפלה עליו יראה ואימה, וכשהחיות הולכות גם האופנים הולכים, וכשהחיות מתנשאות גם האופנים התנשאו, כי רצון החיות היה תקוע באופנים, ורצון ה' תוך החיות.

מעל לראשי החיות היה פרוש מראה מפחיד, כמראה הקרח שמפחיד בזהרו ולבנוניתו.

הנביא שמע את קול הרעשת כנפיהם כקול מים רבים, וכקול ה' ברדתו על הר סיני, אך כאשר יוצא קול ה' לדבר אל הנביאים, הרי כנפיהם שקטות ולא משמיעות קול.

מעל לרקיע אשר על ראשם, ראה הנביא מראה זך הדומה לאבן ספיר וזה היה דמות הכסא, ומעל דמות הכסא ראה דמות אדם למעלה שממותניו ולמעלה היה כעין החשמל, וממותניו ולמטה היה כעין מראה אש והארה מרובה, (והכוונה לכבוד ה' שעוזב את מקדשו).

וכשראה דמות ה' נפל על פניו ואז שמע את קול ה'.

והנביא אומר שכל נחשוב שכאשר עזב ה' את מקדשו, הרי נחסר ח"ו מכבודו יתברך, אין הדבר כן אלא ה' הוא ברוך ומהולל תמיד, אבל אנו חסרים, שכבוד ה' עזב את בית מקדשו.

יחזקאל פרק א' - פרק ג' פסוק י"ב.

א וַיְהִי | בְּשָׁלְשִׁים שָׁנָה בִּשְׁנַת הַשְּׁלוּשִׁים לְיוֹבֵל שְׁגָלוּ בוֹ [א] בְּרִבְעִי בַּחוּדֵשׁ הָרִבְעִי שֶׁהוּא חֹדֶשׁ תַּמּוּז [שָׁבוּ הַחֹלֶה הַפּוֹרֵעֲנוֹת בִּשְׁנַת הַחֹרֶב] (רד"ק) בַּחֲמִשָּׁה לַחֹדֶשׁ [ה' תַּמּוּז] וַאֲנִי אֲזַנְי הֵייתִי בַּתּוֹךְ אֲנָשִׁי הַגּוֹלָה (ת"י) דִּהְיִינוּ בַּחוּץ לָאָרֶץ עַל-נְהַר-פָּבֶר נָהָר שִׁשְׁמוֹ "כְּבֶר" (רש"י) נִפְתַּח הַשָּׁמַיִם מֵעַצְמָם בְּלִי שִׁיכִינוּ אוֹתִי וַאֲרָא מֵרָאִית אֱלֹהִים מֵרָאוֹת הַשְּׁכִינָה (מ"ד): בַּחֲמִשָּׁה לַחֹדֶשׁ הָאֲמֹר הוּא תַּמּוּז הִיא הִיטָה בִּזְמַן הַשָּׁנָה הַחֲמִישִׁית לְגָלוֹת הַמֶּלֶךְ יוֹיָכִן [ו]: הָיָה הָיָה דָּבָר-יְהוָה אֶל-יְחִזְקָאל בֶּן-בוּזִי הַכֹּהֵן לֵחֵם אֶת הַגּוֹלִים, שִׁדְעוּ שֶׁהַשְּׁכִינָה עִמָּהֶם גַּם בַּהִיּוֹתָם בְּאֶרֶץ פְּשָׁדִים (מ"ד) וְהַמֵּרָאוֹת רָאָה כְּשֶׁעָמַד עַל-נְהַר-פָּבֶר בְּמָקוֹם שֶׁהוּר עַל הַמַּיִם (רד"ק) וַיְהִי עָלָיו שֵׁם יָד-יְהוָה כַּח הַנְּבוּאָה מֵאֵת ה' (ע"פ מ"ד): ד וַאֲרָא דִּאִיתִי (ת"י) וַיְהִי רוּחַ סַעֲרָה וַחֲזָקָה בָּאָה מִן-הַצָּפוֹן וְזֶה רִמּוֹ לְמֶלֶךְ בָּבֶל [שֶׁהָיָה בַּצָּפוֹן א"י] שִׁיבָא עַל יְרוּשָׁלַיִם עָנָן גָּדוֹל רִמּוֹ לַחֲשֹׁכֶת הַצְרוֹת וַאֲשֶׁר מִתְלַקְּחָת אֵשׁ בּוֹעֶרֶת [בַּהֲתַלְהָבוֹת (מ"ז)] וְזֶה רִמּוֹ שִׁבְיָה־מֶ"ק יַעֲלֶה בָּאֵשׁ (מ"ד), אֲמַנָּם גַּם רָאָה וְנָגַהּ לוֹ סָבִיב שֶׁרָאָה אוֹר זוֹרֵחַ סָבִיב הֶעָנָן וְזֶה רִמּוֹ שֶׁעֲתִידִין יִשְׂרָאֵל לְהִגָּאֵל מִשָּׁם (רש"י) וּמִתּוֹכָהּ פָּעִין כְּגוֹן הַחֲשֵׁמֶל שֶׁהוּא הוֹךְ אֲשֶׁר בָּאֵשׁ (מ"ד) מִתּוֹךְ הָאֵשׁ: ה וּמִתּוֹכָהּ מֵתוֹךְ הַנוֹגָה רָאָה דְּמֹת אַרְבַּע חַיּוֹת וְזֶה תּוֹאֵר מֵרָאִיתָן דְּמֹת גּוֹף אָדָם לְהִנָּה לְאַרְבַּע הַחַיּוֹת הִיָּה לָהֶם גּוֹף דְּמֹת אָדָם (מ"ד) [נִיצַב הַקּוֹמָה עַל ב' רַגְלִים וּב' יָדִים לְמֹ וְכֵן מֵלָאִים חֲכָמָה וְתַבּוּנָה כְּאֵדָם וְרַק בְּפָנִים נִמְצָא פָנֵי חַיָּה לֹא בְּבָנִין הַגּוֹף (מ"ב)]: ו וַאֲרַבְּעָה פָּנִים לְאַחַת לֵכֵל חַיָּה אַרְבַּעַה פְּרָצוּפִים מְכַל צֶדֶד, וְהֵם: אָדָם, אֲרִיָּה, שׁוֹר, נֶשֶׁר, וְאִ"כ לֵכֵל חַיָּה הִיָּה שֶׁשֶׁה עֶשֶׂר פְּרָצוּפִים, וְלֵכֵל הַחַיּוֹת סָךְ הַכֹּל שִׁשִּׁים וָאַרְבַּע פְּרָצוּפִין וַאֲרַבְּעָה פָּנִים לְאַחַת לָהֶם [ג] וְלֵכֵל פְּרָצוּף

עיונים והארות

שלושה חודשים וגלה, ואותה שנה שניבא יחזקאל היתה חמישית לגלותו, הרי שנת שלוש ביובל, וכן מצינו בסוף נבואתו, שנתן סימן למנין היובל שנאמר (יחזקאל מ, א): "בעשרים וחמש שנה לגלותנו בראש השנה בעשור לחודש" - אין פירושו שיהיה ראש השנה בעשור לחודש, אלא בשנת היובל, שאז ביום הכיפורים תוקעים בשופר והעבדים יוצאים לחרות.

ג. וארבעה פנים לאחת וארבע כנפים לאחת להם - כתוב אחד אומר (ישעיה ו, ב): "שש כנפים שש כנפים לאחד". וכתוב אחד אומר: "וארבעה פנים לאחת וארבע כנפים לאחת

א. עיין בתרגום יונתן שפירש בענין אחר והרד"ק הקשה על דבריו ע"ש.

ב. היא השנה החמישית לגלות המלך יויכין - מכאן אנו למדים, ששלושים שנה שמנה לתחילת היובל מנה, כי היובל האחרון התחיל בתחילת שמונה עשרה ליאשיהו היא השנה שמצא חלקיהו את הספר (מלכים ב, כב, פסוק ג ופסוק ח), ואומר רש"י: "וכן שנינו (למדנו) בסדר עולם, שהיא היתה תחילת היובל, יאשיהו מלך שלושים ואחת שנה, צא מהם שבע עשרה שעברו כבר, נשארו ארבע עשרה שנה, יהויקים מלך אחת עשרה שנה - הרי עשרים וחמש ויכוניה בנו מלך רק

היו ארבע כנפים, נמצא סך הכל מאתים וחמישים ושש כנפים (ת"י): **וְרַגְלֵיהֶם רֵגֶל יִשְׂרָאֵל** שווה מבלי פרקים לכפית השוקיים כי אין להם לא שכיבה ולא ישיבה (רש"י) **וְכַף תַּחְתִּית רַגְלֵיהֶם כְּכַף כְּדָמוֹת כֶּף רֵגֶל עֲגֹל** (מ"ד) **וְנִצְעִים** הרגלים היו מזהירים וכאילו משליכים ניצוצות אש **בְּעֵין נְחֹשֶׁת קָלָל** (רש"י): **ח וַיְדִי אָדָם** וידיהם כידי אדם, עשה להם **מִתַּחַת בְּנִפְיָהֶם** (ת"י) **עַל אַרְבַּעַת רַבְעֵיהֶם** וכן היה בכל ארבע צדדיהם **וּפְנֵיהֶם** הפנים **וּכְנִפֵּיהֶם** והכנפיים שהיו להם היו שווים **לְאַרְבַּעֹתָם** לכל ארבעת החיות זה כזה (מ"ד): **ט כְּנָפֵיהֶם** היו **חֲבֵרֹת** מחוברות ונוגעות **אִשָּׁה אֶל-אֲחֻתָּהּ בְּנִפְיָהֶם** דהיינו כנפיהם היו פרושות ונוגעות זה בזה ובכך היו מכסות פניהם [כי הכנפיים פרושות למעלה מן הפנים] לכסות בהם הפנים **לֹא-יִסְבּוּ בְּלִכְתָּן** אם רוצות ללכת אין צריכות להסב פנים מצד אל צד כי יש להם פנים לכל צד **אִישׁ אֶל-עֵבֶר** צד **פָּנָיו יֵלְכוּ** כי ילכו לצד הפנים של אותו רוח שהם רוצים (רש"י): **י וַיְדָמוּת פְּנֵיהֶם** מראה פני החיות היה כדמות **פָּנֵי אָדָם וּפְנֵי אֲרִיָּה אֶל-הַיָּמִין** מצד ימין של פני אדם **לְאַרְבַּעֹתָם** לארבעת פני האדם **וּפְנֵי-שׁוֹר מִהַשְּׂמֹאל לְאַרְבַּעֹתָן** מצד שמאל של פני האדם בכל הארבע חיות **וּפְנֵי-נֶשֶׁר לְאַרְבַּעֹתָן** ומאחורי פני אדם שבכל הארבע חיות היה פני נשר (מ"ד): **יא וּפְנֵיהֶם** של החיות היו כנז' אמנם **וּכְנִפֵּיהֶם** היו **פְּרָדוֹת** פרושות **מִלְמַעְלָה** מעל פניהם **לְאִישׁ** לכל פנים היה **שְׁתֵּי שְׁתֵּי כְנָפִים** חֲבֵרֹת נוגעות **אִישׁ** אל אחיו לכסות בהם הפנים **וּשְׁתֵּי כְנָפִים** ושתי כנפיים היו **מְכַסּוֹת אֶת גְּוִיתֵיהֶנָּה** את גופותיהן (רש"י): **יב וְאִישׁ** כל חיה מהחיות **אֶל מוֹל עֵבֶר פָּנָיו יֵלְכוּ** כי היה להם פנים בכל רוח וצד **אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִהְיֶה-שָׁמָּה** הרצון של **הָרוּחַ לָלֶכֶת יֵלְכוּ** הלכו **וְלֹא יִסְבּוּ** מצד אל צד **בְּלִכְתָּן** (מ"ד): **יג וַיְדָמוּת הַחַיּוֹת** צורת גוון החיות **מִרְאֵיהֶם בְּגַחְלֵי-אֵשׁ בְּעֵרֹת דּוֹלְקוֹת בְּמִרְאֵה הַלְּפָדִים** והמראה הזה **הָיָא מִתְּהַלֶּכֶת בֵּין כָּל הַחַיּוֹת** שלכולן היה המראה ההוא **וְנִגְהָה** והארה יתירה ומרובה היה **לְאִישׁ וּמִן מִרְאֵה הָאֵשׁ** היה **יּוֹצֵא בָרֶק** (מ"ד): **יד וְהַחַיּוֹת** לא עמדו במקום אחד אלא היו **רָצוּא וְשׁוֹב** רצים ממקום למקום וחוזרים במהרה **בְּמִרְאֵה הַבֶּזֶק** [ה] הברק שמתגלה ומיד נעלם (מ"ד):

עיונים והארות

שהכנפים שוכבות על הגוף - הידים מכוסות (עיין באורך במלבי"ם).

וידיו אדם - "וידיו" כתובה בוי"ו וקרי בוי"ד, והכתוב רוצה לומר, וידיו אדם, כאילו אמר, וידיו ידי אדם, כמו (שיר השירים א, טו): "עיניך יונים", פרושו: עיניך כעיני יונים (רד"ק).

על ארבעת רבעיהם - כמו שהכנפים המעופפות היו קבועות בארבעת צדדי החיה אצל כל פנים שבצד ההוא לעוף בהן לכל צד, כך היו הידים קבועות בכל ארבעת הצדדים.

ופניהם וכנפיהם לארבעתם - שהכנפים היו עם פניהם, שלכל פנים היו כנפים בפני עצמם, לבל נטעה שמה שאמר (פסוק ו): "וארבע כנפים לאחת להם", היינו לכל חיה, לכן מפרש, שכן היה לכל פנים (עיין באורך בפירוש המלבי"ם).

ה. והחיות רצוא ושוב כמראה הבזק - אמר רבי אייבו: "רצות" לא כתוב כאן אלא "רצוא", רצין לעשות שליחותן (בראשית רבה נ, א)

להם? לא קשה, כאן בזמן שבת המקדש קיים. כאן בזמן שאין בית המקדש קיים כביכול נתמעטו כנפי החיות. איזה מהן התמעטו? - אמר רב חננאל אמר רב אותן שאומרות שירה בהן (חגיגה יג:).

הסבר הדברים הוא, שהנה בפסוק: "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", יש בו שש תיבות, והיה כתוב על הכנפיים כסדר מלמעלה למטה על כל כנף תיבה אחת, נמצא שעל הכנפים האמצעיים היה כתוב "כבוד מלכותו", לכן אנו אומרים בתפילה: "גלה כבוד מלכותך עלינו מהרה", שהוא שני כנפים האמצעיים שנתמעטו, ותשלח לנו את אליהו הנביא (קול אליהו).

ד. וידיו אדם מתחת כנפיהם - באשר אמר שרגליהם הם כרגלי החיות שהכף עגולה לא כרגלי אדם, לכן אמר, שידיהם אינם כחיות רק כידי אדם, וגם שנדמו לאדם שיש לו שתי רגלים ושתי ידיים ולא כחיה שיש לה ארבע רגלים ואין לה ידיים, והידיים היו תחת כנפיהם למעלה, ובעת

טו וְאֵרָא הַסְתַּכְלָתִי אֶל הַחַיּוֹת וְרֵאִיתִי וְהִנֵּה דְמוּת (מ"ד) אֹפֶן [גִּלְגַּל (מ"צ)] אֶחָד בְּאֶרֶץ בְּרַצְפַּת הָרְקִיעַ (רש"י) אֶצֶל הַחַיּוֹת לְאַרְבַּעַת פָּנָיו לֵיד כָּל חַיָּה הִיָּה אֹפֶן אֶחָד וְלֹא לֵיד כָּל פָּנִים אֹפֶן (מ"ד): טז מִרְאָה הָאֹפָנִים וּמַעֲשֵׂיהֶם וּפְעוּלָתָם פְּעִין תְּרַשִּׁישׁ כִּמוֹ אֶבֶן בַּעַל גִּוּן יָפָה כַּעֲיֵן הַתַּכְלֵת (רד"ק) וְהוּא זָךְ וּבְחִיר עַד שִׁירָאָה בּוֹ מַעֲבֵר לַעֲבֹר וּדְמוּת אֶחָד לְאַרְבַּעַתָּן לְאַרְבַּעַת הָאֹפָנִים וּמִרְאֵיהֶם תּוֹאֵר פְּנִיָּהֶם וּפְעוּלָתָם הִיָּה כַּאֲשֶׁר יִהְיֶה הָאֹפֶן בְּתוֹךְ הָאֹפֶן שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים לְכָל צֶד שִׁירְצוּ בְּלִי לְהַסְתוֹבֵב כְּדֶרֶךְ שְׁתוּקָעִים גִּלְגַּל לְתוֹךְ רוּחָבוֹ שֶׁל חֲבִירוֹ שֶׁאֵין יוֹכֵל לִילֵךְ לְכָל צֶד בְּלִי לְהַסְתוֹבֵב (מ"ד): יז וּמִכִּיּוֹן שֶׁהָיוּ מִתְגַּלְגְּלִים לְכָל צֶד לֹכֵן עַל-אַרְבַּעַת רַבְעֵיהֶן צִדֵּיהֶם בְּלֻכָתָם יִלְכוּ בְּלִי לְהַסְתוֹבֵב לֹא יִסְבּוּ לֹא חוֹזְרִים לְהַסְתוֹבֵב בְּלֻכָתָן (מ"ד): יח וְנִבְיָהֶן וְהַחַיּוֹת הִיָּה לָהֶם גֵּב (רש"י) וְנִבְיָה לָהֶם שׁוּיִים בְּגוֹבָהֶם וְיִרְאָה לָהֶם הִיָּה יִרְאָה וּפְחָד וְאִיוִם לְרֹאֵה אֹתָם וְגִבּוֹת עֵינֵיהֶם מְלֵאֹת עֵינַיִם סָבִיב לְרֹאֹת לְכָל רוּחַ (רש"י) וְהַגּוֹנוֹנִים שֶׁלָּהֶם הָיוּ מִתְחַלְפִּים לְאַרְבַּעַתָּן (מ"ד): יט וּבְלֻכָת הַחַיּוֹת וּכְשֶׁהַחַיּוֹת הוֹלְכוֹת יִלְכוּ גַם הָאֹפָנִים הַגִּלְגְּלִים אֶצְלָם וּבְהִנְשֵׁא הַחַיּוֹת וְכַאֲשֶׁר הַחַיּוֹת מִתְנַשְּׂאוֹת עֲצָמָן מֵעַל הָאֶרֶץ לַעֲלוֹת לְמַעְלָה יִנְשְׂאוּ גַם הָאֹפָנִים לַעֲלוֹת לְמַעְלָה (מ"ד): כ עַל אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִהְיֶה-שָׁם הָרוּחַ הָרִצּוֹן שֶׁל הַקַּב"ה הָרוֹכֵב בַּחַיּוֹת (רש"י) לְלַכֵּת יִלְכוּ הַחַיּוֹת כִּי שָׁמָּה רִצּוֹן הָרוּחַ שֶׁל הַי"ת בְּתוֹכָם לְלַכֵּת וְהָאֹפָנִים כַּאֲשֶׁר יִנְשְׂאוּ הַחַיּוֹת לְמַעְלָה לְעַמְתָּם גַם הָאֹפָנִים יִנְשְׂאוּ כִּי רוּחַ רִצּוֹן שֶׁל הַחַיָּה נִמְצָאָה בָּאֹפָנִים (מ"ד) [ו]: כא בְּלֻכָתָם בַּעַת יִלְכוּ הַחַיּוֹת יִלְכוּ גַם הָאֹפָנִים (רש"י) וּבְעַמְדָם יַעֲמִדוּ וּבְהִנְשֵׂאָם וּבַעַת שִׁתְרוּמְטוֹ הַחַיּוֹת יַעֲמִדוּ הָאֶרֶץ יִנְשְׂאוּ יִתְרוּמְטוּ הָאֹפָנִים לְעַמְתָּם כִּי רוּחַ הָרִצּוֹן שֶׁל הַחַיָּה נִמְצָאָה בָּאֹפָנִים וְרוּחוֹ שֶׁל הַקַּב"ה תוֹךְ הַחַיָּה (רש"י לְעִיל): כב וּדְמוּת הַשְּׁטוֹחַ וּפְרוֹשׁ עַל-רֵאשֵׁי הַחַיָּה רָקִיעַ פְּעִין כְּגוֹן הַקֶּרֶחַ הַנּוֹרָא הַמְטִיל אֵימָה עַל רוֹאֵיו בְּגִלְגָּל זְכוּתוֹ וּלְבִנְיָנוּתוֹ הִיָּה נְטוּי פְרוֹשׁ וּשְׁטוֹחַ עַל-רֵאשֵׁיהֶם מְלַמֵּעָה (מ"ד): כג וְתַחַת הָרָקִיעַ הַפְּרִישָׁה הַנִּלְבָּשׁ בְּנִפְיָהֶם שֶׁל

עֵינִים וְהָאֲרוֹת

של המדה הרעה.
אולם למצוה ולדבר טוב להגשת עזרה לזולת "ירוש בפרחה אחת", במהירות ובזריזות, אך צריך ליזהר שלא להפוך את הסדר. זריזות ומעבר מיידי ממחשבה לעשיה, ראויים ורצויים רק בדבר טוב, ואילו בדבר עבירה יעצור את עצמו ויעמוד על נפשו "עד כמה פריחות" עם הפסק בין זה לזה, אולי אחרי שתחול דחיה בכעס או בתאוה יתחרט מהחטא לגמרי ושב ורפא לו (קול צופיק ח"ב).
ו. **כי** רוח החיה באופנים - יש להסביר שלכן גם האופנים יש להם רוח החיה, להראות היפוך שיטת הרשעים, שלפעמים עושים רע כשלדעתם המטרה היא טובה. לכן גילה הנביא שדרך תורתנו היא שאף האופנים שהוא הדרך להגיע למטרה, צריך להיות בהם רוח החיה לומר שהוא טוב וישר. ואין לנו להחליט מעצמנו שדבר מסויים יותר צריך לשמור, ועל חשבון דבר זה לדחות דבר אחר שאין בו כל כך חשיבות גדולה, כיון

הנה אמרו רבותינו בתלמוד: תנא: מיכאל באחת, גבריאל בשנים, אליהו בארבע, ומלאך המות בשמונה (ברכות ד:).

וכתב המהרש"א (ברכות שם): "ענינו שמיכאל מים מימין ממונה על הרחמים, וגבריאל אש משמאל ממונה על הדין. ולפי שרחמי שמים מרובים, ניתן כח למיכאל לעשות שליחותו בפריחה אחת, ולגבריאל לא ניתן כח למהר שליחותו עד שתי פריחות שירגיע בינתיים, אולי ישוב ונחם ה'. ומלאך המות הממונה על מיתת האדם, לא ניתן לו כח לקיום שליחותו עד שמונה פריחות, דהיינו שירגיע ביניהם שבע פעמים, אולי ישוב האדם בינתיים, והוא טעם שבע מעמדות שעושים למת ונגד שבעה הבלים", (עד כאן לשון המהרש"א).

למדנו מכאן שבשעה שהאדם נתקף בבולמוס של תאוה, של נקמה, של כעס, יתאמץ לרסן את עצמו לעצור ברוחו בארבע פריחות, יעשה כמה הפסקות, יירגע בינתיים, ולא יזדרז למלא אחר עצת היצר "בפריחה אחת", כאשר תקפו הבולמוס

החיות יִשְׁרֹות מכוונות (רש"י) אִשָּׁה אֶל-אֲחֹתָהּ לְאִישׁ לְכָל פָּנִים וּפָנִים שְׁתֵּים מִכִּסּוֹת לְהִנָּה
 כיסו אותנו שתי כנפיים וְלְאִישׁ שְׁתֵּים מִכִּסּוֹת לְהִנָּה להם אֶת גּוֹיֵתֵיהֶם את גופתן (מ"ד):
 כִּדּוֹ וְאִשְׁמַע אֶת-קוֹל הָרַעֲשֹׁת בְּנִפְיָהֶם בְּקוֹל מַיִם רַבִּים הַשּׁוֹטְפִים וּבְקוֹל-שִׁדִּי כְקוֹלוֹ יִתְבָּרֵךְ
 שהיה בזה סיני שהיה הולך וחזק, וקול זה שמעתי בְּלִבִּיתָם וקול זה הוא גם בְּקוֹל הַמַּלְאָה שאון וצעקה בְּקוֹל מַחֲנֵהָ
 מהמון עם (מ"ד), אמנם בְּעַמְדָם תִּרְפִּינָה בְּנִפְיָהֶן לא השמיעו קול ורעש בכנפיהם (רש"י עי"ש): כִּהְיָה-קוֹל
 כאשר היה יוצא קול מֵעַל לָרָקִיעַ אֲשֶׁר עַל-רֹאשָׁם לדבר אל הנביאים שקטו החיות וז"ש בְּעַמְדָם אִז
 תִּרְפִּינָה שקטו ולא הרעישו בְּנִפְיָהֶן מאימת הדיבור (ת"י, רש"י): כִּי וּמִמֵּעַל לָרָקִיעַ אֲשֶׁר
 עַל-רֹאשָׁם ראיתי דבר מזהיר בְּמִרְאֵה אֶבֶן יְקָרָה הַנִּקְרָאת סִפִּיר והוא כְּדָמוֹת פֶּסֶא וְעַל דָּמוֹת
 הַפֶּסֶא ראיתי דָּמוֹת בְּמִרְאֵה אָדָם והוא רמז להאל יתברך (ט"ד) עָלָיו מִלְמַעְלָה: כִּי וְאֶרְאֶה | כאשר
 הסתכלתי לראות מראה האדם היושב על הכסא ראיתי בְּעֵינַי כְּגוֹן חֲשָׁמֶל והוא זך ונקי בְּמִרְאֵה-אֵשׁ מן מראה
 האש שעין האדם לא תשובנו בֵּית כַּעֲיֵן בֵּית בְּמִרְאֵה אֵשׁ לֵה סָבִיב כֵּן הוּא מִמִּרְאֵה מִתְנַיִו וּלְמַעְלָה
 היה מראה כעין חשמל וּמִמִּרְאֵה מִתְנַיִו וּלְמַטָּה רִאִיתִי בְּמִרְאֵה-אֵשׁ וְנִגְהָה הארה וזריחה היה
 לוֹ סָבִיב (מ"ד): כִּי בְּמִרְאֵה הָאֵרָה כִּמְרָאָה הַקָּשֶׁת אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּעֵזְבֵן בְּיוֹם הַנִּשְׁפָּט בֵּן
 מִרְאֵה הַנִּגְהָה הַזֶּה סָבִיב הוּא מִרְאֵה דָּמוֹת כְּבוֹד-יְהוָה נוסע מבית המקדש כדמות מלך לישוב
 על המרכבה ונוסע וְאֶרְאֶה את כל זה ואֵפֶל עַל-פָּנָי להשתחוות מול ה' (מ"ד) [ו] וְאִשְׁמַע קוֹל מְדַבֵּר:
 פֶּרֶק ג': יב לאחר שגמר דבריו צוה אל הרוח לשאתו אל המקום אשר בני הגולה שם (רש"י) וְהִשְׁאֲנִי רוּחַ ואז הרוח נשא אותי
 ממקום עומד וְאִשְׁמַע אַחֲרָי ממקום הנבואה שהייתי שם קוֹל בְּרַעֲשׁ גָּדוֹל שהיה אומר בְּרוּךְ
 כְּבוֹד-יְהוָה מִמְּקוֹמוֹ כמו שהיה בהיותו במקומו בבית קודש הקודשים דאע"פ שסר ממקומו תמיד הוא ברוך (ט"ד):

עיונים והארות

שהאדם צריך לדעת שבכל אופן מצווה הוא לעשות רצון ה', ואם כן למה לו לעבור על איזה מצוה מסויימת (דרש משה).
 ז. ור"ק פירש שהשתומם לבו על המראה ולכן נפל על פניו.